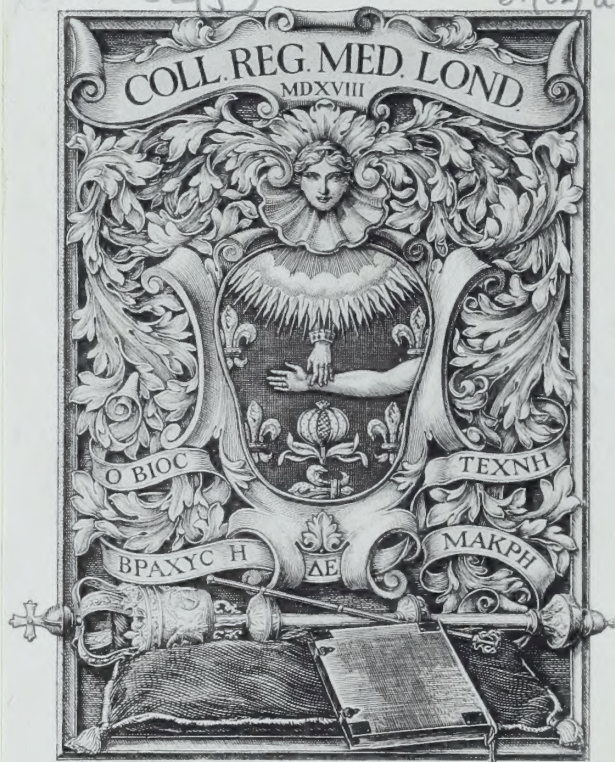

$SL(F)$

61(02)"a"

SL/24-2-e-8

Digitized by the Internet Archive
in 2015

<https://archive.org/details/b2475660x>

116. g

J. Tweedy

CONTINUATIO EPIMETRI

AD

EDITIONEM HIPPOCRATIS.

SCRIPSIT

F. Z. ERMERINS.

ACCEDUNT NONNULLA AD ARETAEUM.

TRAIECTI AD RHENUM,
APUD KEMINK ET FILIUM.

CIOIOCCCLXVII.

CONTINUATIO EPIMETRI

AD

EDITIONEM HIPPOCRATIS.

SCRIPSIT

F. Z. ERMERINS.

ACCEDUNT NONNULLA AD ARETAEUM.

TRAIECTI AD RHENUM,
APUD KEMINK ET FILIUM.

CIOIOCCCLXVII.

CONFIDENTIAL EPIGRAMS

EDITION OF THE EPIGRAMS

CONFIDENTIAL

CONFIDENTIAL

CONFIDENTIAL

CONFIDENTIAL

CONFIDENTIAL

CONFIDENTIAL

19 (1/2)

L. S.

Cum postremum editionis meae Hippocratis volumen iamiam proditum erat, institui epimetro nonnulla de nova Reinholdi textus recensione in medium proferre. Quam quidem adnotationem singulis, quos vir eruditissimus tractavit, libris deinceps prodeuntibus continuavi et nunc typis descriptam tibi obfero. Eiusmodi quid vel omnino non fecissem, vel alio fecissem modo, ubi ageretur de auctore, qui multorum eruditorum versaretur manibus. Verum disceptatio de veterum medicorum Graecorum textu adeo est rara per temporum cursum, ut quod quis de ea habeat, sive ad confirmanda, sive ad emendanda aliorum iuventa referatur, sive aliquid sit, quod ipse repererit, saltem non reticendum, sed cum aliis communicandum videatur. Itaque libere, ut soleo, quod sentirem dixi. Parvae quidem molis est editio Reinholdi, sed non parvi ponderis illi, qui ea uti sciat. Non paucos locos rectius quam olim factum est intellexit et descripsit; quod ubi contigit, aperte significavi, quia ne vel solus assensus quidem in tali re plane inutilis videbatur Hippocratis studiosis. Ubi contra dissentendum fuit, non minus libere alius me esse opinionionis sum professus; nec tamen alio feci animo quam ut cum Reinholdo quasi *συμφιλολογῶν*, unâ cum eo quae vera sint quaererem.

His praemonitis statim rem ipsam adgredior.

CONTINUATIO EPIMETRI AD HIPPOCRATIS EDITIONEM.

V.

Ad Reinholdi editionem libri de Victu Acutorum.

§ 1. Pro καὶ μὴ ἰητρὸς δύναιτό τις ἂν ὀρθῶς ξυγγράφαι dedit καὶ μὴ ἰητρὸς ἂν δύναιτο ὁ. ξ. codicem veterem Paris. maxime secutus, quod fieri sane potest.

Ibid. paulo post εἰ εὖ παρὰ τῶν καμνόντων ἐκάστων πύθοιτο ὁκοῖα πάσχουσι scripsit. Libri ἕκαστον et ἐκάστου ferunt, quarum lectionum posteriorem inferre malim quam de coniectura ἐκάστων scribere.

§ 2. Pro vulgato ὡς χρή ἕκαστα ἰητρεύειν, ubi libri nonnulli ἢ ὡς, dedit οἷως χρή. Malim ex ἢ ὡς scribere πῶς, s. κῶς, quam οἷως.

Scripsit τὰ γὰρ πλεῖστα ὁτέων αὐτοῖσι εἰρέαται. Nempe codices αὐτοῖσι et αὐτέων ferunt. Equidem credo αὐτέων esse errorem librariorum ita pro αὐτοῖσι scribentium. Non probabile est αὐτέων ex ὁτέων esse natum; quin hoc apte num ita inferatur, perquam dubium mihi; structura loci parum facilis redditur.

§ 3. ἔτι ἂν ἀξιώτερα ἐπαίνου ἦν cum mss. quibusdam legit, adversus quam scripturam disputavi in adn. quae scripsisse me nondum poenitet.

In fine huius loci Galeni lectionem recepit τὸ μὴ τωὐτὸ νόσημα δοκέον εἶναι, ἢν μὴ τωὐτὸ οὖνομα ἔχῃ, quae mihi parum arridet et impeditam refert structuram. Nunc etiam quemadmodum feci haec descripserim.

§ 4. Quod in hoc capitulo δεῖ ἦκειν ex διήκει et δεῖ χειρίζεσθαι ex διαχειρίζεσθαι effecit, mihi non placere profiteor. Illud δεῖ ἦκειν potius incongruum videtur, tum in διήκει latet δὴ ἦκει, non δεῖ ἦκειν. In διαχειρίζεσθαι vero non latet δεῖ χειρίζεσθαι, sed διαχειρίζεται. Ad δὴ ἦκει ducit etiam glossema ἔχει. Praesentia δὴ ἦκει et διαχειρίζεται ponuntur de re fieri solita; nulla causa est cur facillima emendatio repudietur pro minus congrua et minus leni.

§ 5. Sub finem, ubi edi solet ἀλλὰ σποράδες ἔωσι αἱ νοῦσοι καὶ μὴ παραπλήσιοι, negatio μὴ apud Gal. et in mss. nonnullis desideratur; itaque R. dedit ἀλλὰ σποράδες ἔωσι αἱ νοῦσοι αἱ παραπλήσιοι. Coniecturam autem profert me iudice parum laudandam. Non nescio esse posse morbos σποράδας, qui sint inter se similes; sed antithesis ipsa, qua αἱ μὴ παραπλήσιοι opponuntur τῷ κοινῷ τρόπῳ alterius generis, facit ut μὴ sit necessarium. Quare probabilius est negationem perperam omissam esse quam καὶ ex αἱ esse natum. Littréus μὴ solum omisit, neque αἱ adscripsit pro eo; sed equidem solam vulgatam ferri posse existimo.

Quod R. in fine e cod. Medic. ἢ ὑπὸ τῶν ἄλλων ξυμπάντων recepit, recte factum esse arbitror.

§ 6. Inter ἢ ψέκται et καὶ ψέκται, quorum hoc dedit R., optionem liberam esse opinor.

Paulo post ἔπειτα praetulit prae ἐπεὶ τοι. Mihi ἔπειτα languere videtur prae altero, quod manum scriptoris referre puto.

ὥστε μελετητέα εἶναι de suo mutavit in ὥς τε μελετητέα ἂν εἴη, quod quare factum sit, non satis video. Traditus textus me iudice vitio non laborat.

Recepit porro ἐκμαθεῖν pro ἐκμανθάνειν, quod facile fero; neque aliter sentio de ταῦτα post ἅπαντα recepto.

§ 8. Pro codicum plurimorum lectione ὥστ' ἐν γε τοῖσι ὀξέσι τῶν νοσημάτων κ. τ. ἐ. dedit auctoritate Galeni loci, quem ipse ita refecit, ἔως τοι ἐν γε τοῖσι κ. τ. ἐ. Adnotat autem: οὐδὲ γὰρ ἐν δὴ τούτῳ τῷ βιβλίῳ ὥστε = ἄτε· οὔτε, εἰ ἦν, εὖ ἔχει ἢ σύνταξις. De iis, quae adnotat, minime dissentio: ὥστε ferri nequit. Dissentio tamen de emendatione; scribere malim: ὥς ἐν γε τοῖσι κ. τ. ἐ., nempe ὥς ea notione, qua ἐπεὶ, καὶ γάρ significat.

§ 11. Non recepit ὅλῃσι ante πτισάνῃσι, quod mss. nonnulla praebent, mihi vero non otiosum videtur. Omisit quoque ἢ ante διὰ Φαρμακείην, quod sane fieri potest. Magis autem placet eius lectio ἐκ προσαγωγῆς δὲ ἐνδέχεται καὶ τούτοις δις διδόναι, ἣν τι δοκῇ προσδεῖν. Puto hoc modo melius quam adhuc factum est locum descriptum et auctoris verba restituta esse.

§ 13. Ex unius codicis lectione καὶ μάλιστα δὲ κρίσιος ὑπερβολῆς, ubi vulgata καὶ non fert, dedit καὶ μάλιστα δεῖ κρίσιος ὑπερβ., quod mihi prae vulgata scriptura non praestare videtur. — Pro τὸ πρῶτ' cum Mediceo, aliis nude πρῶτ' exhibuit et ἐς ante ὀψέ omisit, quod non displicet.

§ 14. πολλῶν τελεώτεραι servavit, ubi cod. vet. πολλὸν τελεώτεραι. Huius πολλὸν cum comparativo exempla sunt plura apud Herod.

§ 15. Pro librorum lectione καὶ ἄλλως ἦν μὴ τῷ χυλῷ μούνῳ μέλλης χρέεσθαι de suo R. dedit ἄλλως τε καὶ ἦν μὴ τῷ χ. κ. τ. ἐ. — Quod quidem si libri darent, ego sane non repudiaverim, sed num de coniectura inferre liceat, dubito, quemadmodum olim dubitavi. Si quid mutes, καὶ ἄλλως καὶ ἦν κ. τ. ἐ. scribere possis, sed nihil tentare praestat me iudice.

Dein οὐδαμοῦ retinuit, ubi οὐδαμῇ cum Gal., aliis dederam. Illud praeferri intelligo; sed ubi e vulgato προσίσχεται efficit προσίσχει τε, lectionem proponit, quae structuram impedit, minime vero defendi potest, me iudice. Recte cod. vetus προσίσχει solum. Ut τε inferre posset, sequens οὐδέ in οὔτε mutavit, sed ne sic quidem structura facilis et probanda oritur.

Paulo post rursus R. δέ τε καὶ κ. τ. έ., ubi libri inter δέ et τε variant, solum vero δέ probandum existimo.

§ 16. Haud procul ab initio όκόσων dedit cum Littréo, ubi ex Gal. όκόσον dederam. Utraque lectio defendi posse videtur.

Quod όκόσοισι γάρ κ. τ. έ. scripsit, ubi όκόσοισι τε γάρ κ. τ. έ. e libris Pariss. dederam, non displicet.

Fugit sane Reinholdum ήν cum optativo, ubi ήν μή τις — δοίη.

Quare προσπαροξύνειν αν praeferat prae προσπαροξύνειν αν, eo minus capio, quia sequitur aor. έμποιήσειεν.

Eum post κακόν servare έστιν et sub finem διδω pro διδως recipere facile fero.

§ 17. ούλῃσι πτισάνῃσι scribit ubi vulgo έλῃσι τῇσι πτισάνῃσι. Cod vetus τῇσι om., quod fieri sane potest et R. fecit aliis quoque locis nonnullis.

Porro οί μέν τινες de suo dedit, ubi lectio inter τοι et τι fluctuat. Ferri sane posse τινες certum est; num τοι non ferri possit, saltem dubium; ego non mutaverim.

Dein υπό τε τῆς όρθοπνοίῃς καὶ τοῦ ρέγχους scripsit, libris υπό τῆς όρθοπνοίῃς τε καὶ τοῦ ρέγχους praebentibus. Credo illius vocularum ordinem praestare.

Tum μάλα δέ δὴ κ. τ. έ. habet, ubi vulgo μάλα δέ, aliis mss. δὴ legentibus. Utraque sane particula recipi poterit.

οὐχ ήκιστα δέ καὶ ότι κ. τ. έ. dedi, ubi R. in his ότι καί servat. Mihi nunc etiam Galeni aliorumque καὶ ότι praeferendum videtur.

Prae vulgato έπάνοδον praefert nonnullorum codd. lectionem ανοδον. Mihi potius hoc ex illo quam illud ex hoc ortum esse videtur.

Tandem καὶ ήν τι άλλο Φάγωσι legit cum uno ms. καί addens, quod tuto sane fieri potest.

§ 19. Ubi vulgo ές τ' αν οῖῃται κεχωρηκέναι (υποκεχωρηκέναι Gal.) ές τὸ κάτω μέρος τοῦ εντέρου τὸ σιτίον, et nonnulli libri omm. οῖῃται, R. dedit ές τ' αν μηνύῃται αποκεχωρηκέναι κ. τ. έ. Equidem dederam ές τ' αν οῖῃ γε υποκεχωρηκέναι, cuiusmodi quid nunc etiam potius scripserim quam quod R. exhibuit. Mavisne solum ές τ' αν οῖῃ υποκεχωρηκέναι? non adversabor; sed in οῖῃται latere μηνύῃται mihi persuadere non possum. Hausit hoc R. e libello de vet. med.; apud Hipp. me non legere memini. Neque video cur υποκεχωρηκέναι in αποκεχωρηκέναι sit mutandum.

Paulo post libri μετὰ δέ τήν έβδόμην, R. vero de suo μετὰ τε τήν έβδόμην, quod ab auctore datum fuisse potius quam illud non credo.

§ 20. Edidit μάλα μέγα δύνασθαι, ubi vulgata solum μάλα, aliis mss. μέγα solum habentibus, quae Littr. et ego secuti eramus. Potest utrumque dari; non negabo.

Tum θεωρέων servat, ubi cum codd. nonnullis αναθεωρέων scripseram. Vix scio quae potior lectio sit.

§ 21. περιστέγειν δέ ιματίω τήν θάλῃν χρή editur in vulg.; ανω pro ιματίω cod. vetus, quem L. sequitur; ipse utrumque recepi ανω ιματίω scribens. De coniectura R. ιματίω στεγανῶ, quod sane non latet in tradita loci scriptura; arbitraria correctio est.

Sequitur in vulgata πλείω τε γάρ χρόνον αν (αν omm. cod. vetus, alii multi) διαρκέσει καὶ παραμενεῖ. Littr. et ego αν omisimus cum cod. vet.; at R. πλείω τε γάρ χρόνον αν

διακαῆς εἶη καὶ παραμένοι legit, parum congruam me iudice coniecturam proferens; nam primo neutrum διακαῆς quorsum referendum sit, non apparet; tum non video quomodo διακαῆς usurpari possit loco, ubi sermo est de spongia aquâ madida.

Pro ἔστι γὰρ ὅτε δεῖ (δὴ mss. duo et secunda manus in cod. vet.) πρὸς τι vulgatae exhibet ἔστι γὰρ ἔστιν ὅτε δὴ πρὸς τι. Hoc tamen Hippocratem scripsisse credam, si exempla eiusmodi locutionis apud eum obviae mihi afferantur, quod fieri non poterit. Sed praeterea nulla causa apparet, cur de vulgata deflectat.

Tandem in hoc capitulo σμικρῷ ὀξύτερον scripsit rectius quam σμικρῶς ὀξύτερον, quod ipse dederam.

§ 22. Primam capituli periodum R. edidit ad hunc modum: λύει δὲ μάλθαξις ἢ τοιήδε καὶ τὰς πρὸς κληῖδα περαινύσας ἀλγυδόνας, ἃς τομὴ μούνη γε οὐ· ὡς ὁμοίως λύει ὀδύνην, ἢ μὴ πρὸς κληῖδα περαίνει. Equidem contendo locum ita pessime descriptum esse: omnis horum locorum nexus inter se et Anaxionis pleuristici historia, de qua monui in prolegomenis (vol. I. p. LVIII), docent, dolorem pleuriticum Hippocrati esse ὀδύνην πρὸς κληῖδα περαίνουσιν, quam venae sectione curari debere credidit, nisi forte suffecerint μαλθααῖς, de quibus loquitur. Ea, quae R. e sua loci lectione Hippocratem dicentem facit, cum simplici hac Coi nostri doctrina pugnant; neque vero apte e tradita lectione elici possunt. Locus ita descriptus non emendatur sed corrumpitur. Non potuit Hipp. scribere: λύει δὲ μάλθαξις ἢ τοιήδε καὶ τὰς πρὸς κληῖδα περαινύσας ἀλγυδόνας, ἃς τομὴ μούνη γε οὐ.

Scripsit ἦν μὲν σημαίνει ὀδύνην cum mss. pluribus articulum ante ὀδύνην omittens, quemadmodum etiam ἐς κληῖδα et ἐς βραχίονα sine τήν et τόν. Item cum probatis libris τὸ αἶμα post ἀφαιρέειν reiecit. His omnibus non adversor.

§ 23. Sub finem capituli ὁκόσα μὴ ἄγαν εἰσὶν (ἔστιν alii) ἀγδέα, ἢ διὰ κ. τ. ἐ. Post ἀγδέα Gal. λύνειν, alii λύν. Equidem λύν et ἄγαν simul constare non posse videns dederam ὁκόσα μὴ ἔστι ἀγδέα λύν, ἢ διὰ κ. τ. ἐ. — R. dedit ὁκόσα μὴ ἄγαν ἔστιν ἀγδέα πιεῖν ἢ διὰ κ. τ. ἐ. Ac profecto πιεῖν probabilem sensum refert, sed eius vestigium nullum est in traditis. Mihi nunc etiam λύν scriptum fuisse videtur ab auctore, ἄγαν a recenti manu esse, λύν credo esse corruptionem particulae λύν.

§ 26. Vulgo τῶν γραφισομένων, sed cod. vetus aliique pauci τῶν προσγραφισομένων, unde R. τῶν πρόσω γραφισομένων. Coniectura nulla opus est.

In postrema periodo: καὶ ἴσως τι καὶ εἰκὸς δοκέει αὐτοῖσιν εἶναι, μεγάλης μεταβολῆς γιγνομένης τῷ σώματι, μέγα τι κάρτα καὶ ἀντιμεταβάλλειν τόδε, εὖ ἔχειν, μὴ ὀλίγον scripsit. Postrema, notata illa hausit ex initio sequentis capituli eiusque lectionibus variis. Ceteri omnes post ἀντιμεταβάλλειν finiunt sententiam. Mihi mutatio arbitraria, nec necessaria esse videtur.

§ 27. Principio huius loci iam dedit: μεταβάλλειν μὲν δὴ, εὖ ἔχει, μὴ ὀλίγον, ubi vulgo τὸ δὲ μεταβάλλειν μὲν εὖ ἔχει μὴ ὀλίγον, qua mutatione non magis opus esse dixerim quam superiore.

§ 28. διαφέροντα καὶ μέγα μάλα effecit e codd. lectionibus μέγαλα, τὰ μέγαλα, καὶ μέγαλα, quarum haec in uno codice; ego nunc etiam μέγαλα e μέγα ortum puto, sed res minuta est.

In καὶ ἐν ἄλλῳ τινι ποῦ de suo ᾧ supplet legens καὶ ἐν ἄλλῳ ᾧ τινι που. Non infeliciter, ut opinor.

Minus probo scripturam ἐς ἄλλως κρέσσονα, quae coniectura est Reinholdi pro ἐς ἄλλο κρέσσον, sed otiosa, quia codicum lectio recte se habet.

Καὶ τοὺς μὲν γε μεμαθηκότας ἀναριστᾶν . . . ἀρρώστους ποίεοι ἂν edidit, de coniectura μὴ suppressens, ἀναριστᾶν pro ἂν ἀριστᾶν e libris nonnullis recipiens et de coniectura ποίεοι ἂν legens, ubi vulgo ποίεει, alii ποίεειν, alii pauci ποιήσει. Et sane ἀναριστᾶν constare posse docet ἀνηριστηκότων § 30. obvium. Quod mihi minus arridet hoc est: ἦν ἀριστήσωσι, εὐθέως ἀρρώστους ποίεοι ἂν. Scilicet post ἦν cum verbo suo potius ποίεει, ποιήσει congruere opinor quam optativum cum ἂν.

De ὅτι . . . ἡχθοφόρηκε in adn. dixi; ferri posse non nego.

§ 29. Haud procul ab initio R. dedit: ἐγκοιμηθῆναι γὰρ χρὴ ὥσπερ νύκτα ἂν ἄγοντα μετὰ τόδε ὕπνον, τοῦ μὲν χειμῶνος ἀρριγέως κ. τ. ἐ., in quibus ἀγαγόντα alii libri, ἄγοντα cod. vetus, alii; τόδε ὕπνον vero coniectura est pro τὸ δεῖπνον. Et quod ἄγοντα praefert, per me licet; cetera vero quomodo defendi possint, non intelligo. Me iudice μετὰ τὸ δεῖπνον intactum relinquendum est, quum nihil insit, quod emendari debeat.

Scriptis dein: ἦν δὲ καθεύδειν μὴ δύνηται, συχνὴν περίοδον πλανηθέντα ἀναισιμῶσαι· δειπνήσαι τε μηδὲν κ. τ. ἐ. In his βραδεῖαν ante συχνὴν omittit de coniectura; nempe omnes libri habent, sed in cod. vet. in βραχεῖαν est mutatum a secunda manu. Tum ἀναισιμῶσαι est coniectura pro μὴ στασίμως (στασίμους alii) traditae lectionis. Equidem dictionem, qualem ἀναισιμῶσαι συχνὴν περίοδον πλανηθέντα Hippocrati de coniectura obtrudere non ausim, quin, ut libere profitear quod sentio, num Graeca sit dubito. Tandem τε ante μηδὲν ex uno ms. recepit. Equidem nondum meliora reperi quam quae dedi, et ad locum adnotavi, unum praesens ἄγοντα si excipias.

In sequentibus pro ἀκρητον καὶ μὴ ὕδαρές exhibuit ἀκρητέστερον τε καὶ μὴ ὕδαρές. Scilicet libri ἀκρατές ferunt, unde ipse ἀκρητον dederam; est autem ἀκρητέστερον haud incongruum, sed ἀκρατον, ἀκρητον et ἀκρατές saepe confunduntur.

§ 30. Quod διαψύχεται cum Vassaeo e Gal. dedit, recte factum esse arbitror. Quare vero βαρύνουσι τὴν κοιλίην de suo in βαρύνονται τὴν κοιλίην mutet, non capio; non opus est coniectura.

§ 31. γ' οὖν e vulgato γοῦν scripsit ubi Littr. et ego οὖν dederamus e cod. vetere, quod mihi nunc etiam praestare videtur.

§ 32. De modo, quo haec exhibet, nihil monendum habeo, post ea, quae annotavi, nisi quod νῦν de coniectura ante βαρύνεσθαι perspicuitatis causa de suo interposuit.

§ 35. Vulgata lectio est οὐδ' εἰ οἶόν τε κ. τ. ἐ., in qua οὐ δὴ multi codd. et Littr., οὐδέ Gal., οὐδέ δὴ Mack., quem ipse secutus sum, quum in Pseudogaleno eandem reperirem lectionem; vid. adn. Iam vero R. scribens οὐδὲ δεῖ, εἰ οἶόν τε infra etiam dare coactus fuit ἐξαπίνης, εἰ οἶόν τε, ubi εἰ de suo infert. Omnibus igitur computatis potius οὐδὲ δὴ οἶόν τε quam οὐδὲ δεῖ, εἰ οἶόν τε in tradito textu latere dixerim.

§ 37. Quod in ἡ καυλὸς, ἡ ὁπός ordinem verborum mutavit de suo, per me licet.

Tum μεγάλας δυνάμιας ἔχοντα ἡ ἰδίας legit, de suo ἡ interponens, quod ego factum nolim: me iudice μεγάλας ἰδίας δυνάμιας coniungendum, non disiungendum est.

Porro πόνους ἐμποιέει ἐν τῇσι κοιλίῃσι habet recepto ἐν e cod. vet. alteroque quodam, quod fieri debere alii loci vicini docent.

In sequentibus μαλλον δὲ εἰ καταμάθοι pro-ἀλλ' εἰ καταμάθοις dedit; in quibus μαλλον δὲ εἰ de coniectura scripsit, ut opinor, e cod. vet. ἄλλα εἰ δέ ferente. Evitare voluit aposiopesin, qualem in adn. exposueram; quod tamen mihi minime arridet; equidem vulgatam non tangendam esse opinor.

Servat vulgatum μαζά τε ὄχλον, ubi τε cum Littréo cod. veteris fide omiseram; nec nunc additum placet.

Paulo post τῷ ἀρτοφαγέειν, μὴ μαζοφαγέειν εἰθισμένῳ apud eum legimus: nam recepit lectionem codicis veteris ἀρτοφαγέειν et vulgatam μὴ μαζοφαγέειν. Mihi non faciendum, sed solum ἀρτοφαγέειν dandum videtur propter sequens τῷ μαζοφαγέειν εἰθισμένῳ.

De suo ἢ omittens αὐτός τε ὁ ἄρτος exhibet, ubi cum Gal. ἢ αὐτός γε ὁ ἄ. scripseram. Praeplacet nunc Reinholdi ratio.

Item de suo καὶ οἱ ἄγαν καθαροί, οἳ τε ξυγκόμιστοι scribit pro καὶ οἱ ἄγαν καθαροί τε καὶ ξυγκ. Aut quod R. exhibet, aut καὶ οἱ ἄ. κ. τε καὶ οἱ ξ. dandum videtur.

In μαζα τε ξηρή, quod sequitur, nunc etiam malim cod. vet. sequi. Cum hoc libro autem καὶ οἰνώδεα ἦσσαν dedit, οἶνον omittens, quod recte factum videtur. Recte etiam puto eum μεταβάλλοντι paulo ante servare, ubi aoristum μεταβαλόντι de meo dederam.

§ 37^b. Recepit μέντοι ex aliis mss., ubi veterem cod. secutus μὲν δὴ dederam. Ac μέντοι quidem nunc omnino placet.

§ 38. ἐκάστοις retinuit ubi Littr. et ego cum cod. vet. et Galeno ἐκάστου dederamus; et est omnino in ἐκάστοις, quo se commendat.

τοῦ τε ἀνθρώπου καὶ τοῦ ἔτεος καὶ τοῦ ἔθεος καὶ τῆς διαίτης exhibuit, codicis veteris lectionem καὶ τοῦ ἔτεος pro vulgato καὶ τοῦ ἔθεος recipiens et cum vulgata coniungens. Mihi haec ratio plane displicet; καὶ τοῦ ἔτεος vitiosa lectio est vulgatae, sed non e contextu excidit. Nondum alio modo haec descripserim quam olim feci.

§ 39. Servavit vulgatum τό γε μὴν κρέσσον μαρτύριον, ubi cod. vet. τὸ δέ γε μὴν κ. μ., quod recepit Littr. et unde ego τόδε γε μὴν κ. μ. dederam, quod nunc etiam praefero; sed vulgata servari potest, non nego.

Dein ἐπικαιρότατόν τε διδακτῆριον dedit, de suo τε pro ἐστὶ scribens et verba οὐ γὰρ . . . αὐτὸ τὸ πρῆγμα parenthesi illata opinatus, ita ut iungat τό γε μὴν κρέσσον μαρτύριον ἐπικαιρότατόν τε διδακτῆριον. Equidem non credo Hippocratem tali modo locum descripsisse; quomodo τε coniungere apte possit voces tam longa parenthesi a se disiunctas, non capio.

Paulo post οἱ δὲ καὶ ἔπιον τὸ πρόστυχον, οἱ δὲ καὶ κυκεῶνα ἐρρόφειον dedit, ἔπιον et ἐρρόφειον sedem invicem commutare iubens in codicis veteris lectione, quam ego nunc etiam sequi malim; vid. adn. mea p. 310.

Pro παντάπασιν recepit πάμπαν e cod. vet. scribens εἰ μὴ πάμπαν εὐήθης τις ἢ νοῦσος εἴη. Non adversor.

§ 40. Legit ὅτι αὐτῇσι βλάπτονται cum Littréo e mss. pluribus, vulgata et cod. vetere

αὐτοῖσι ferente. Re iterum perpensa αὐτῇσι sane non vitiosum est visum, licet malim cod. veterem et vulgatam lect. sequi.

§ 41. Recte ἐν τούτοισι τοῖσι καιροῖσι scripsit emendans codicis veteris lectionem, ubi ipse τούτοισι non dedi, sed dare debueram.

Edidit ἐν οἷσι τὰ πολλὰ ἀρήγει κ. τ. ἐ., pro πολλάκις, vel τὸ πολλάκις, quod unum tantum fert ms. — Equidem non credo opus esse coniectura; vulgata recte se habet.

§ 42. In ἀπό τε τῆς κεΦ. vulgatum τε cum codicis veteris lectione τῆς coniunxit; quod utique faciendum videtur. Similique modo ἦ et καί recipiens sub finem capitis, recte dedit ἦ καὶ πῦον παχύ.

§ 44. Sub finem οἷσι δεῖ vulgata lectio est; οἷσι χρή cod. vetus, cuius lectionem recepi. R. utrumque praeiungit δεῖ in δὴ mutans et οἷσι δὴ χρή κ. τ. ἐ. scribens; quod fieri posse non nego, licet ipse non facerem, neque enim credo δεῖ ex δὴ esse natum.

§ 45. De verbis in fine loci scriptis ἐπεὶ — τὸ σῶμα huc non pertinentibus nondum aliter sentio quam dixi in adn. ad p. 314. editionis.

§ 46. Principio ἀτάρ, ἀτάρ καὶ, ἀτάρ καὶ τὰ codicum lectiones sunt, R. de suo ἀτάρ τοι; equidem si iterum locum ederem, cum cod. vetere solum ἀτάρ darem; non tamen aegre fero quod R. legit. Tum παραδείγμα τι exhibuit, uno cod. παραδείγματι ferente, ceteris παραδείγματα habentibus. Ego de vulgato plurali non decesserim; favere mihi videtur solitae scripturae etiam quod infra legitur, διὰ τέλεος οὖν μαρτυρεῖ ταῦτα πάντα ἀλλήλοισι κ. τ. ἐ.

Paulo post ἥπερ εἰ πλανώμενος ἡτρενύτο scripsit: nimirum vulgo ἦ εἰ πλανώμενος, Gal. ἦ εἰ περιπλανώμενος, cod. vetus ἦ εἴ περ πλανώμενος. Credo codicis veteris lectionem natam esse e Galenica.

De coniectura ἦ καὶ τι ἀνωτέρω porro dedit pro ἦ καὶ ἔτι ἀνωτέρω, quod quare mutetur non video, licet καὶ τι ἀνωτέρω item sanum sensum praebeat.

Tandem ἐν αὐτῇσι ταύτῃσι τῇσι ἡμέρῃσι scripsit vulgato ταύτῃσι et codicis veteris αὐτῇσι recepto. Per me licet.

§ 47. Ubi vulgo δεῖ μέντοι καὶ τὸ σῶμα τούτοισι ἐλινύειν κ. τ. ἐ., pro μέντοι unus cod. habet solum μέν, alter solum δέ. R. dedit δεῖ μὲν δὴ καὶ κ. τ. ἐ.; quod mihi non arridet; equidem μέντοι probam lectionem esse opinor; quodsi μὲν δὴ usurpare vellem, saltem καὶ δεῖ μὲν δὴ καὶ τὸ σ. ἐ. scripserim.

Quod dein ἐξαπίνης revocavit, ubi ἐξαίφνης libri, ex Hippocratis sane usu est.

Dedit porro πούλῳ πλείω ἂν βλαβεῖν, ubi libri inter hanc lectionem et quod ego e cod. vetere receperam, πούλῳ πλείω βλάβει variant. Equidem nunc etiam praecedente ἦν — ἔλθῃ praefero indicativum βλάβει.

Praetulit vulgatum ἐμπέσοι, ubi ἐκπέσοι cum cod. vet. et Gal. dederam; utrumque ferri posse videtur, ego tamen nunc etiam hoc praetulerim.

De suo scripsit δεῖ δὲ δὴ pro δεῖ δὲ καί, tum omisit e librorum scriptura ἐκ πλήθους βρώμης, ita ut solum legat: δεῖ δὲ δὴ τούτοισι καὶ τὴν κοιλίην ἐλινύειν pro δεῖ δὲ καὶ τούτοισι τὴν κοιλίην ἐλινύειν ἐκ πλήθους βρώμης. Mihi non certo persuasum est vulgatam esse mutandam, ἐκ πλήθους βρώμης insititium esse non credo.

§ 48. Initio scripsit ὁ μὲν οὖν πλεῖστος κ. τ. ἐ., ubi vulgo ὁ δὴ (δὴ om. cod. vetus) οὖν πλεῖστος; nimirum quum vulgo paulo post legatur ἐς πάντα μὲν οὖν εὐχρηστον ταῦτα εἰδέναι, ibi ἐς πάντα δὲ εὐχρ. κ. τ. ἐ. edidit, μὲν οὖν ex his ad superiora transferens. Potest sane fieri.

Dein ὅτι εἰκὴ ἐν τῇσι ὀξέησι νούσοισι ἐς τὰ ροφήματα μεταβάλλουσι dat, de suo εἰκὴ inferens, quod num fieri debeat, mihi valde dubium videtur.

Profecto vero otiosa est correctio, qua μεταβλητέον γάρ, ὡς ἐγὼ κελεύω ἢ δεῖ edidit pro ἤδη vulgatae.

Servavit ἔπειτα οὐ χρηστέον, ubi de coniectura ἐπεὶ τοι scripseram, cuius rei me nondum poenitet.

§ 49. Ἀγρυπνίη — ἐμποιέει hoc loco descripsit. De translatione, qua nunc etiam opus esse arbitror, vide adnotata ad § mihi 48.

In verbis autem hisce codicem veterem sequitur, cum ὦμά καὶ ante ἀπεπτότερα omittit et λύει τὸ σῶμα pro διαλύει τὸ σῶμα legit. Ego in his veteris libri scripturam non praefero.

§ 50. Prope ab initio ἥσσόν ἐστι καρηβαρικός τοῦ ἐτέρου, τοῦ οἰνώδεος scripsit: nempe τοῦ ἐτέρου effecit e vulgata lect. καρηβαρικώτερος pro καρηβαρικός. Non credo ab auctore τοῦ ἐτέρου datum fuisse.

Servavit κατ' ἔντερον ubi cum Lind. et paucis mss. κατὰ τὸ ἔντερον dederam; cod. vetus eo loco κατὰ ἔντερον.

§ 51. καὶ διουρητικὸς δὴ οὖν καὶ Φυσέων καταρρηκτικὸς ἐὼν scribit: nempe δὴ οὖν e Galeni δὲ ὦν formans, unde ipse δ' ἐὼν dederam. Intelligis eum δὴ οὖν dare ut haec cum superiore ἐς δὲ κύστιν μᾶλλον πόριμος ἐὼν arctius copulet; equidem tamen δὴ οὖν prae δ' ἐὼν minime praefero; hoc latet in δὲ ὦν, non illud. Probandum videtur quod Φυσέων de suo adposuit. Post καταρρηκτικὸς legit ἐὼν e codicis veteris ὦν. — Inter προσωφελέει ἂν vulgatae et προσωφελέει codicis veteris optionem liberam esse existimo.

τεκμήριά ἐστι τῆς παρὰ τοῦ οἴνου ὠφελείης καὶ βλάβης dedit pro τὰ περί et τῆς περί. Legi sane ita locus potest; περί tamen vitiosum esse non certo affirmare ausim.

§ 52. Principio κίρρῳ δ' αὖ οἶνω e Galeno et codicis veteris lectione δ' ἂν dedit pro κίρρῳ δὲ οἶνω. Tum articulum ante διαχωρήματα omisit cum cod. vet. et pro ξυσματωδέστερα εἶη de suo ξυσματωδέστερα ἴοι scripsit, qua coniectura sane opus non est, quum vulgata recte se habeat. Neque arridet quod ἐν τε τοῖσι τοιοῦτοις de suo edidit, libris ἐν δὴ (δὲ) τοῖσι τοιοῦτοις ferentibus. Num porro opus sit de coniectura dare τὰ δὲ κατ' ἔντερον καὶ ὑποχόνδριον μᾶλλον ὀνήσει ἢ ἀκρητέστερος ἢ, libris καὶ ὑποχόνδριον non habentibus, dubito; quin parum probabile mihi videtur, si antecedens τὰ διαχωρήματα δὲ πλαδαρώτερα καὶ ξυσματωδέστερα εἶη respiciam. Puto nos in hoc capitulo plures habere coniecturas inutiles.

§ 53. Legit ἢ τοῖσι μὴ τοιοῦτοις ἐοῦσιν ubi vulgo pro ἐοῦσιν scribitur ἐστίν, quod alii omittunt.

Dein ἔχει γὰρ σμηγματῶδες τι, εἰ μᾶλλον τοῦ καιροῦ καταγλισχραίνοιτο τὸ πτύαλον de coniectura dedit, libris ὅ pro εἰ et tum καταγλισχραίνει habentibus. Speciosam esse coniecturam non nego, attamen vere haec ita emendari non mihi persuadet. Locus

quem in adn. e § 58. citavi, primum facit ut dubitem; tum quaero num probabile sit mul-
sam tum demum detergens quid habere, si sputa tenacia fiant. Mihi nondum certo per-
suasum est de vulgata decedendum esse.

Servat οὐρητικόν, ubi διουρητικόν e cod. vetere dederam. Διουρητικός supra etiam § 51.
legitur et in vulgata δι post καί facile perire potuisse nemo negabit.

διαχωρητικώτερον pro διαχωρητικόν recepit e Galeno consentienter cum Littréo. Non
adversor.

§ 55. In hoc capitulo οὐ δοτέον utroque loco servavit, ubi μὴ δοτέον receperam e vul-
gata priore loco, altero vero e cod. Med.

§ 56. De coniectura ἐκλήϊσθαι δὲ τοῦτο scribit, ubi libri ἐκλήβη. Nolim in eiusmodi
re, ubi causa idonea cur fiat non apparet, de tradita scriptura deflectere.

Tum ὡς τοιῶδε δῆθεν ἐόντι cum Littréo et cod. vetere edidit pro ὡς τοιοῦδε δῆθεν ἐόν-
τος. Praestat sane illa lectio ms. antiqui.

Item cum cod. vet. et Gal. ταράσσοι scripsit pro ἐκταράσσοι. Equidem ἐκταράσσειν de
diarrhoea suscitata nondum postpono simplici ταράσσειν.

Postea μέγα μὴν διαφέρει καὶ οἶνου καὶ μέλιτος ἀκρητότης ἐς ἰσχύον· ἀμφοῖν
ὁμῶς τοίνυν, εἰ καὶ διπλάσιον μέτρον οἶνου, καὶ ἀκρήτου κ. τ. ἐ. exhibuit. Vulgata
fert ἐς ἰσχύον ἀμφοῖν· ὁμῶς τοίνυν, cod. vero vetus ἐς ἰσχύον ἀμφοτέρων δ' ὅμως τούτων.
Equidem nondum alio modo haec describenda censeo quam quo olim edidi. Item καί ante
ἀκρήτου cum Gal. et cod. vetere omittendum videtur.

ὑπὸ τοῦ μέλιτος μούνου, εἰ μὴ κ. τ. ἐ. effecit e lect. vulgata μούνον εἰ μὴ, quam
ego non reiiciendam esse credo.

Utrum πρὸ ροφημάτων an πρὸ ροφήματος Hipp. dederit, non facile cognoveris.

§ 57. sub finem τῶν κακοτήτων αὐτοῦ τουτέων dedit. Nempe pro αὐτοῦ unum ms.
τουτέων, itaque utrumque recepit; ac sane τῶν κακοτήτων αὐτοῦ τούτων valde congruum
est hoc loco.

§ 58. Scripsit καὶ ὥσπερ εἰ διαπτερώσειε κ. τ. ἐ., ὥσπερ εἰ e Gal., aliis libris pro ὥσπερ
recipiens, quod mihi nunc magis placet quam solum ὥσπερ. Tum verissime in adnotatione
διαπτεροῦν explicat.

§ 59. Quod principio τὸ μέντοι ὀλίγον ὀξύ scripsit, sine addito μέλι laudo. Item quod
articulum ante στόμα reiecit. Contrario vero modo sentio de scriptura καὶ σπλάγχνοισι
τῇσι τ' αὐτῇσι αἰτίησι καὶ ταύτῃ εὐμενές, quae mihi infelicissima novatio esse videtur.
Solum verum esse nunc etiam opinor καὶ σπλάγχνοισι τοῖσι ταύτῃ εὐμενές, quod exhibui.
Consentio contra in lectione καὶ γὰρ τὰς κ. τ. ἐ., ubi γὰρ perperam ipse neglexi. Minus
sane arridet, βλάβας, ταύτας αὕτη κωλύει, nempe ταύτας supervacaneum, αὕτη ineptum
videtur. Omisit τὴν in μούνην τὴν δι' ὀξυμέλιτος γιγνομένην βλάβην.

§ 60. haud procul ab initio: ἀτὰρ καὶ, ὁκόταν πούλῳ ἢ τὸ μεταξὺ, μετὰ
ρόφημα οὐδὲν κωλύει πίνειν dedit de coniectura, libris ἀτὰρ καὶ ὁκόταν πούλῳ μετὰ
ρόφημα ἢ, οὐδὲν κωλύει πίνειν praebentibus. Mihi Reinholdi coniectura arbitraria, non
necessaria esse videtur.

Paulo post διὰ ξύσιν καὶ τρηχυσμὸν τοῦ ἐντέρου est codicis veteris lectio, vulgata pro

καί habet ἥ, quare olim credidi ἥ τρηχυσμόν esse glossema nominis ξύσιν. Nunc etiam mihi suspectum est.

Servat dein ἀκόπρω γὰρ ἐόντι, ubi de meo ἄκοπρον γὰρ ἐόν τι dederam. Ego falsus sum, ceteri et R. recte dativum defendunt.

Vulgo μᾶλλον ἐμποιέοι ἂν καὶ ταῦτα κενεαγγείης παρεούσης. Equidem cum cod. vetere, Galeno, aliis mss. καί omiseram; R. aliam rationem iniit et ταῦτα, καὶ κ. π. scripsit; quod fieri potest.

οὕτω γὰρ ἂν . . . ἥκιστα ἂν βλάπτοι e Gal. aliis dedit, ubi ἂν post οὕτω vulgo abest.

καὶ ἃ δεῖται προσωφελέειν, προσωφελοίῃ ἂν vulgo; cod. vetns, cuius lectionem receperam, pro προσωφελέειν habet ὠφελείης, quod etiam alia mss. nonnulla ferunt. R. καὶ ἃ ἡδεταί προσωφελέειν κ. τ. ἐ., de qua correctione dubito.

§ 61. Servavit in hac §. R. pristinum verborum ordinem, quem ego nunc etiam vitiosum esse iudico et de cuius emendatione dixi in adn. ad editionem meam. p. 322.

§ 62. Verba πλημμυρίδα γὰρ τινα ἐμποιέει reliquit R. in sede pristina post διὰ τὴν μεταβολὴν τῆς ποιότητος τῶν ποτῶν. Quodsi iam nihil aliud agens locum perlegas, videbis inesse ratiocinationem absurdam. Nempe membrum illud de sede sua aberravit, sicuti dixi, quum haec edebam. Retuli ad locum infra obvium post καὶ φιλαδυναμώτατον ὅταν ἐς κενεότητα ἐσέλθῃ: sed non nunc primum observavi, verum satis longum tempus est, quo animadverti aptiorem, quo inseratur membrum, locum esse post ἐπιπολαστικόν, ita ut legatur καὶ ἐγκλυδαστικόν τε καὶ ἐπιπολαστικόν, πλημμυρίδα γὰρ τινα ἐμποιέει.

Pro καὶ κάκιστον ἑωυτοῦ e Galeno scripsit κάκιστον δ' ἑωυτοῦ, quod facile probo.

Paulo post vulgo καὶ σπληνός δὲ αὐξητικόν καὶ ἥπατός ἐστι ὁκόταν πεπυρωμένον ἥ. Duo vero codd. πεπυρωμένα, quos secutus est R. Fateor me nunc dubitare quid dandum sit et tamen potius inclino in vulgatam quam in alteram lectionem. Sed unam rem lubens concedo Reinholdo eamque maximi nunc momenti: nempe si πεπυρωμένον legas, ad hepar referendum est, quod perperam olim negavi, sin πεπυρωμένα legas, ad lienem et iecur spectabit; πυροῦσθαι de aqua dici non est probabile, quin etiam ineptum.

De δέ τε, quod saepius inferre solet R., dissentio; non puto probatum scriptorem ita loqui.

Vulgo προσβλάπτει δέ τι καὶ διὰ τόδε, in quibus pro δέ τι R. legit δ' ἔτι. Fieri hoc sane potest.

§ 63. κίρρον πάντως δοτέον οἶνον dedit de suo pro παντελῶς, quod omnes ferunt libri. Non video hoc ferri non posse, ita ut de coniectura mutandum sit.

ἄπτοιτο κεφαλῆς καὶ γνώμης cum cod. vetere legit, ubi τῆς τε κεφ. καὶ τῆς γνώμης ex aliis libris dederam.

§ 64. Principe κατὰ ταῦτα δὲ καὶ περὶ τῶν ἄλλων ποτῶν κ. τ. ἐ. scripsit e cod. vet., aliis, qui ταῦτα ferunt, quod Littr. servavit, sed recte mutatur a R. Tum haec lectio, tum vulgata constare potest.

Ubi porro vulgo ὅτε οὖν ἂν τινος αὐτῶν καιρὸς ἥ χρέεσθαι, vel simile fere quid aliud, Littr. adnotavit: „Il faut faire attention qu'ici τινός est régi non par χρέεσθαι, qui se construit toujours avec le datif, mais par καιρός.” R. vero de coniectura dedit ὅτε οὖν ἂν τινος αὐτῶν καιρὸς ἥ, ἥ χρέεσθαι χροῖ κ. τ. ἐ., quae emendatio neque apta, neque necessaria videtur.

Neque satis perspicio, quo iure addiderit de suo ἐκάστῳ verbis γεγράφεται παρ' αὐτῶ τῷ νοσήματι ἐκάστῳ κ. τ. ἐ.

§ 65. Initio λουτρὸν μὲν et λουτρὸν δέ sunt codicum lectt., nisi quod ms. unum λουτρῶν habet; plures vero codd. ferunt programma περὶ λουτροῦ, cod. vetus περὶ λουτρῶν. Iam vero R. dedit λουτρῶν δέ, λουτρὸν μὲν ἐν συχνοῖσι κ. τ. ἐ. Equidem non credo in traditis loci scripturis eiusmodi quid latere.

Quod servavit βλάπτοντο ἂν οὐ σμικρά, non displicet, licet olim alio modo sentirem.

Tandem μηδὲ τὴν κεΦ., μηδὲ τὸ ἄλλο σῶμα dedit, pro μήτε — μήτε Non male, ut opinor.

§ 66. Αὐτίκα μέντοι μέγα μὲν δὴ μέρος χρὴ νέμειν κ. τ. ἐ. dedit, multis libris αὐτίκα ferentibus et vulgata μέγα μέντοι, codice vetere μέγα μὲν δὴ cum aliis habente. Ego si αὐτίκα reciperem, malim αὐτίκα μέντοι μέγα τι μέρος κ. τ. ἐ.

§ 67. Edidit μεγάλην φέρει βλάβην cum cod. vetere, sine τήν. Tum οἷσιν ἂν ἡ κοιλίη ὑγροτέρῃ ἢ et οὐδὲ οἷσιν ἂν ἐστήκῃ dedit; partim de coniectura, saltem pertenuia sunt huius scripturae indicia. Vulgatum ἀλλ' οὐδὲ δὴ servavit et οὐδὲ δὴ τοὺς ἀσώδεας, ubi alii ἀλλ' et alterum δὴ omittunt.

Ego vero non satis video cur suspecta sint Reinholdo verba τοὺς δὲ καιροὺς οἶδας, quae reiecit; nullum reperio indicium interpolationis.

Tandem de suo dedit: ἦν δὲ ἔλασσον τοῦ καιροῦ ῥέη, λούειν, ἢ ὅλον τὸ σῶμα, ἦν τι πρὸς τὰ ἄλλα ἀρήγη, ἢ τὴν κεφαλὴν μούνον. Vulgo: ἦν δὲ ἔλασσον τοῦ καιροῦ ῥέη, λούειν, ἦν τε ὅλον τὸ σῶμα πρὸς τὰ ἄλλα ἀρήγη, ἦν τε τὴν κεφαλὴν μούνον. Quae quam vitii suspicionem habeant, me non videre profiteor.

§ 68. Ex προσδέεται τινος κάρτα effecit προσδεῖ τέ τινος κάρτα, quod propter sequens προσδεῖ probandum esse existimo.

§ 1. Pro vulgato ὀστεοκόπου, pro quo cod. vetus κόπου, unum ms. ὕτεο κόπου, dedit τευ κόπου. Lectio me iudice tam incerta est, ut utrum ὑπὸ ὀστεοκόπου, an ὑπὸ τεο κόπου ab auctoris manu sit, an ὑπὸ κόπου solum, non amplius sciri possit.

Plurale ἀγρυπνῆναι pro ἀγρυπνίῃ vulgatae e multis mss. dedit.

ὥς ἂν ἔξω τῶν κρισίμων γένηται servavit; ἔστ' ἂν dederam ipse cum cod. vetere et Gal. καὶ πτύσεται παχέα servavit, ubi ἢ pro καί de meo invexeram; fortasse recte καί tueretur in lectione parum certa, licet ἢ malim, maxime si respiciam § 2.

§ 2. Post οὐ κρίνεται sub finem loci vulgo καὶ ὄρχις ἐνταθεῖς κριτικόν, de quibus verbis non alio modo quam antea sentio. R. pro iis post ἢ αἰδοίου πελῖωμα de coniectura adscripsit ἢ ὄρχις ἐντασις.

§ 3. In fine loci post ὁ νοσέων vulgo: καὶ λιμοῦ*χρήζοι, Gal. ἢ καὶ λιμοῦ χρήζοι cod. vet. καὶ λειμῶ εἰ χρήζοι, quod λιμῶ scribens recepi. R. de coniectura καὶ χυλοῦ χρήζῃ provocans ad extremam § 9. Probabilis emendatio mihi videtur.

§ 4. Ubi initio vulgo *μὴ πνευμάτων ἀπολήψι*, ego absurdum *μή* reieceram. R. negationem in *ἐπί* mutavit, quod sane non displicet. Videant tamen futuri editores num totum illud *μὴ πνευμάτων ἀπολήψι*, utpote otiosum, reicere oporteat.

Servavit vulgatum *ἡ πνευμάτων προστάσεις ὀρθοπνοίης ξηρῆς*, ubi cum cod. vetere *ἡ* omiseram et ex aliis libris *προτάσεις* et *πνεύματος* dederam. Fateor haec tam obscura mihi esse, ut de vulgata decedere parum tutum videatur. Credo tamen potius *πνεύματος προστάσεις* quam *πνευμάτων προστάσεις* congruere.

Sub finem *ἔπειτα δὲ ἐπὶ κλυσμῶν* vulgo, ubi *κλυσμόν* cum cod. vetere et duobus aliis Littr. et ipse dedimus. Hinc R. *ἔπειτα δὲ ὑπὶ κλυσμῶν*. Ego aut cum cod. vet. idem quod olim scripserim, aut *ἔπειτα δὲ κλυσμῶν κ. τ. ἐ.* — Illud *ὑπὶ* in *ἐπί* latere, non credo.

§ 5. Quod praesentia *γιννομένου* et *ἐπικρατέῃ* recepit, non displicet.

§ 6. De *ἡ ἄλλης αἰτίας ἰσχυρῆς* nondum alio modo quam in adn. dixi, sentio. Neque de lacuna post *σφυγμοί* sententiam mutavi.

§ 7. De prima periodo, in quam *ἀπολήψιος* et *προγένηται* introduxit R., cum eo non consentio: *προγένηται* mihi non ferendum adeoque neque *ἀπολήψιος* admittendum videtur. Nondum aliter de his sentio, quam in adnotatione significavi.

De *ἐν αὐτῷ*, pro quo *ἐν αὐτῇσι* reponendum sum arbitratus, nunc R. quoque a me dissentire video, quippe vulgatam servat. Fortasse mea culpa vulgata nondum mihi satisfacit. Quod *οὐ δυναμένων* servat, ubi *μὴ δ.* e Vossiano dederam, recte puto illum facere.

§ 8. De scriptura *τὴν δὲ κάτω κοιλίην, ἣν μὴ ὑποχωρῇ κλυσμῷ, ὄνου γάλα ἐφθόν δίδου* consentio, licet structura plane vitiosa sit et *ἣ δὲ κάτω κοιλίῃ ἣν μὴ ὑποχωρῇ κλυσμῷ* potius expectaveris!

§ 9. Plane nunc consentio cum R. de scriptura *τῆς γὰρ ὑποτεينوμένης σταφύλης ἑκατέρωθεν Φλὲψ παχεῖα*. Item consentio de his e textu removendis; omnino emblemata referunt. Item consentio de *ἥδε ὑπὸ βίης κ. τ. ἐ.*

§ 10. Cum Littréo *καὶ νιτρῶδες ἡ* scribit, e cod. vetere *ἡ* recepto. Consentio. Item consentio de *τοὺς ὀπισθεν τένοντας τοὺς ἐν τῷ τραχήλῳ*. Postea ubi libri inter *οἱ* et *οἷον* fluctuant, utrumque recipiens *καὶ δοκέει οἱ οἷον τέτανος ἐντετάσθαι* dedit. Num *καὶ* ante *διὰ τὴν ὥρην* dandum sit, an non, vix certo scio; unus tantum codex copulam praebet.

§ 11. Ego nunc etiam malim *νεοβρῶτι ἐόντι*, nempe non duo casus proponi arbitror, sed unum, ita ut codici veteri obtemperandum sit *ἡ* ante *νεοβρῶτι* omittenti. Sed post *ὑπεούσης* non est distinguendum commate: uno tenore legendum *παλαιῆς κήπου ὑπεούσης νεοβρῶτι ἐόντι*.

§ 12. De omittendis *ἀλλ' ἡ τεταρταῖον* post *ἔσω τριῶν ἡμερέων μὴ Φαρμακεύειν* consentio. Quod attinet ad *χρῶ, χρεόμενος* utraque lectione recepta, sentio ita legi posse, licet non credam scriptorem id dedisse; hic solum *χρῶ* scripsisse mihi videtur. Pro *μηδὲ μελόντων* de suo R. *ἡ μ.*, qua mutatione opus esse non credo.

§ 13. Ubi vulgo *ἡγεῖο*, R. dedit *ἡγείου*; puto tutissimum esse cum vetere cod. *ἡγοῦ* dare. Vide num *εἰκότως* emblemata sit; ego abiicere vellem.

Si *ὅδε* et *οὔτος* noster semper solito modo distingueret, praeferrem sane *κατὰ δὲ τὸν χρόνον τοῦτον*, sed hoc non facit, quare puto potius codicis veteris lectionem recentem esse quam vulgatam. Num *ἀμαρτήσῃ* noster, an *ἀμαρτήσῃς* dederit, nescio.

§ 14. Si τοῦδ' οὖν εἵνεκα malit quam τούτου δ' εἵνεκα, non multum adversor, quamquam οὖν in tradita lectione non apparet; — ἄνω abiecit e verbis τὴν ἄνω κοιλίην εἶναι; mihi non reiiciendum videtur; — καὶ ἔλκεται καὶ ἐμέειν ἐθέλει καὶ ἦν πονηρὰ ἐμέη κ. τ. ἐ. servat; mihi nunc quoque probabile videtur notata verba esse scholion, vid. adn. nostra p. 336.

De ἦν μὴ ἰδρώσῃ et καὶ ἦν s. κῆν μὴ ἰδρώσῃ sic sentio: utrumque sensum sanum refert.

§ 16. αὐτοὶ δὲ ἀφ' ἐωυτῶν servavit, ubi e cod. A. ἐφ' recepi; per me licet.

ὥς δὲ τοιῶνδε ἐόντων, ἦν ἡ κοιλίη ὑγρὴ ἢ καὶ ξυντήκη, δοκέει μοι κ. τ. ἐ. In his vulgatum ὅσων in ὥς mutavit; structura facilis non est loci ita descripti. Si R. vestigiis insistere lubeat, malis fere: ὥς οὖν τοιῶνδε ἐόντων ἦν ἡ κοιλίη κ. τ. ἐ.

καὶ τὰ πόματα τὰ σταλτικὰ καὶ οἰνωδέστερα καὶ στυπτικώτερα. De his non aliter sentio quam olim in adn. significavi.

§ 17. Ὀκόσοισι δ' ἐν τῷ πυρετῷ pro δὲ τῶν πυρετῶν dedit. Equidem potius ἐν πυρετῷ sine articulo scripserim, si ita locum constituere vellem.

Sub finem ἄλλας ἰσχει μεταβολὰς e vulgata lectione dedit; cum Littréo e cod. vetere et altero bonae notae ἰσχειν dederam; quid praestet vix scio.

§ 18. Edidit ὥς πλεῖστον χρόνον ἐπὶ τὰ αὐτὰ καρτερέοντα, de suo ὥς addens, quod non displicet. De ξυντείνουσι pro ξυντείνονται nunc etiam dubito.

§ 21. Prope initium ὅκως μὴ διαλήσει τί σε, μήτε τῶν προφασίων μήτε τῶν κατὰ λογισμὸν, ὀκόσα κ. τ. ἐ. edidit. Vulgo διαλήσεται τις τῶν προφασίων, μήτε τῶν κ. λ., μήτε ὀκόσα κ. τ. ἐ., in quibus τις om. cod. vetus, alii τι habent. Potest sane locus ita constitui. Fortasse recte μήτε transtulit. Sub finem loci ἑτερορροπέας vitiosum est: aut ἑτερορρεπέας, aut ἑτερορρόπους scribendum.

§ 22. καταμανθάνειν δὲ καὶ τὰδε ἐν τῇσι κ. τ. ἐ. dedit e Galeni loco, ubi καὶ τὰ. Non displicet haec loci scriptura, si καὶ εἰ τοῦ πνεύματος εὐφορίῃ αὐτὸν ἔχει servetur; malim tamen nunc etiam ἢ pro καὶ legere de rebus inter se oppositis. Quodsi ἢ legas, τὰδε ferri quidem potest, sed ego tamen non receperim e solo Galeni commentario. Item in sequentibus ἢ εἰ καθαρόν malim dare quam καὶ εἰ κ.

§ 23. Dedit ὀκόταν δὲ μὴ ὑπακούῃ τῇ βαλάνῳ, ἐνεῖναι δὲ δοκέῃ τοῦ πνεύματος εὐφορίῃ, ἦν διαναστάσι ἐπὶ τὸν θρόνον ἢ αὐτοῦ ἐν τῇ κλίνῃ ἀψυχίῃ ἐγγένηται κ. τ. ἐ. Vulgata pro notatis illis: ἐνῇ (ἐπήν cod. vetus) δὲ (καί interponit cod. vetus) τοῦ πνεύματος εὐφορίῃ (ἀφορίῃ alii duo) (ἡ (sic) mutatum in ἦ εἰ secundâ manu cod. vet.) διαναστάς ἐπὶ τὸν θρόνον ἢ αὐτοῦ ἐν τῇ κλίνῃ ἦν (ἢ pro ἦν Gal.) ἀψυχίῃ ἐνῇ (ἐνγένηται cod. vetus) κ. τ. ἐ. R. suum ἐνεῖναι δὲ δοκέῃ debet Galeni in commentario verbis δοκεῖ δ' εὐφώρως ἔχειν ὁ κάμνων, quae auctoritas in textu constituendo saltem perparum firma. Non multum placet διαναστάσι, nempe aut anacoluthos structura est, quemadmodum dixi in adn., aut διαναστάντι legendum. Summatim ego malim nunc etiam locum describere, quemadmodum edidi, quam Reinholdi rationem sequi.

In altera capituli periodo ᾧ ἂν γὰρ ἀνομοίως τὸ πνεῦμα δι' ἀμφοῖν ἔλκεται legit. Vulgo ἦν (ᾧν γὰρ cod. vetus) ὁμοίως τὸ πνεῦμα δι' ἀμφοτέρων (ἀμφοῖν cod. vetus) ἔλκεται. Utrum iam ᾧ γὰρ ἂν e cod. vet. legas, an ἦν non multum refert, sed ἀνομοίως non congruere

videtur cum sequenti καὶ ἦν πολὺ φέρεται ἐκ τῶν μυκτῆρων. Correctio Reinholdi igitur parum mihi arridet.

§ 24. Post καὶ χυλοῖσι delevit παραφύλασσε, quod sane tuto fieri potest, licet libri ferant.

§ 25. Retinuit vulgatum καὶ αὐχένα ὀπισθεν τῆς κεΦ.; ego olim legere malui καὶ κατ' αὐχένα καὶ ὀπισθεν τῆς κεΦ., quae ratio nondum mihi displicet. Tutissimum sane de vulgata non decedere.

§ 26. Nunc etiam coniungere malim ἔτι δ' ἐόντων ἐν πυρετοῖσι ἦν κ. τ. ἐ. quam μὴ ἐκπεπαίνηται ἔτι ἐόντων ἐν πυρετοῖσι, ἦν κ. τ. ἐ.

Pro librorum lectione τοσῶδε χεῖρον καὶ (καί omm. codd. 4) μῆκος (ἐπίμηνες libri multi) R. dedit τοσῶδε χωρεῖ καὶ ἐπὶ μῆκος. Me iudice hoc e vulgatis erui minime potest. Ego si iterum locum ederem, scriberem τοσῶδε χεῖρον καὶ ἐπιμηκέστερον.

Dedit περιφλεγῆς γιγνόμενος pro πυριφλεγῆς γενόμενος. Nunc etiam solum πυριφλεγῆς dederim.

Neque arridet βλέφαρον τὸ ἕτερον, uti dixi in adnn.

Denique τὰ δὲ σημεῖα μάλιστα γίγνεται τὰ πολλὰ ἐπὶ τὸν περισσὸν ἀριθμὸν μάλλον ἢ ἐπὶ τὸν ἄρτιον dedit pro πολλὰ, quod cod. vetus om., μάλλον vero de suo intulit. Alius sane alio modo haec scribere, veram lectionem reperire nemo facile poterit.

§ 27. De suo τὴν δὲ ἄλλην θεραπείην dedit ubi vulgo dativus legitur, cod. vero vetus ἐν δὲ τῇ ἄλλῃ θ. habet. Constare sane potest accusativus.

Tum αἰεὶ ἂν βελτιόνως ἔχοι scripsit pro ἵνα (ὥς cod. vetus) βελτιόνως ἔχῃ. Ego nihil mutaverim, sed si in partem eam abirem potius βελτιόνως ἂν ἔχοι e tradita lectione elicuerim.

§ 28. Ratio, qua R. locum, ubi manifesto dittographia est (vide adn. nostram), ad hunc modum reficiat: ἀλλ' ὁκόταν Φανῇ ἐπὶ τῇ ἡμέρῃ ταύτῃ χρόνον τῷ τοιῷδε μακρότερον ξυμμένει, ut a quoquam probetur multum vereor.

§ 29. Edidit καὶ τὸ σῶμα ἐκ γυμνασίων οἱ εὖ εὐσαρκώσιος ἔχῃ, ubi libri καὶ τὸ σῶμα ἐκ γυμνασίων ἢ (ἢ ἢ cod. vetus) εὐσαρκώσιος ἔχῃ, in quibus ipse ἢ in καὶ mutaveram propter rationes, quas in adn. exposui. — In Reinholdi lectione offendit εὖ εὐσαρκώσιος tum propter cacophoniam, tum quia non constat in ea lectione cur potius εὐσαρκώσιος quam εὐσαρκίας usurpetur, quum tamen hoc in illo verborum nexu aptius poni videatur. Tum parum probabile οἱ εὖ in ἢ ἢ abiisse. Non difficile est aliquid reperire quod bene Graecum sit et exprimat quod auctori ob mentem versatum esse videatur: scribe v. c. καὶ τὸ σῶμα ἐκ γυμνασίων εὐσαρκον ἔχῃ. Sed equidem credo re ipsa auctorem scripsisse quod vulgata fert, in qua forsitan ne ἢ quidem in καὶ mutare debueram.

In ἦν μὴ πολὺ ἀλὲς ἐπεσσυθὲν αἶμα omittit πολὺ de coniectura, glossema affirmans esse sequentis ἀλὲς. Non esse docebit Herod. I. 133. χρέονται ἐπιφορήμασι . . . πολλοῖσι καὶ οὐκ ἀλέσι.

Ubi ἢ κατὰ ἔδρην ἢ ἐμπυήσεις (ἐμπλησθείσης, ἢ ἐμπυήσεις, ἐμποιήσειεν alii, de quibus vide Littr.) ἢ μεταστάσεις ἢ ἀποστάσεις (solum ἀπόστασιν cod. vet., ἢ ἀποστάσεις solum multi alii), — Reinh. scripsit: ἢ κατὰ ἔδρην ἐμπλασθὲν ἐμποιήσῃ ἀπόστασιν. Non infelice sane ἐμπλασθὲν formavit ex ἐμπλησθείσης.

Tandem: λυθέντων δὲ τούτων πτυσμάτων πεπόνων γίγνονται πτυσμοὶ ἢ οὖρων παχέων

λείων λευκῶν ἔξοδοι. Ita R., in cuius lectione πεπόνων non nisi e comm. Galeni prodiit, qui ibi ἐκ τῶν πεπεμμένων πτυσμάτων habet, quod tamen ad παχέων spectare videtur.

§ 30. Principio interpungendo post πυρετῷ λυγγώδεϊ subvenit scripturae, e qua ἐν excidisse credidi. Consentio.

§ 31. Ubi mss. τούτοις οὕτω χρὴ διάγειν, recte, ut opinor, reponit R. ἀρήγειν pro διάγειν; feliciter locum corrigere mihi visus est.

Postea καὶ θαρσέων (διακαθαρσίαν pro θαρσέων alia est lectio), ἣν ὁξὺ τὸ ἄλγος ἢ, ἄγειν κ. τ. ἐ. vulgo. E cod. ε' θαρσέειν enotat Littr., sed haec lectio ducta videtur e comm. Galeni. Equidem infinitivum θαρσέειν hac auctoritate non receperim, eo minus autem, quum participium aptius quam ille ponatur.

Paulo inferius Φυλακὴ δὲ ἔστω ἕως ἀπυρέτου καὶ ἐβδόμης ceteri, R. Φ. δ. ἐ. καὶ ἀπυρέτου ἕως ἐβδόμης, quod mihi satis placet; scilicet videantur quae in fine adnotationis ad § 32. olim de vulgata scripsi.

§ 32. In scholio in fine loci apposite ὀρόβιον latere existimavit R. in lectione ὀρόβων.

§ 33. In οἱ γὰρ τοιοῦτοι ἰδρῶτες κ. τ. ἐ. iure γὰρ e vulgata revocavit, quod Littr. et ego omisimus. Etiam nunc καὶ πτύσματα prae ἢ πτύσματα haud praefero; — particula disiunctiva requiri videtur propter causas, quas olim dixi.

§ 34. De hoc loco nihil adnoto; R. eum paulo aliter descripsit quam ipse feci; quivis vero alius alio quodam modo describere eum volet et poterit. In his certum quid non facile reperias.

§ 35. Idem de hoc loco valet. Reinholdi ἦν μὴ τις πυρετός parum placet.

§ 37. Emblemata esse putat ἢ οἱ μέγιστοι ξύνδεσμοι καταπεφυκότες ἕως ἐς πόδας ἀποτελευτῶσι. Fortasse scholion est, fortasse non est; nescio!

Ubi πίνειν δίδου οἶνον Κρητικόν scripsi, de coniectura δίδου inferens, R. id non fecit; sed nunc etiam sine δίδου oratio non recte procedere mihi videtur.

Tandem video quidem eum postea coniungere in sua lectione βραχίονας . . . κατελίσσειν . . . λάσιον ἐγκηρώσας μαλακῷ δέρματι, neque sane quidquam offendit in περιελίσσειν μαλακῷ δέρματι, sed miro modo tamen interponitur λάσιον ἐγκηρώσας, ubi non additur membro adponendum esse, ut μαλακῷ illo δέρματι firmetur. Locus sane non facile sine controversia constitui poterit.

§ 39. Puto omnino κοινόν esse veram lectionem, κοινή retinere non debueram.

§ 40. Quomodo ἢ δι' ἀκρησίην constare possit h. l. nondum video; cf. adn.

§ 42. Edidit ξυμφέρει δὲ τούτοις ἐκδυσαμένοις καθεύδειν ubi libri ἐκλουσάμενοις, pro quo simplex λουσαμένοις dederam ipse. Credo Reinholdum pulchre locum expeditisse. Possint dormire vestiti, sed praecipit auctor ut vestibis exutis somnum capere tentent! Placet admodum editoris inventum!

§ 43. Recepit e multis libris et Gal. πρὸς ἅπερ μάλιστα ἡδίστως ἔχουσι, ubi vulgo ὅπερ.

§ 44. De κενοί, κείνοι nondum aliter sentio quam olim significavi. Parum aptum videtur κενεαγγέοντες κενοί εἰσι. Eiusmodi quid monere auctorem non credo; tum imitatio est loci, quem indicavi. Quaesivi num καὶ δειλοὶ ἐς πᾶν ἔργον exprimatur verbis loci nostri καὶ τρέμουσι ἐν παντὶ ἔργῳ, quod tamen minime probabile visum est.

De coniectura δειπνέειν — ὑγρότερα, ἀντὶ ἄρτου ἢ μάζης πτισάνην sic sentio: pulcre reperta mihi videtur neque veri specie carere.

§ 45. Aptiore loco ἐμποιέει collocavit.

§ 46. Quod ἐμποιέει pro simplice ποιέει coniecit et de coniectura alio loco intulit non displicet. Sed quare pro ἔξαψιν de suo ἔξαυσιν inferat, non satis intelligo; nulla opus est emendatione.

§ 47. De suo τά interponens scribit ἡκιστα τὰ τούτων κακὰ ἔχει. Consentio.

§ 48. Principio σίλφιον δὲ καὶ καυλὸς καὶ σιλφίου καὶ καυλοῦ ὁπὸς mihi non videtur probabilis lectio propter postrema illa, quae notavi.

De mutatione ἔστι μὲν οἷσι, μάλιστα δὲ τοῖσι ἀπείροισι οὐ διέρχεται τῇ κοιλίῃ nihil affirmo; res saltem incerta visa est.

De ἀλλ' ἐκκαλέεται ξηρὴν χολέρην pro ἀλλὰ καλέεται ξηρὴ χολέρῃ, dicam emendationem sine dubio pulchre repertam esse; malim vero equidem προκαλέεται δὲ ξηρὴν χολέρην.

§ 49. Pro vulgato συμφορώτερα πλὴν de suo dedit ἀξυμφορώτερα πάλιν ἐπεὶ, tum omittit τὴν τε ἀπεψίν qua de re Littr. iam monuit. Prior illa mutatio mihi non plane satisfacit; post finem § 48. hoc loco πάλιν ἀξυμφορώτερα vix congruum. Quod ad τὴν τε ἀπεψίν, his oculis facile locus carebit. Malim igitur Αἷγεια δὲ κρέα ὅσα τε ἐν βοείοισι ἐνὶ κακὰ πάντα ἔχει καὶ φουσδέστερα κ. τ. ἔ. De ἔστι post γεννητικὰ opinor, id num addatur nec ne parvi interesse. Cetera describi apte posse quemadmodum ea dedit R., non ego negabo.

§ 50. Quod propter Galeni locum e comm., quem laudat, scribit ὁκόταν ἐνωμότερα ἢ καὶ περικαῇ δὲ κ. τ. ἔ. mirum videtur: auctoritas nempe eiusmodi me parum movet.

In seqq. αἰεὶ καὶ efficere videtur ex ἢ καὶ Galeni, paucorum aliorum; dubito num in ἢ lateat αἰεὶ.

§ 51. E cod. vetere, aliis ὑπίῃ pro ὑπάγῃ vulgatae introduxit, quae omnino vera videri possit lectio, certe prae altera praeferenda utroque loco, et tamen nunc etiam me movet quod in adn. attuli. Quod καὶ ἔλαιον δὲ δίδου ἕως ἂν ἡσυχῇ οἱ ἢ κ. scripsit, omnino placet.

De καὶ λέλυται nunc etiam eodem modo quo olim sentio; eximendum est.

§ 52. Dedit μάλιστα μὲν δεῖ ταλαιπωρίας, e codd. lectt. μὲν et δέ hanc in δεῖ mutans et ita utramque recipiens. Equidem in tali lectione malim: πολλῆς εὐτυχίης δεόμενος, μάλιστα δὲ ταλαιπωρίας κ. τ. ἔ.

Potest sane vulgatum ante ἀκμάζῃ legi solitum ἅμα constare; item ἐξ ὅξους codicis veteris probandum.

§ 53. Legit ἣν δὲ πυρετός τ' ἐμιν ἔχη καὶ στρόφοι ἔωσι, ubi μή, τε μή sunt codicum plerorumque lectiones, vetus vero ms. μή omittit. Mihi omnino arridet haec emendatio; ratio, qua τε in mss. occurrat, explicatur et febricitanti remedia enumerata facile commendari poterunt.

Nondum ὄνειον prae βόειον praeferendum videtur propter causam, quam significavi in adn.

Sub finem loci vulgo καὶ κέγχρον καὶ χόνδρον ἐφθόν ἐν γάλακτι, ἐφθὰ ψυχρὰ ἐσθίειν. In his equidem prius illud ἐφθόν deleveram; Reinholdus posterius ἐφθὰ in ταῦτα mutat. Possit quoque vulgata intacta servari!

§ 54. Recepit e cod. vet. παραφυλάσσειν pro φυλάσσειν. De ἐν τοῖσι μακροῖσι ἀρρωστίμασι, quod cum cod. vetere servavit R., non aliter nunc quam olim sentio; abiiciendum videtur; pars est scholii, quod vulgata integrum refert.

Parum placet finis capituli, qualem exhibet R.: ἐς ὃ ὁκότε πλείστον ἀπέχουσι τῆς ἐπιτάσιος εἰδέναι δεῖ. Littréi ratio e ms. lectione sponte sequitur; εἰδέναι δέ vero abiiciendum est.

§ 55. τοὺς Φυσώδεας καὶ Φλεβῶν ἀπολήψιας, ἐντεταμένους ὑποχόνδρια ferri non potest. Vide quae in editione adscripsi.

§ 56. ἦν — ξυμφέρει fugit editorem, qui tale quid non voluit profecto.

ἀφαιρέειν αὐτοῦ praestat prae vulgato αὐτῶν.

τὰ ἐπίλοιπα αὐτὸν . . . θεράπευε pro vulgato αὐτῶν ferri sane potest, credo tamen melius reiici pronomen otiose a librariis repetitum.

§ 57. κάτω δὲ μηδενὶ τῶν τοιῶνδε servavit, ubi μηδένα scripsi de meo; intelligo quidem μηδενὶ esse debere μηδενὶ Φαρμάκῳ τῶν τοιῶνδε, verum unum ἐλλέβορον antea memoravit. Mihi nunc etiam μηδένα reponendum videtur.

τῷ τοιῷδε τῷ σώματι ξυμφέρει μηδὲν προσφέρεισθαι κ. τ. ἐ., in quibus τῷ ante σώματι de suo infert et recepit duas mss. lectiones ξυμφέρει vulgatae et προσφέρεισθαι codicis veteris. Malim: τῷ τοιῷδε μηδὲν προσφέρεισθαι.

Minutum quidem est quod nunc noto, sed omnes huc usque fugit et me ipsum cum hunc locum edebam: ὀλισθῇ scripsimus omnes, at ὀλίσθη est scribendum; ὤλισθον coniunctivum habet ὀλίσθω, quemadmodum ἔβαλον βάλω.

ἀλλ' ἀποστηρίζει κου τὰ τοιουτότροπα in fine loci scribit, ubi libri alii pro κου ferunt καί, alii nihil. Recte sane κου coniecit pro καί.

§ 58. Lacunosam esse formulam non credere videtur R.; ego nunc etiam aliquid deesse contendo, quod partim ad praeparandi methodum, partim ad sumendi modum spectaverit. Ipsum illud δέ in νῆστις δὲ π., quod R. delevit, indicium est lacunae.

In huius capituli scriptura Reinholdi placet quod pro προσεπισπασάμενος πίεσον scripsit ἐπισπασάμενος προσπίεσον. Ceterum ordinem membrorum eum esse, quem olim exhibui, nunc etiam credo.

§ 60. Vide num legi oporteat: ξυμμίσγεται δὲ καὶ τοῖσι ἐλλεβόροισι τὸ τρίτον μέρος τῆς πόσιος καὶ ἥσσον πνίγει.

§ 61. Principio τριχώσιος· ὑποκείσθω· ῥάμμα κ. τ. ἐ. edidit pro τριχώσιος· ὑποθεῖς τὸ ῥάμμα κ. τ. ἐ. Firmare vult hanc mutationem Aretaei loco, quem citat. Fateor primum emendationem plane arbitrariam nec necessariam mihi videri; tum ne satis quidem intelligo quid iste imperativus ὑποκείσθω hic significare debeat, cum hac coniectura consentire non possum.

Contra plane consentio de interpretatione imperativi κατάδει in sequentibus, nam omnino ad deligationem spectat non ad fila sola, quae colligarentur, quemadmodum olim putavi.

§ 62. Nunc καὶ τὰς αἱμορροΐδας τὸν αὐτὸν τρόπον, διώσας τῇ βελόνῃ ὡς παχύτατον εἰρίου οἰσυπηροῦ ῥάμμα καὶ ὡς μέγιστον, ἀποδήσεις· κ. τ. ἐ. dedit. Libri διώσεις et ἀποδήσας, cod. vetus ἀποδήσεις. Adnotat ad διώσας: διωθοῦμεν τὸ ῥάμμα διὰ τῆς αἱμορροΐδος, οὐ τῷ ῥάμματι τὴν αἱμορροΐδα; et ad ἀποδήσεις adscribit: ἐνταῦθα δ' αὖ τὸ ἀνάπαλιν οὐ τὸ ῥάμμα ἀποδέομεν, ἀλλὰ τῷ ῥάμματι ἀποδέομεν τὴν αἱμορροΐδα. Spectat adnotatio illa

partim ad textum, quem ego exhibui: καὶ τὰς αἰμορροΐδας τὸν αὐτὸν τρόπον διώσεις τῇ βελόνῃ, ὡς παχυτάτῳ εἰρίου οἰσυπηροῦ ῥάμματι καὶ ὡς μεγίστῳ ἀποδήσας· κ. τ. ἐ. Cum ita locum scribebam, non iungebam διώσεις τῷ ῥάμματι, sed ῥάμματι ἀποδήσας, quod ipsa consecutio verborum satis manifestum reddit. Credebam auctorem primum filo illo crasso circumdare et deligare tumorem haemorrhoidalem, postea demum διωθεῖν eum τῇ βελόνῃ; ita ut constringeret tumorem antequam eum perforaret, ut ἀσφαλεστέρῃ γίγνηται ἡ θεραπεία, i. e. ne haemorrhagia orta periculum adferat. Omnibus tamen iterum diligenter perpensis cum Reinholdo plane consentio.

In seqq. οὕτω γὰρ ἂν ἔχοι ἄριστα τὸ σῶμα servat τὸ σῶμα, quod abieceram et τὸ ποτόν πινέτω cum cod. vetere legit, ubi mihi τὸ ποτόν non recipiendum olim est visum.

§ 63. In hac formula post διείς cod. vetus ἢ fert, R. εἶτα de suo dedit, scribens εἶτα σιτανίου πλύματι ἀλεύρου ἐψήσας. Profecto magis perspicuam reddit sententiam additum εἶτα, utrum auctor dederit nec ne nescio.

§ 65. λιπαρῷ πεφυρημένη codicis veteris dubito num praestet prae λιπαρῶς πεφ. — Dein recepit e multis libris ἀναξηράνας pro simplici ξηρήνας codicis veteris. Tandem ὑγραίων ὡς ἐνάλειπτον ὑπάλειφε τοὺς ὀφθαλμούς· ὁκόταν δ' αὖθις ξηρὸν γένηται, τρίψας λεῖον ξηρῷ παράπασσε τοὺς κύνθους, quod exhibet, significat sane quod auctor in mente habebat, de verbis eius ipsis reperiundis fere despero.

§ 67. Haec formula nondum recte descripta videtur, neque in ceteris, neque in Reinholdi editionibus. R. paulo meliorem ordinem verborum exhibuit, sed reiecit ὁκόταν δύο μέρεια ληφθῇ vulgatae, pro quo ὅτ' ἂν δυσὶν ἡμέραις πεφθῇ alii. Credo autem alterutrum omnino scriptum fuisse, glossam saltem in his latere, quae ad περκαζούσης spectaverit, parum probabile est. Vide num forte haec scriptura loci placeat: Πρὸς τὰς περιωδυνίας· χαλκίτιδος δραχμὴν, σμύρναν καὶ κρόκον τρίψας, σταφυλῆς περκαζούσης δύο μέρεια ἐκπιέσας καὶ ξυμμίξας τὸ γλεῦκος ἔψησον ἐν τῷ ἡλίῳ καὶ, ὁκόταν δυσὶν ἡμέραις πεφθῇ, ὑπάλειφε τοὺς περιωδυνέοντας· ἔστω δὲ ἐν χαλκῷ ἀγγεῖῳ.

De capitulis 69—72. haec dicam: illa § 69. Reinholdi nunc etiam mihi esse videtur pars formulae, quae § 72. continetur, quemadmodum ipse eam partem eo retuli. Certum contra est mihi, Reinholdum recte verba κοιλίην ἐκκοπροῖ principium fecisse formulae § 71. apud illum descriptae. De ταῦτα eiiciendo capitulo mihi 68. facile me habet consentientem. De ceteris, quae tentavit R., nihil affirmo. Incertum λεπίδος ὅσον μήλης αἵρεται τῷ πλατεί; incertum, quin parum probabile, ἀλήτου σιτανίου κόλλη κολλήσας. Sed haec olim taedium pepererunt et nunc pariunt.

VI.

Ad Reinholdi editionem Aphorismorum.

I.

2. Pro vulgato *καθαίρωνται* e Magn. marg. recepit *καθαίρῃται*. Puto optionem esse liberam, sed *καθαίρωνται* ad personas, *καθαίρῃται* ad materies excretas referri mihi videtur. Facitne Aph. 24. huius sectionis fidem lectioni *καθαίρωνται*?

In fine loci ἢ οὐ retinuit, ubi ἢ μὴ de meo dederam. Ipse idem aliis locis nonnullis quoque feci, ubi ille nihil mutavit. Fortasse ἢ οὐ servari potest, sed nondum plane certum me esse profiteor.

3. De interpolationibus, quas inesse olim existimavi, sententiam nondum mutavi.

4. Nondum me poenitet rationis, quam in loco hoc describendo tenui.

5. Quod *μᾶλλον σφαλεραί* scripsit, ubi *σφαλερώτεραι* dederam pro positivo vulgatae, non displicet.

7. Minuta sane res, quod οὖν non recepit; mihi tamen potius e vulgata excidisse quam in libris, qui particulam habent, a recentiore manu additum esse videtur.

9. οὐκ retinuit, ubi μὴ dederam. Vide ad Aph. 2.

10. In hoc Aph. καὶ αἱ τῶν παροξυσμῶν πρὸς ἀλλήλας ἐπιδόσεις recepit, ubi vulgo ἀνταποδόσεις, aliis codd. ἀντεπιδόσεις ferentibus. Galenus ἀνταποδόσεις in comm. exponit ἀναλογίας. Quod Littr. dicit ἐπιδόσεις legi Ep. II. 1., locus eiusmodi est, ut huc nihil faciat, me iudice. Sed si ἐπιδόσεις scribas, quaero, quid sibi velit πρὸς ἀλλήλας? Tum quaerere pergo, num probabile sit ἐπιδόσεις in ἀνταποδόσεις abiisse, an vero contra accidisse? Equidem ἀνταποδόσεις in ἀντεπιδόσεις et dein in ἐπιδόσεις abiisse opinor; solum autem ἀνταποδόσεις veram lectionem referre credo.

15. In iis, quae eieci, πλείον ἐστι dedit pro vulgato πλείστον ἔχει. Sed neque sic scripta haec cum superioribus congruunt; putidum referunt scioli additamentum.

16, 17. Ego hos aphorismos, saltem alterum, minime intelligo in Littréi et Reinholdi editione. Feceram, quod potui, necdum meliora mihi in promptu sunt.

19. Ex ἐν τῇσι περιόδοισι effecit de coniectura ἐν τακτῇσι περιόδοισι; equidem τῇσι abieceram. Speciosa quidem est Reinholdi coniectura, sed de periodis ordinatis et non ordinatis nihil reperi in his aphorismis, τὸ ἄτακτον a periodorum notione alienum, quare τακτὴ περίοδος s. τακταὶ περίοδοι num dixerint illi antiqui valde dubium mihi. In fine loci servavit πρὸ τῶν κρίσεων. Ego si iterum locum ederem, fortasse item servarem, etiamsi minus probem; cf. adan.

21. ἢ φύσις recepit e nonnullis mss. et Gal.; non displicet.

22. τὰ δὲ πολλὰ pro τὰ δὲ πλεῖστα recepit e lib. de Humorr. et mss nonnullis. Non adversor.

23. ἀλλ' ὅσα ἂν χωρέῃ, εἰ οἷα δεῖ καὶ φέρει εὐφύρως de suo dedit. Emendatio est plausu digna.

II.

6. οὐκ servavit, ubi cum plurimis mss. μή dandum mihi erat visum, quod nunc etiam praetulerim.

7. Ex ὀλίγως effecit ἀλέως, ubi ego ταχέως scripseram. Non adversor, sed si credat ἀλέως in ὀλίγως abiisse, dissentio. Librarius alienum vocabulum dedit, e quo de pristino nihil discimus.

8. In vulgato textu huius loci omnino recentior forma est orationis. R. eam ad simpliciore et probabiliter antiquiorem redegit. Sed nunc ego etiam τοῦτο γίγνεται eiicere malim, quippe quod ad recentiorem illam et prolixiorem orationis formam non minus referendum quam σημαίνει ὅτι et χρὴ εἰδέναι vulgatae.

9. Quod ὅκου ἂν τις βούληται pro ὅκου τις βούλεται recepit, recte factum videtur.

10. Equidem τρέφης, quae paucorum librorum lectio est, non praefero prae θρέψης.

12. ὑποστροφώδεα fortasse antiquior scriptura quam ὑποστροφᾶς ποιέειν εἴωθε. Non dissentio.

15. Scripsit ἐκθύει pro ἐκφύεται de suo. Vid. praef. ad vol. II. editionis nostrae p. I. Rectius γίνονται quam γίνωνται dedisse R. opinor et tamen hoc non vitiosum videtur.

17. De iis, quae interpolata ratus sustuli, nondum sententiam mutavi.

22. Vide num legendum sit ἀτὰρ καὶ τῶν ἄλλων ἢ ὑπεναντίωσις.

24. Recte sane τῆς δευτέρας legi potest pro τῆς ἐτέρας, nec tamen hoc incongruum; ego nihil mutaverim.

27. ἐγχρονίζειν codicis C. omnino praestat prae simplici χρονίζειν ceterorum.

33. μή ἐπιδόντες pro καὶ μηδὲν ἐπιδιδόντες recepit; malim μηδὲν ἐπιδόντες.

40. καὶ βῆχες non recepit.

45. καὶ τῶν χορίων num praestet prae καὶ τῶν ὠρέων καὶ τῶν τόπων, quod multi libri ferunt, dubium. Nunc τῶν χωρέων dedit R.; non displicet, quippe ita ortus vocis ὠρέων fortasse explicatur.

48. Malim τὸ διαναπαύειν εὐθύς, ἄκοπον.

49. καὶ ἰσχυρῶν τε καὶ νέων sane ferri potest.

50. De ἀξυνήθεα sententiam non mutavi, quam olim protuli.

51. Quod καὶ γὰρ πᾶν τὸ πολὺ scripsit laudo. Neque displicet καὶ ἄλλως καί. Num tamen opus sit altero καί de coniectura addito, dubito.

54. De ἀγδές in ἀειδές mutando non aliter sentio quam olim.

III.

2, 3. Locum explevit, sed quod καὶ δὲ πρὸς ὥρας scripsit, saltem καὶ πρὸς ὥρας δὲ καὶ κ. τ. ε. scribendum erat, vel καὶ δὴ πρὸς κ. τ. ε.

4. E lectione ποιέη effecit ἐπίη, quod num in illa scriptura lateat, dubito, vide adn. ad librum de humoribus p. 628 mihi; quin ἐπιέναι num h. l. congruat, dubium mihi.

8. Ex ἦ effecit ἦνικα in iis, quae mihi expellenda videbantur. Me iudicē hoc modo glossa incrustatur, quam sustulisse me nondum poenitet.

11. τῶν ἀνδρῶν cum paucis mss. omisit. Facile sane eo carebit locus.

12. βροτοῖσι non apte addi videtur; cf. adn. nostram. Quare hoc loco βροτοῖσι recipit, in superiore τῶν ἀνδρῶν reiicit?

14. Vulgo ἔσσονται, pauca mss. ἔπονται; R. de suo ἐπιγίγνονται, quod aptius quam ἔσσονται h. l. poni videtur.

16. ἐπίληπτοι καὶ ἀπόπληκτοι nunc etiam parum placet, malim ἀποπληκτικὰ καὶ ἐπιληπτικὰ, vid. Aph. 20. II.; Φθινάδες ferri potest forsitan, at Aph. 13. Φθίσιες legitur.

17. πονέουσι servari posse nunc video, non mutare debueram in ποιέουσι. Sed eius ἐν τε δὲ τοῖσι ὀφθαλμοῖσι non concoquo; illud τε δὲ mihi οὐκ εὐφωνον!

21. καὶ τεταρταῖοι non recepit; non adversor, licet olim recipiendum putarem; res incerta videtur.

25. Quod ἤδη recepit, non male factum est.

26. Certum est στραγγουρίαι si recipiatur, aptissime post λιθιάσιες inferri, sed non credo dandum esse. Vid. adn. nostra; quin non constat τὰς στραγγουρίας aetati, de qua sermo est, magis esse familiares quam provectioni. Nempe extra λιθιάσιν eas pueris familiares esse prae ceteris non video; cum autem λιθιάσιες dicit, intelligit calculos cum symptomatis his propriis, ita ut hoc nomine στραγγουρίαι sit supervacaneum.

27. Nescio quo modo, licet in textu editionis omiserim καὶ πρὸς τὴν ἥβην προσάγουσι post πρεσβυτέροισι, in Latinis reliqui, nec de omissis monui in adn. Consulto tamen factum est; nempe incongruum illud esse nunc etiam opinor, quia Aph. 29. τοῖσι νεγνίσκοις habet in progressu aetatum, quas recenset. Mihi illa vocabula ex Aph. 28. huc devenisse videntur.

28. Calami lapsu πρὸ τοῦ ἡβάσκειν pro περὶ τὸ ἡβάσκειν ipse scripsi.

30. Quare μελαγχολίαι, quod mss. nonnulla suo tempore tulisse testatur Gal., asterisco notet, non capio. Ab aetate, de qua agitur, non est alienum.

31. Quod pro καχεξίαι, ξυσμοὶ τοῦ σώματος ὅλου scribit ξυσμοὶ, τοῦ σώματος ὅλου καχεξίαι ex A' L', non displicet quod attinet ad vocabulorum consecutionem; ego tamen interpunxerim: ξυσμοὶ τοῦ σώματος ὅλου, καχεξίαι.

IV.

1. De loco non aliter sentio quam olim. Quod R. ἦσσαν δὲ πάρα ταύτας scribit, non facit ut haec non interpolata esse credam; non aptiora redduntur παρά in πάρα mutando: illud ἦν ὀργᾶ additamentum totum ineptum reddit.

2. τοιαῦτα — ὁκοῖα recepit.

6. τοὺς καὶ εὐημέας dedit pro καὶ εὐημέας.

9. τῷ αὐτῷ λογισμῷ τάναντία sine προστιθείς dedit, verum ista sive προστιθείς demas, sive relinquo, emblema sunt.

10. ἐν τοῖσι τοιούτοις ante κακόν retinuit.

13, 14, 15. In horum Aphorismorum recensione liberius egisse R. opinor. Statim quaero quid sibi velit initio 13ⁱ πρὸς τοὺς δι' ἐλλεβόρου? Monitum Aphorismi 14ⁱ insiticiū esse putat, quia ἄγειν duplici significatu in eodem loco usurparetur, si Galeni interpretationem

teneas. Imo vero in scriptura nostra ἄγειν uno significato legitur, non duobus. Quae reieci δηλοῖ δὲ ἡ ναυτιλίη adnotatio sunt, non totus hic aph. emblemata esse videtur. Me iudice ratio Reinholdi arbitraria, neque apta. Id, quod retinuit, δηλοῖ δὲ — ταρασσει adnotatio recentior est. Si scripturam R. sequi velis, puto saltem locos ita esse dandos:

13. Τοῖσι δι' ἐλλεβόρου μὴ ῥηιδίως ἄνω καθαιρομένοισι πρὸ τῆς πόσιος προὔγραίνειν τὰ σώματα πλέονι τροφῇ καὶ ἀναπαύσι.

14, 15. Ἐπὴν πῇ τις ἐλλέβορον, ἣν μὲν βούλη μάλλον ἄγειν, κίνει τὸ σῶμα· ἣν δὲ παύεσθαι βούλη, ὕπνον ποιεῖ καὶ μὴ κίνει.

21. Quod R. ὁκόσῳ ἂν πλείω χρώματα ἢ καὶ οὐ πονηρόν in fine huius loci reiecit, recte fecisse mihi videtur. Aptè puto voce ἄμεινον sententiam concluderis.

22, 23. Hos aphorismos ita descriptos dedit R.:

22. Νοσημάτων ὀξέων ἀρχομένων ἦν χολὴ μέλαινα ἄνω ἢ κάτω ὑπέλθῃ, θανάσιμον.

23. Ὅκοσοις ἐκ νοσημάτων πολυχρονίων λελεπτυσμένοις χολὴ μέλαινα ὁκοῖον αἷμα μέλαν ἂν ὑπέλθῃ, τῇ ὑστεραίῃ ἀποθνήσκουσι.

Dixi olim de ἄνω ἢ κάτω ὑπέλθῃ, quod tunc ferendum putavi. Non nego me nunc ἄνω ἢ potius deletum cupere. In altero loco delere vellem ὁκοῖον αἷμα μέλαν, quemadmodum olim abieci. Ceterum ad utriusque aphorismi intelligentiam multum profecisse opinor Reinholdum.

25. ἦν ἢ μέλανα τὰ ὑποχ. de coniectura pro iis, quae resecui. Equidem emblemata ita incrustari puto, quod abiicere oportet.

28. Post χολωδέων in altero membro nunc etiam διαχωρημάτων addendum videtur; antithesis et parallelismus inter utrumque membrum id requirunt.

31. Quod αἰ ante ἀποστάσεις e nonnullis mss. recepit, mihi arridet.

32. Huius loci Reinholdi scriptura melior quam vulgata et ceterorum.

33. ἀτὰρ καὶ ἦν recte!

35. ἐξαίφνης ἀποστραφῇ scripsit; equidem ἐξαίφνης sine causa idonea eum addere opinor; num ἀποστραφῇ prae ἐπιστραφῇ praestet, dubito; non dedit R. VII. 59. De οὐ δήματος μὴ ἐόντος eodem modo, quo olim, sentio; reiciendum videtur.

40. καὶ post μεταβολαί abiici malim, sicuti olim abegi.

41. De ἄνευ τινὸς αἰτίας Φανερῆς nunc etiam sentio quemadmodum olim in adn. de iis scripsi. Quod pro τὸ σῶμα dedit τροφὴν λαμβάνοντι non displicet.

45. ἐγγίγνονται recepit pro simplici verbo ante οὗτοι. Consentio.

46. ἐπεμπίπτῃ pro ἐπιπίπτῃ ἐν scribit. Non adversor.

47. στᾶσαι pro ἐπιστᾶσαι dedit; ego compositum praefero. Retinuit ἦν δέ τι, ubi ego ἦν γάρ τι scripseram; fortasse fieri potest. De iis, quae resecanda sum arbitratus, nondum alio modo sentio.

49. ἡ ὀφρὺς non recepit, fortasse praestat id omittere. Tum ἡ ἦν μὴ βλέπη ἢ μὴ ἀκούῃ dedi, quod sane fieri potest.

50. ὅκου δ' ἂν τῷ ἐν π. effecit e Galeni lectione, uti videtur. Nihil obstat.

52. οἱ ὀφθαλμοί recepit e paucioribus mss.; ego abesse malim: κατὰ προαίρεσιν ad oculos miro modo referri mihi videtur.

64. Hunc aph. omisit.
66. Utroque loco οἱ omisit, quo facile caremus.
67. Nunc quoque οἱ omittit.
68. Item τό omisit.
69. παχέα retinuit; tum ἐκ τούτου scripsit, pro quo tamen ἐκ τούτων malim. De τὰ τοιαῦτα ἔρχεται non adversor.
70. δέ omittit.
72. πονηρόν dedit; nihil obstat, sed minus placet ἢν — ἐπιφαίνεται, si Coacam in adn. laudatam respiciam.
74. De interpolatis non alio modo quam olim sentio. Illud οἶον ἐν τοῖσι κοπιώδεσι πυρετοῖσι τεταρταίοις ἀρχεται γίνεσθαι post γενόμενον delendum est.
75. ἢ πῦον dedit; καὶ πῦον praefero: solus sanguis emissus non indicat certo ἔλκωσιν.
77. Nunc etiam ἐν otiosum mihi videtur.
78. ἀπὸ πόνου τῶν νεφρῶν φλεβίου ῥῆξις ξυνέβη mihi arbitrarium videtur; ἀπὸ πόνου non credo auctorem loci voluisse.

V.

8. τούτοις ἐς ἐμπύημα μεθίσταται dedit; nihil obstat sane.
10. Cum scriptura Reinholdi consentio, modo asterisci tollantur; consentio autem potius propter Coacam in adn. laudatam quam propter Celsi locum.
11. τὸ πτύσμα retinuit; fieri posse non nego, sed dubito num ab auctoris manu sit.
13. ἐμέουσι dedit; vid. adn. nostram.
16. πλεονάκεις χρεομένῳ non displicet, sed malim post χρεομένῳ quam post antecedens ταῦτα distinguere. De ταῦτα ἐς θάνατον non aliter sentio quam olim.
20. De mihi omittendis visis non alio modo quam olim sentio.
21. In fine θερμὴ δὲ τετάνων ῥύεται scripsit, quod non displicet.
22. ὅκου ἐκπυητικόν non facit ut sanus sensus ex iis, quae suppressi, oriatur; — τὰ δὲ ἐν κεφ. καὶ καρηβαρίῃ nunc etiam offendit. Quod ad ἐλκώμασι attinet, non adversor.
23. Mihi ὡδί non valde placet; ad prima, quae sequuntur, referri apte sane potest, sed non ad sequentia omnia, quare ego omitti malim. Caput rei sunt casus, in quibus calidum prosit, non modus quo administretur.
24. De uncinis intersepiendis non dissentio ab iis, quae olim visa sunt.
25. Dissentio ab R. vide adn. nostram.
27. πάνυ διψῶσι nunc etiam aegre fero.
28. Quomodo eiusmodi scholion ferre possit R., non capio, vid. adnn. nostras.
29. ἥσσαν δέ emblemata esse nunc etiam mihi videtur; cf. adn. ad Aph. 1. IV.
31. ἢν — ἥ praestare puto prae εἰ — εἴη, quod dedi.
34. ῥυῆ λίην per me licet.
42. ἢν bis pro εἰ, non male!
49. ὑστέρων ἐκπτώσις si velis, per me licet!

55. Quod ἄτερ pro ἄνευ recepit, non displicet. Dedit autem lectionem illam θερμαίνονται pro ισχναίνονται. Fateor, utrumlibet horum legam, locum mihi obscurum esse.

56. ἢν ἐπιγένηται non recepit; facile abesse poterit.

57. καὶ δὲ μὴ γιγνομένων sane mirum sonat. Ceterum nondum meliora mihi in promptu sunt quam quae olim dedi, nec Reinholdi textum probare possum.

59. Praefert κάτω prae κάτωθεν; non adversor. De οἱ pro σοι nonnihil dubito: sentietne aegrotans odorem ἐς τὸ στόμα adscendentem? Non sane potius mulier quam medicus!

62. Fortasse vulgata lectio, quam R. dedit, servari potest.

63. πρὸς τὸ στόμιον παραπέμπον τὸ σπέρμα Reinholdus. Dissentio: auctor statuit πνεῦμα, quod seminis eiaculationem adiuvet vel faciat, per cutem dissipari. Nihil muto; Galeni auctoritas non est omnia!

64. μὴ λίην πολλῶ πυρέσσουσι ego non dederim.

65. ὅτοισι . . . ὅτοισι recte scribere videtur; — τέτανοι, quod reiiciendum olim putavi, nunc quoque otiosum videtur emblema.

66. πονηρῶν mihi non praeferendum videtur prae ισχυρῶν; cf. adn. nostra.

69. De loco non alio modo quam olim sentio.

70. Membrum οἷ δὲ ἀλίσκονται, ἢν ἐπιγένηται τεταρταῖος, παύονται mihi ita apte a R. descriptum videtur.

VI.

1. ἐπιγενομένη e multis mss. recepit, πρόσθεν μὴ γενομένης scribi quidem potest, sed quare genitivus de coniectura datus requiratur, non video.

2. Equidem locum legerim, mutata interpunctione, in qua erravi cum eum edebam: Οἷσι ῥῖνες ὑγρότεραι Φύσι καὶ ἡ γονὴ ὑγροτέρῃ ὑγιαίνουσι, νοσηρότερον οἷσι δὲ τὰναντία, ὑγιεινότερον.

3. Ex αἷ effecit οἷσιν; per me licet!

5. Cum καὶ ἐν στήθεσι facile consentio, sed num recte ὥρας in διαφοράς mutet, dubito, maxime si reputem locum ex Ep. VI. in adn. citatum. Me iudice aphorismus nondum est expeditus.

8. τὰ μετὰ ἀλγημάτων οἰδήματα effecit e scriptura, de qua dixi in adn.; vel sic locum premunt difficultates, de quibus dixi in adnotatione.

10. περιωδυνέοντι solum dederam; ille πονέοντι καὶ περιωδ. servat. Si conferam Coacam l. de hac lectione dubitare pergo.

11. Pro νεφριτικοῖσι e libro de crisibus dedit Φρενιτικοῖσι. Vid. quae adnotavi p. 317. vol. III.

12. Omisit τῷ et pro φυλαχθῆ recepit καταλειφθῆ; non adversor.

14. Eum ex τοῦ efficere αὐτομάτου satis est arbitrarium. Certum iudico isto αὐτομάτου non opus esse; id sponte intelligi dixerim; quin eo minus probabile auctorem id dedisse, quia non legitur Coaca 461.

23. τὸ τοιοῦτον in fine loci servavit.

25. μὲν καταχέμενον tuto sane cum R. omiseris.
 29. ἐκλελοίπη pro ἐκλίπη dedit e mss. nonnullis. Praestare credo quod edidit.
 34. Φαλακρίεουσι ceteraque, quae alio modo scripsit, non displicent.
 37. ἐν τῷ βρόγχῳ nunc etiam emblemata esse mihi videtur.
 43. γενομένης rectius R. quam ἐπιγενομένης; consentio.
 45. ἔλκεα nondum concoquo; ἐφ' ἔλκεσι, vel eiusmodi quid, dandum esse nunc etiam opinor.
 47. προσιόντος τοῦ ἥρος latere in tradita lectione non credo.
 52. Locum insiticiū esse nunc etiam opinor.
 53. γιγνόμεναι per me licet.
 55. καὶ τὰ μανικά recepit. Cf. adn. nostram.
 56. ἐς ante ἀπόπληξιν aegre desidero.
 59, 60. Ita aphorismos rectissime descripsisse mihi videtur Reinholdus. Hi loci iam in tuto sunt!

VII.

2. διανοσῆσαντι de suo dedit, ubi νοσέοντι et νοσήσαντι codd. — Ego nihil mutaverim de coniectura.
 6. χρονίη dedit; per me licet!
 8. Aptius sibi subsequuntur ἔμετος κ. τ. ἐ. eo, quo R. descripsit, ordine.
 10. De vocabulis, quae suppressi, non aliter nunc quam olim sentio.
 17, 18. Singulis locis κακόν omisit, quod num recte fiat, dubito. Cf. adnn. nostras.
 24. κακόν adiecit.
 25. ἣν κενεὸν λάβη huc retulit e sup. Aph.; cf. adnn. nostras. Mihi non placet vel propter hoc quod κενεὸν tali modo de aegrotante usurpari non memini; expectaverim saltem κεκνωμένον. Mihi illud ἣν κενεὸν λάβη insiticiū videtur.
 27. γυναικί om.; per me licet.
 30. E lectione ταῦτα effecit ταύτη; num hoc in illo lateat, nescio!
 35. νεφριτικὰ σημαίνει καὶ ὀξέαν τὴν νοῦσον ἔσσεθαι dedit. Itaque codicum lectione illa recepta νοῦσον pro ἀρρωστίην dedit; per me licet.
 36. γίγνονται maluit quam γένωνται; recte sane περὶ τοὺς ἔσω τόπους prae πρὸς τοὺς ἐ. τ. praetulit.
 37. Quod ὀλέθριον κάρτα pro κακόν e mss. nonnullis dedit, recte factum videtur.
 40. ἐξαίφνης ἢ γλῶσσα scripsit et τὸ τοιοῦτον in fine aphorismi servavit.
 41. Lectionem ὑπερκαθαίρομένῳ, πρεσβυτέρῳ iure praetulit. De suo ἐπιγίγνηται pro ἐπιγέννηται scribit.
 44. ἢ τέμνονται recepit; forsitan recte!
 45. Quod ad ἢ τέμνονται hic quoque receptum attinet, non adversor; sed adnotationem de pure ἐν χιτῶνι nunc etiam reiecerim.
 46. De hoc loco vid. adn. nostra.

51. Ego γάρ prae οὖν tali loco non praetulerim.
53. τούτοις ἦρος ἀφαιρέειν dedit, quod sane fieri potest.
54. Non arridet Reinholdi loci scriptura; saltem ἢ οὐκ ἔχει requiro in tali lectione. Tum τρεπομένου malim.
56. Quid dativi illi huc faciant, haud capio.
- 59^b. Illud οἰδήματος μὴ ἐόντος reiecerim, uti olim dixi:
60. Quod δεῖ omittit, per me licet.
62. πλεῖον ὑγρὸν ἔχειν σημαίνει sine altero accusativo non magnopere arridet; malim saltem πλεῖον ὑγρὸν ἔχειν τὸ σῶμα σημαίνει, vel simile quid. Ceterum χρή omittit.
63. γίνονται facile fero; διαλείπωσι vero aoristo non praestare videtur.
66. Scripsit οἶν ἂν ὑγιαίνουντι διδῶν, sed ne vel sic apte descriptus locus mihi videtur. Cf. quae olim adnotavi.
67. ἀπὸ τῆς κύστιος servavit; tum post δεῖ intulit τὰ τε ὑποχωρέοντα; pro ὑποχωρέει simplex χωρέει posuit; ταῦτα ante ἥκιστα inseruit. Equidem nunc etiam τὰ ἀπὸ τῆς κύστιος διαχωρέοντα suspicionem vitii movere puto. Fortasse τὰ ἀπὸ τῆς κοιλίης διαχωρέοντα ὁρᾷν δεῖ κ. τ. λ. scriptum fuit, quod substitui possit in lectione loci, quam proposui in adnn. p. 456. vol. I., verbis τὰ δὲ διαχωρέοντα ὁρᾷν δεῖ.
68. Saltem καὶ οἷσι ἐν τοῖσι διαχωρήμασι, ἢν ἐάσης κ. τ. ἐ. dandum. Vulgata lectio defendi nullo modo potest.
69. Locus nunc etiam corruptus mihi videtur.
70. Pro ἐπιστάσαι μὲν solum στᾶσαι dedit, nec tamen otiosum est μὲν. De postremis non alio modo sentio quam olim; additamentum alienum referunt.
71. Prae καθαίρειν praefert καθαίρεσθαι; — secus sentio. Quod βούλη post ἄνω e vulgata retinuit, non displicet.
72. γιγνόμενα prae aoristo praefert.
73. Quare ineptum καὶ πυρετὸς ἔχη servaverit, non capio.
74. ἢ ὁφρὺς omisit; tum ἢν μὴ βλέπη ἢ μὴ ἀκούη ἢ δὴ ἀσθενῆς ἐὼν scripsit; denique τούτων τῶν σημείων servavit, quae omnia probanda. Fortasse tamen totum illud ὅ τι ἂν ἢ τούτων τῶν σημείων recens emblemata est.
- 79, 80. Summatim placet Reinholdi huius loci lectio, minus autem placet Φθορή, pro quo Φθόγη nunc etiam malim. In mea loci lectione sane dandum ἐπὶ αἵματος ἐμέτῳ πύου κάθαρσις ἄνω καὶ Φθόγη κ. τ. ἐ. Sed operae pretium est de illa fluxione ex capite monere: nimirum quid illud ρεῦμα ἐκ τῆς κεφαλῆς, quod diarrhoea excipiat? Ortum est ex iis, de quibus sermo est Aph. 11. et 12. sect. V., in verbis αἱ τρίχες ἀπὸ τῆς κεφαλῆς ῥέουσι; itaque ἐπὶ Φθόγη ῥύσις τῶν τριχῶν ἐκ τῆς κεφαλῆς dandum fuisset, quod tamen si scriberes, non librariorum, sed ineptum loci nostri descriptorem correxeris! De fluxione ex capite apud phthisicos, quos sane unusquisque medicus multos observat, minime constat.
81. καὶ ἐν τοῖσι κατὰ τὴν κοιλίην καὶ ἐν τοῖσι κατὰ τὰς σάρκας servavit; cf. adn. nostram. Locus mihi insiticius videtur.
82. Ὅκοσοις ὑπὲρ τὰ μ' ἔτεα φρενιτικὰ γίνεται, οὔτοι οὐ πάνυ σώζονται dedit; non adversor.

85. Quod μή ante ἐν τοῖσι κρ. ἡμ. intulit, laudo; ἢ κρουνοί item arridet.

87. Mihi nunc etiam in monitu universali μή prae οὐ praestare videtur.

VII.

Ad Reinholdi editionem libri de officina medici.

§ 1. p. 207. vs. 7. γιγνωσκόμενα servavit; equidem nunc etiam γιγνώσκομεν legerim.

Ceterum R. verba α̃ καὶ ἰδεῖν καὶ θιγεῖν καὶ ἀκοῦσαι ἔστι et seqq. α̃ καὶ τῇ ὄψι — αἰσθῆσθαι et postrema α̃, οἷς — γνῶναι asterisco notat, ita ut omnia suspecta illi esse videntur. Ego solum prima illa et postrema uncinis intersepseram. Et de omnibus abiiciendis non consentio, sed facile intelligo aliquem dubitare posse, num prima et postrema, an vero intermedia, quae ego servanda putavi, resecanda sint.

§ 2. p. 207. vs. 10. ὅκου, ὅκως· ὁκόσα, οἷσιν, ὅκως· ὁκότε dedit.

Ceterum asterisco notat verba ὁ ἀσθενέων — ὁ τόπος. Quid ipse de hoc capitulo sentiam in adn. significavi. In talibus sane ἡ κρίσις χαλεπή!

§ 3. p. 207. vs. penult. De meo τοῦ datum non recepit; ego locum ita explendum putavi, sed facile fero dissentientem.

p. 208. vs. 4. οὕτω δέ omittit; facile autem his oculis locus carebit, licet omnes ferant, vel οὕτως δέ habeant.

Iam vero singulas periodos a verbis inde ὧν ἑκατέρου p. 207. vs. antepenult. usque ad πρὸς ἑωυτὸν δέ p. 208. vs. 9. asteriscis notat. Creditne ista omnia esse commentarium in antecedentia? Ego certa rei eiusmodi indicia non reperio.

p. 208. vs. 13. Vulgatum ἀγκῶσι servavit pro altera lectione, quam ipse cum Littréo recipiendam putavi, a qua ratione nondum alienus sum.

p. 208. vs. 15. Quae uncis intersepsi reiecit R., quem consentientem me habere gaudeo.

Ibid. vs. 26. πρόσω βαλλόμενον de coniectura dat pro προσβαλλ., προβαλλ. textus traditi. Non video προσβ. constare non posse.

Ibid. vs. antepenult. Dedit ἑστεῶτα δέ δεῖ, μή ἐπ' ἀμφοτέρων βεβαῶτα ἐξ ἴσου τῶν ποδῶν ἄλεις, quod non intelligo; nondum meliora didici quam olim dedi.

p. 209. vs. 2. Servavit vulgatum γούνατι. Res fere eodem h. l. se habet modo, quo in ἀγκῶσι p. 208. vs. 13. supra.

§ 4. p. 209. vs. 13. Iungit ἐς χρῆσιν ἀσκέειν; cf. comm. Galeni.

Ibid. vs. penult. (— ἢ, ἐν τροφῇ —) scribit; vult autem significare ἐκ γενεῆς et ἐν τροφῇ esse duas lectiones diversas, si recte eius mentem capiam.

p. 210. vs. 1. Vulgatum ἑκατέρησι retinuit.

§ 6. p. 210. vs. 13. δοκῇ vulgatae retinuit pro δοθῇ. Mihi illud prae hoc non praestare videtur.

vs. 15. Video iam καὶ ἐφεστεῶτες esse lapsum calami in mea editione pro τοῦ ἐφεστεῶτος.

§ 8. p. 211. vs. 7. Pro ἐρηρεῖσθαι κάρτα, s. potius pro ἐρηρεῖσθαι, nam in vulgata κάρτα abest, dedit ἐσκίμῳθαι et proponit etiam ἐσκηρίθαι. Horum tamen nullum vestigium in tradita scriptura, quin e Galeni comm. potius efficias auctorem θλίβειν dedisse; in libro de fractis et articulis πιέζειν in tali re frequens, sed etiam ἐρείδειν, ἐρείδομαι ibi legimus. Fateor me causam idoneam cur ἐρηρεῖσθαι κάρτα repudiemus, non videre.

vs. 14. ἐκεῖσε, ὅκου ἐς [κ]ένεδὸν κείσεται edidit ex Galeni comm., sed locus desperatus est.

§ 9. p. 211. vs. ult. γνόντα i. e. antiquam lectionem retinuit, quod omnino vel propter Galeni commentarium additum fieri debuit.

p. 212. vs. 1. ἀπόξεα dedit.

p. 213. vs. 1. ὁκόσοισι δὲ μὴ εὐκαταλήπτως τοῖσι ὀθονίοισι, μηδὲ εὐαναλήπτως ἔχοι scripsit, qui ordo vocabulorum melius habet quam vulgatus; est autem consecutio verborum textus Galenici.

§ 10. p. 213. vs. 7. ἐκατέρῃσι dedit.

vs. 8. ἐς τὰ πλάτη καὶ τὰ πάχη τῶν ὀθονίων τεκμάρσι χρέεσθαι de coniectura Reinholdus; mihi minime arridet haec ratio; τεκμαιρόμενον non tangendum videtur.

vs. 10. μὴ ante σκληραί non habet; neque vero ferre potest textus libri Galenicus, si comm. respicias. Sed iste comm. satis docet, nisi μὴ addatur, locum non intelligi.

§ 11. p. 213. vs. 15. Locum ὑπόδεσις — τάναντία asterisco notat. Videtur illi nothus?

p. 214. vs. 7. δέ omisit e Galeni textus oculis ἤρχθαι δὲ ἐκ τοῦ ὑγιέος; item post τελευτᾶν vs. 8.

vs. 10. δέ non habet, neque fert Galeni textus.

vs. 14. Recte cum aliis et Gal. οὐ μεταλλ., ubi μὴ dare non debueram.

vs. 15. νεῦρα, ὅστεα servavit; nondum me poenitet scripsisse τὰ δ' ὅστεα. Sed de ὁμαλῶς pro ὁμοίως plane consentio.

Iam vero R. asterisco notat ἐπιδεῖν vs. 10. hac p. 214., itemque ἡ μάλιστα vs. 16. Fateor me iam dubium magis magisque reddi, quid velit. Item notat asterisco locum vs. 17. et seq. ἀναλελάφθαι — τάναντία.

vs. 19. ὦν δ' ἂν ἐκπεπτ. cum vulg. Galeni textu.

vs. ult. δέ omissum est cum textu Gal.

§ 12. p. 215. vs. 13. Asteriscis notat vocabula οἷσι, μῆκος, πλάτος. Non satis capio, quid velit.

vs. 18. ἡ ἐκ τοῦ σ., tum δέ om.

vs. 19. τὰ κατὰ — κατὰ λόγον asterisco notat.

p. 216. vs. 4. μῆκος δὲ — πλάτος vs. seq. asterisco notatur.

vs. 7. μαλθανὰ δὲ, μὴ παχέα asterisco notatum, itemque seqq. usque ad παθόντος vs. 9.

vs. 14. οἶον τὰ κατὰ κ. τ. ἐ. recepto articulo e mss. multis. Apte addi videtur.

vs. ult. κηρωτῇ — καθαρή omittit, quod quare fecerit, mihi non constat, quum Gal. in comm. ex ipsius Reinholdi recensione eorum mentionem faciat.

§ 13. p. 217. vs. 5. τῇ καταχύσει dedit sine in vulgata praecedente ἐν.

vs. 7. De iis, quae h. l. reiicienda mihi visa sunt, vid. adn. — R. totum extremum huius capituli a verbis μέτρον δέ inde asterisco notat.

§ 14. p. 217. vs. 10. μήτε ἀποκλᾶται cum Littréo recipere me non debuisset, multis licet libris ferentibus, nunc video.

vs. 13. καὶ τᾷλλα ὁκόσα ὥς βλάπτει δῆλα non infeliciter emendat.

§ 16. p. 218. vs. 14. ἐνθα non recepit; ego de coniectura dederam. Mihi nunc etiam ἐνθα s. ἔκου τὰ μέγιστα legendum videtur.

vs. 15. καὶ μᾶλλον ὅκου ἀμφ. scribit, ex καὶ ὁμαλά, uti opinor, vulgatae. Felix emendatio mihi videtur.

vs. 17. οὐ βλάβη equidem scripsi propter locum e lib. de artic. p. 7. vs. 32. seqq. R. sane, si textum Galenicum dare voluit, οὐ recipere non debuit, sed quin auctor scripserit, non dubito.

p. 218. vs. 18. ἐγχειρέειν αὐτῇ κατὰ σμικρόν dedit de suo pro ἔχειν ἀνάντη σμικρόν. Illa mutatio, ad quam pro lubitu etiam commentarii Galenici in hunc locum partem postremam accommodavit R., me iudice prorsus reiicienda et altera lectio servanda est. Nempe illud ἔχειν ἀνάντη σμικρόν plane congruit cum iis, quae leguntur lib. de artic. p. 8. vs. 3. mihi, οὕτως ἐπιδεῖν κ. τ. ἐ.

Ceterum verba μᾶλλον δὲ — σμικρόν asterisco notat R.

§ 19. p. 219. vs. 19. Post ἡ θέσις om. ἡ ἐπίδεσις, scholion esse opinatus. Dissentio: primum non video cuius nominis ἡ ἐπίδεσις sit scholion, aut h. l. esse possit. Tum vero ipse Gal. in comm. de deligatione loquitur.

§ 22. p. 220. vs. 4. ὅκως ἐξαρύηται ἐκ τοῦ τρώματος habet, in quibus ὅκως de suo addidit et pro ἐξαρύεται coniunctivum dedit. Non recepit αἷμα, quod plerique codd. ferunt, ante ἐκ τοῦ τρ. —, sed vs. 5. τὸ πλεῖστον servavit, quod mihi probandum videtur; αἷμα — πλεῖστον recentior videtur et parum probabilis lectio.

vs. 7. τιθέμενον τὴν ἀρχὴν recte iunxit, et vs. seq. καὶ ταύτῃ μάλιστα dedit, cf. adn. nostram.

vs. 11. Pro ἐπιδέσι πιέξι praeiungit τὴν ἐπίδεσιν ποιέεσθαι; ego nihil de his affirmare audeo. Tum om. ἀτὰρ καὶ ταῦτα πλήθει μᾶλλον ἢ ἰσχύι, quae infert vs. 14. post ὑγίεια, quo facto pergit: πίεζε ἥσσονι ἄνευ ναρθήκων κ. τ. ἐ. — Neque de his quidquam certi pronuntiare ausim!

§ 23. p. 220. vs. penult. ταῦτα omisit; in cod. C. κατὰ ταῦτα legitur, unde κατὰ ταῦτά elicueris, ut referatur ad finem capituli antecedentis.

§ 24. p. 221. vs. 3. τὰ ξυντακέντα, πλησθέντα ἢ ἐμίνυθεν praeiungit de coniectura, quam ipse arbitrariam esse fatetur. Tum vs. 6. ποιήσεται scripsit. Fateor locum vel cum audaciore Reinholdi correctione mihi obscurum esse; ne sic quidem ad veram scripturam restituendam proficimus!

vs. 7. Quod pro οἶον κνήμης, quod eximere volui, οἶον κνήμη scribit, arridet. Nec displicet quod scribit: καὶ τὸν μηρόν, μηρῷ δὲ καὶ τὸ ἕτερον σκέλος, τὸ ὑγίης, ξυνεπιδεῖν.

Quodsi tamen hanc viam ingredi lubeat, malim: Βέλτιον δὲ καὶ τὰ ἄνωθεν οἶον κνήμη καὶ τὸν μηρόν, μηρῷ δὲ καὶ τὸν ἕτερον μηρόν καὶ τὸ σκέλος τὸ ὑγίης ξυνεπιδεῖν, ὥς

ὁμοιότερον ἢ καὶ ὁμοίως ἐλινύη καὶ ὁμοίως τῆς τροφῆς ἀποκλείεται καὶ δέχεται. Nimirum quod in postremis R. κατὰ ἐνδέχεται legit, potius locum corrumpit quam sanat; vulgata recte se habet eo loco. Quin fortasse praestat summatim ab eiusmodi locis, quales hi sunt, manus abstinere; illo certe, quem iam post R. iterum tractavi, nondum omnes scrupuli mihi exempti sunt!

vs. 11. δέ om. Ceterum ad verba ὀθονίων — πιέξει, iterumque ad ἀνίεντα — ναρθήκων asteriscum adponit.

§ 25. p. 221. vs. 17. τὰ δέ hinc transtulit ad vs. penult. ante βηχῶν.

vs. antepenult. Pro ἐρεισμάτων dedit ἐρείσιος.

vs. ult. Οἷας οὖν pro οἷα τὰ scripsit.

p. 222. vs. 3. πεπιέχθω pro πιέζει praebuit.

vs. 6. Post ἐνσεΐειν quae sequuntur ad hunc modum effert: ἥσσαν τε ἢ ὥστε τὰς διαστάσιος τῶν ἀρμονιῶν φαύειν τὰ ἔσχατα ἀλλήλων· μηδ' ἀμφὶ πταρμοῖσι καὶ βηξι μᾶλλον ἢ ὥστε ἀποστήριγμα εἶναι ἀρκέον, ὥς μήτε διαναγκάζεται, μήτε ἐνσεΐεται.

De his omnibus dicere non lubet; sunt pleraque satis laudabilia, si ad hunc modum locum reficere velis; unum ἥσσαν τε ἢ ὥστε τὰς διαστάσιος τῶν ἀρμονιῶν φαύειν τὰ ἔσχατα ἀλλήλων sine dubio ferri nequit; primo saltem κατὰ τὰς διαστάσιος legendum est in tali scriptura; sed insuper ἥσσαν τε contra auctoris sententiam poni mihi videtur: μὴ μᾶλλον ἢ non valet idem, quod ἥσσαν ἢ!

VIII.

Ad Reinholdi editionem librorum Epid. I. et III.

p. 159. vs. 7. Ubi vulgo ὡς τὸ πουλύ, recte e cod. vet. ὡς ἐπὶ τὸ πουλύ dedit.

p. 160. vs. 1. ἡμορράγησε aoristo melius quam ἡμορράγεε.

vs. 13. βῆχες ξηραὶ, οὐδὲν ἀνάγουσαι servat, ubi οὐδὲν ἀναγ. deleveram, quum non aliud quid quam ξηραὶ denotet. Non dissentio nunc, redundantia eiusmodi in Hipp. subinde occurrit!

vs. 14. Quod post βραγχώδες non distinguit, minus recte factum videtur.

vs. 5. Servavit codd. lectionem ἐβεβαιώσε, ubi de meo ἐβεβαιώθη dederam, quod nunc etiam faciendum videtur; transitivum βεβαιώω incongruum est h. l.

vs. 12. ξύν pro ἐν dedit, quia Gal. in comm. καὶ μετὰ πυρετῶν. Eiusmodi auctoritate ego nihil mutaverim.

p. 162. vs. 2. Legit τὴν μὲν μίαν, utrumque μέν et μίαν recipiens, quod fieri sane potest.

vs. 12. ἔβησσαν δὲ πυκνὰ, σμικρὰ πέποννα κ. τ. ἐ. dedit pro σμικρὰ, πυκνὰ. Recte me iudice!

p. 163. vs. 9. Periodum τὸ μὲν οὖν — τριταιοφύεα τρόπον vs. 14. collocavit inter

νοσέειν. et Ἐκ vs. 24. Et quin illa transferenda sit in alium locum, certo quidem mihi constat; sed dubito num in veram sedem transferat R., dubito etiam de mutationibus, quas in periodi illius textum intulit. Equidem transferre vellem in locum, quem indicavi p. XLIX. prolegomenorum, i. e. p. 162. vs. 21. post θάνατον. Repetitio, de qua in prolegomenis dixi, in ἀνακεφαλαιώσει eiusmodi, ferri posse videtur. Quod autem pro τὸ μὲν οὖν ὅλον ὑπενόσεων οἱ Φθινώδεις οὐ τὸν Φθινώδεα τρόπον scribit: τὸ μὲν οὖν ὅλον ἡπίως ἐνόσεων· οἱ δὲ Φθινώδεις τὸν Φθινώδεα τρόπον, arbitrarium, nec necessarium esse existimo; ego nihil moverim. Neque probare possum quod dein exhibet post τρόπον: scilicet πυρετοῖσι Φρικώδεσι ἄλλοτε ἄλλοίως παροξυνομένοισι πεπλανημένως, σμικρὰ ἐφιδροῦντες. Ego neque in his quidquam corrigendum esse opinor; neque enim credo verba τὸ μὲν ὅλον οὐκ ἐκλείποντες παροξυνομένοι δὲ τριταιοφύεα τρόπον ex initio cap. 7. p. 166. huc devenisse. Pertinent omnino ad morbi nunc descripti rationem!

p. 164. vs. 22. Non dedit ἐν βορείοισι ante πολλά. Quare?

vs. antepenult. Omisit πολλοῖσι ante δυσκόλως.

p. 165. vs. 1. Vulgo δυσεντεριώδεις καὶ τεινέσμοι καὶ λειεντεριώδεις. — R. scripsit λειεντεριώδεις καὶ δυσεντ. καὶ τειν. — Similis tamen consecutio infra p. 169. vs. 1., ubi eam non tangit R. — Minutum, quod λειεντεριώδεα et δυσεντεριώδεα nunc etiam malim, sed phaenomenorum consecutionem mutatam nolim: ἐπὶ δυσεντερὴν λειεντερὴν Aph. 77. VII.

vs. 5. ὑδατώδεις post χολώδεις servavit; de omisso a me vid. adn.

vs. 7. Pro ἀλλὰ τούτοις ἀντ' ἄλλων ἄλλα de suo dedit: τούτοις, ἀλλ' ἀντ' ἄλλων. Equidem affirmare non audeo in vulgata vitium inesse.

vs. 11. ξύν de suo pro ἐν scripsit.

vs. 12. Dedit ἐνίοσι τε ἐπεφαίνετο πάντα τὰ ὑπογεγραμμένα μετὰ πόνου. Ἦδη δὲ Φθινωπώρου Φθινώδεις κ. τ. ἐ. In loci lectione varietas est; sed quaero num probabile sit auctorem nunc dicere ἐνίοσι πάντα τὰ ὑπογεγρ. μετὰ πόνου, cum iam supra dixit: πολλοῖσι δὲ καὶ περίρροια μετὰ πόνου κ. τ. ἐ. et quum summam supra enumeret symptomata, quae ἀνευ πόνου profecto esse nequeunt.

p. 166. vs. 6. διαλειπούσῃσι cum Gal. legit, quod prae aoristo praestare opinor.

vs. 12. Quod ἔκρινον cum cod. vet. et ὑπέστρεψε pro ὑπέστρεψαν legit, non displicet.

vs. 24. ἐξ ἀρχῆς καὶ ἀπύροισιν· ἔστι δ' οἷσι καὶ ἐπὶ πυρετοῖσιν ἐγίγνοντο σπασμοί partim de coniectura scribit. Nempe ἀπύροισι pro vulgato ἐπύρεσσον, ubi Aldus egregie ἐπεπύρεσσον et duo codd. ὑπεπύρεσσον, adeo ut in ἐπύρεσσον sane potius ἐπεπύρεσσον quam ἀπύροισι lateat; ceterum ἔστι δ' οἷσι apte inferri, haud ego negabo; num addito de coniectura opus sit, aliud quid est, quod quaeri possit.

p. 167. vs. 11. ἀλλ' ἐπὶ τῶν ἄλλων πυρετῶν μείζω post τούτοις reiecit emblemata esse opinatus. Puto non sine causa ista suspecta illi esse, et tamen statim sequitur ἰδρῶτες πολλοί, τούτοις δὲ ἐλάχιστοι, quod dubium me facit, num recte reiciat.

vs. 13. Pro ὑπεναντίον de coniectura scribit παντοίας; mihi nihil vitiosi in vulgata apparet.

vs. 16. οὐδὲ τὸ ξύνολον in οὐ δὴ τὸ ξύνολον mutavit, ubi cum Littreó et Corn. οὐδέ reieceram. Obsequitur Galeno, qui tamen vulgatam vidit. Ego nunc etiam potius cum illis οὐδέ abiecerim.

- vs. 23. καὶ κακὰ non recepit; eo duce nunc ipse item reiecerim.
- p. 168. vs. 6. ὑπέστρεφεν dedit; non adversor.
- vs. 11. ἐξέλειπεν dedit cum cod. vet.; malim ἐξέλιπε.
- p. 169. vs. 1. ῥώδεις servavit, ubi ῥώδεα dederam.
- vs. 17. πρώτων servavit, ubi de meo πρώτον dederam. Recte, ut opinor.
- vs. 19. ἐν Gal. μουνον vulgo. R. vulg. sequitur; ego utrumque receperam.
- vs. 24. ἐν τοῖσι πλείστοις servavit post καί; ego cum vet. cod. et Littreō omiseram, et vero propter seq. μάλιστα otiosum mihi videtur.
- p. 170. vs. 1. καὶ εἰ τύχοιεν ex A. dedit.
- vs. 9. ἐνόσσειν δὲ ἀκινδύνως omisit. Cf. adn. nostram.
- p. 172. vs. 11. καὶ διετέλεον πρόσω τοῦ θέρεος καὶ μέχρι ἰσημερίας sensu non multum diverso a Littreī et mea lectione; sed illud πρόσω τοῦ θέρεος nusquam in Epidd. legere me memini, διὰ τοῦ θέρεος omnino; et vero codicum traditio favet Littrei scripturae.
- p. 173. vs. 22. καὶ τισι τῶν scripsit, omisso altero καὶ post τισι cum uno ms. non e praestantibus.
- vs. antepenult. καὶ ante μάλιστα cum vulg. omittit; equidem e Gal. receperam, nec nunc omittere velim.
- p. 174. vs. 14. Τελεβόλου θυγατήρ recte servavit. Τελεβούλου ἢ θ. deterius est.
- vs. 20. Δαϊθάρσσεος Ionice cum cod. vet.; recte!
- p. 175. vs. 7. ἄλλων servavit, ubi ἄλλως dandum videtur. Cf. adn.
- vs. 14. ΞενοΦανέος * scribit asterisco nomen notans. Putatne aliquid deesse?
- p. 176. vs. 18. ἔτι dedit pro ἐπὶ τούτοις. Cf. adn. nostram. Tum οὐρα τούτοις κ. τ. ἐ. scripsit.
- vs. 19. * καὶ κοιλῖαι habet.
- vs. 23. τοῖσι δὲ Φρενιτικοῖσι ἔστιν οἷσιν οὐ ξυνέπιπτε τὰ ὑπογ. πάντα κ. τ. ἐ. scripsit ἔστι de suo supplens. Videtur mihi rem recte nobis restituisse. Consentio.
- p. 177. vs. 10. ὑπόφωνοι non recepit; dubito num recte reiiciatur; cf. adnn.
- p. 178. vs. antepenult. ἤ retinuit, ubi εἰ de meo dederam, quod nunc etiam requiri opinor. Tum οἷον scribit asterisco notans.
- vs. penult. καὶ om.
- p. 179. vs. 2. καὶ διέλιπε — ἐπτακαιδεκαταίοις. vs. 5. In his vulgatam retinuit, ita ut καὶ διέλιπεν ἡμέρας πέντε in διαλιπὸν ἡμέρας πέντε mutaret.
- vs. 6. ἐκταίοις διέλειπεν ἐξ dedit.
- vs. 10. οἷσι δὲ, διαλεῖπον τρεῖς, ἔκρινεν ἐβδόμη· οἷσι δὲ ἔκρινε πεμπταίοις κ. τ. ἐ.
- vs. 12. οἷσι δὲ, οἷσιν ἔκρινεν, quale quid Hippocratem scripssisse non mihi persuadet.
- vs. 13. διαλεῖπον.
- vs. penult. Δαῖπάρσσεος scripsit. Tum rursus οἷσι δὲ, οἷσιν ἔκρινεν, quod vel propter cacophoniam displicet.
- p. 180. vs. 5. κατὰ λόγον γενόμεναι αἱ ὑποστρ. dedit; non adversor.
- Ceterum de numeris dierum nihil affirmo, neque in Reinholdi, neque in mea, et aliorum lectione. Haec res tam est lubrica, ut quo te veritas paene nescias.

vs. 17. R.: τὸ Ἡρακλεῖον addito articulo. Recte!

vs. 18. Rursus οἷσι δὲ οἷσι! Item vs. 22.

vs. 21. παρὰ Διονύσου ἱερὸν R.

p. 181. vs. 8. εἰκοσταίοισι pro εἰκοστῇ. Item vs. seq. τεσσαρακοσταίοισι. Neutrum displicet.

vs. 13. Ἐπερρίγουν pro ἐρρίγουν R.

Epid. III.

p. 214. vs. 8. καὶ ἔθνησκον πολλοὶ ἐφ' ἑκάστοισι τούτων.

Ξυνέπιπτε δὲ πολλοῖσι μὲν τὸ ἔρυσ. edidit. Nec facile aliquem dubitare posse opinor de hac emendatione; plane consentio!

vs. 11. ἐπί ante πάνυ om.

vs. 13. μάλιστα δὲ περὶ κεφαλὴν· πολλοῖσι δὲ, μάλιστα δὲ τοῖσι περὶ ἐξήκοντα ἔτεα καὶ ἐν θεραπείῃ ἐοῦσι, εἰ καὶ σμικρὸν ἀμεληθεῖη, μεγάλαι Φλεγμοναὶ ἐγίγνοντο κ. τ. ἐ. edidit. Offendit me πολλοῖσι δὲ, μάλιστα δέ: puto autem legi posse: μάλιστα δὲ τοῖσι περὶ ἐξήκοντα ἔτεα περὶ κεφαλὴν· πολλοῖσι δὲ καὶ ἐν θεραπείῃ ἐοῦσι, εἰ καὶ σμικρὸν ἀμεληθεῖη, μεγάλαι Φλεγμοναὶ ἐγίγνοντο κ. τ. ἐ.

p. 215. vs. 9. τούτων δὲ ἀπώλλυντο πολλοί· R.; ego δέ non fero; si quam eiusmodi particulam darem, δὴ scriberem, sed praestat omittere.

vs. 10. εἴ πη recepit pro ὅπῃ; et vero εἴ πη omnino longe praestat, nam ὅπῃ eo nexu verborum ne constare quidem potest.

vs. καὶ ante ἀσήμεως, quod e Gal. dederam, omisit; neque vero addere oportet; recte repudiavit.

p. 216. vs. 12. ἦν . . . ἡ κατάστασις . . . ὧδε legit cum vulgata, quod ipse item feci. Vide tamen num praestet pro ὧδε lectionem ἥδε recipere.

p. 217. vs. 4. ἐπεφαίνετο recepit pro ἐγένετο.

vs. 23. ἄς σῦκα ἐπονομ. dedit, idque intulit ante πολλῶν vs. antecedenti.

p. 218. vs. 2. καὶ πᾶσι ὅσα ὅσοι vulgatae praestat fortasse) πρὸ ἥβης om. Nempe quum vulgata παισί ferat pro πᾶσι, credit παισὶν ὅσοι πρὸ ἥβης esse glossema nominis παιδίοισι. — Ego haec verba servanda arbitror et de glossemate illi viso dissentio.

vs. 7. καὶ ἐν πυρετοῖσι· οἷσι δὲ καὶ ἀνειλήσιες κακοήθειες· θαμέες, πολλῶν μενόντων τε καὶ ἐπισχόντων, διέξοδοι κ. τ. ἐ. praebebat R. Mihi ista innovatio primum non necessaria videtur esse; illud μετὰ πόνων στρόφοι glossema esse ad ἀνειλήσιες mihi non persuadet; μετὰ πόνων στρόφοι καὶ ἀνειλήσιες omnino est redundantiae illius orationis, quam saepius in Hipp. observamus: alterum nomen στρόφοι ad intestinorum conditionem spasmoadstrictorum potius spectat, alterum potius ad materiem in intestinis contentam, quae ἀνειλεῖται. — Tum vero θαμέες apud Hipp. nusquam occurrit; nec constat quare ἐνόντων in μενόντων sit mutandum. Ego horum nihil probare possum!

p. 218. vs. 21. οἷς ἐγὼ δὴ πῶποτε ἐνέτυχον reicit, emblema esse opinatus. Mihi haec verba recte descripta auctori tribuenda videntur, qui non alienus est ab eiusmodi formulis; saepius occurrit ἀ καὶ ἐγὼ εἶδον.

vs. 24. μάλιστα οὔτοι, οἱ ἐκ τούτων καὶ οἱ ἐκ τῶν ἄλλων δέ, καὶ ὀλεθρίως ἔχουεν dedit, quae oratio non facilis. Non video hanc scripturam prae aliorum lectione praestare.

p. 219. vs. 5. οὔτε γὰρ πάχος εἶχεν, οὔτε πεπασμούς, οὐδὲ κάθαρσις χρηστή ἦν· ἐσήμεαινε κ. τ. ἐ. Haec scriptura loci omnino placet.

p. 220. vs. 9. οἱ πολλοί pro οἱ πλείστοι: cf. adn. nostram.

p. 221. vs. 17. Periodum Δοκέει — ὠφέλησε repudiavit; num re vera sit insiticia, an non sit, non facile demonstraveris.

Aegrotantes.

p. 184. vs. ult. ἐς om. —; mihi non satis constat quare reiciat, nisi forte propter alios huius historiae locos.

p. 185. vs. 8. Vide num νύκτα εὐφορώτερος dandum sit.

vs. 25. Nunc etiam πόνων potius quam πόνων scripserim.

vs. 26. ἀκαιροτέρων elicit e nonnullorum mss. lectione ἀκαίρων ἐτέρων. Consentio.

p. 187. vs. 9. παράληρος recepit. Cf. adn.

vs. antepenult. ἐς νύκτα de suo dedit, ubi vulgo solum νύκτα; recte, ut opinor. Tum recepit ἐπτακαιδεκάτη; non adversor.

p. 188. vs. 4. μετὰ τὸν τόκον servavit.

vs. 24. Locum ad hunc modum edidit: παχὺ, λευκὸν, ἴκελον ὀνείω· κείμενον πουλὺν χρόνον οὐ καβίστατο· τοιαῦτα κ. τ. ἐ. — Ego quid de loco sentiam dixi in praefatione ad vol. III. p. 1., necdum sententiam mutavi. Non credo verba χρῶμα — ὑποζυγίου ab aliena manu interposita esse.

p. 189. vs. 6. μετὰ τὸν τόκον recepit.

vs. 17. Vulgo δεκάτη σκέλεα ἐπιπόνως ἤλγει· καρδίας πάλιν ὀδύνη· Equidem loco subvenire studui ἤλγει supprimendo; R. δεκάτη ἐπιπόνως· ἤλγεε σκέλεα· καρδ. κ. τ. ἐ. Puto hanc rationem prae mea praestare.

vs. antepenult. πάντα παρωξύνθη dedit, quod Lindano debere videtur. Consentio.

p. 190. vs. 14. ἔλαβέ τε καὶ κοιλή efficit e vulgato ἐλάβετο κοιλή, ubi tamen ἔλαβε Gal., quod recepi. Mihi illud τε καὶ h. l. ab auctore non scriptum fuisse certo persuasum est.

Verum de alia re videndum: periodum vs. 9. incipientem αὕτη — παρέμενε vs. 12. reiecit, affirmat autem ductam esse e lib. Ep. III. aegr. 7. p. 208. vs. 5. mihi. Equidem consentio cum R.: periodus illa aliam scriptionem et in nonnullis meliorem exhibet eorum, quae notavit, et in quae partem horum transtulit. Pulchre hoc repertum est!

p. 192. vs. 4. ἡμορράγει recepit.

p. 192. vs. 13. Pro ἐς δὲ τὴν νύκτα de suo dedit νυκτός. Quum εἰς in temporis signi-

ficatione tam varia notione ponatur, non ausim mutare illa; non male *per noctem* redditur ἐς νύκτα.

p. 193. vs. 17. recte scripsit ὑποχόνδριον ἐπῆρτο μετ' ὄγκου· ξύντασις οὐ λίην. Ita extremo aegro 8. δίψα διὰ τέλεος οὐ λίην.

vs. ult. εὐχροα δέ, τὰ πολλὰ εἶχεν ἐναιώρημά τι ὑποδιεσπασμένον dedit. Non displicet scriptura; num certo iam loci lectionem antiquam restitutam habeamus, non satis scio; maxime dubito de τὰ πολλὰ.

p. 195. vs. 2. De hoc loco item dixi in praef. ad vol. III. p. 1. Quare R. ἀνατεταραγμένα dederit pro θολερά, non capio; hoc saltem veram lectionem refert, non illud, quod paene ineptum, neque enim idem quod παραχώρα, nec positum vidi, nisi apud pseudo-Hippocratem aliquem.

vs. 5. νυκτός pro νύκτα de suo dedit; ego talia non tangere malo; accusativus non minus quam genitivus constare potest, saltem eiusmodi loco.

p. 196. vs. 4. De coniectura pro ἐς νύκτα dat νυκτός; factum nolim.

vs. 21. καί omittit, quod cum aliis adieceram de coniectura. Vix abesse posse videtur.

vs. 22. Dedit διὰ ταχέων δὲ γλώσσα ἀσαφής· ἡφώνει·; — quae lectio omnino placet.

vs. 23. παρελύθη recepit; cf. adn. nostra. Tum παραπληγικόν praetulit.

vs. penult. τετάρτη γλώσσα σαφής· φωνὴ ἐλύθη· σπασμοὶ κ. τ. ἐ. Non video meliora.

p. 197. vs. 7. κατενόει· πάντων ἐκουφίσθη vulgo, unus cod. C. κατενόει πάντα ἐκουφίσθη, quod recepit R. Placet quidem illa lectio, sed videtur tamen correctionem referre librarii. Ep. III. aegro 2. ante st. pest. περὶ δὲ ἰα' ἐόντι πάντα ἔδοξε κουφισθῆναι; itaque quidni h. l. constare possit vulgata!

vs. 8. ἀριστερήν et vs. 10. ἀριστερόν retinuit. Cf. adnn. nostras.

vs. 18. Μηλίδι dedit.

p. 202. vs. 1. ἐμπύημα retinuit; cf. adn.

vs. 6. λαπαῶς cum vulg. dedit.

vs. 18. Pro λεπτά vulgatae, — unus tantum cod. apud Foës. fert ὑπόλευκα, — ex hoc ipso dedit ὑπόλευκα. Et quin λευκά vel ὑπόλευκα dandum sit, nullus dubito; quin λευκά vellem, quia λεπτά libri fere omnes.

p. 203. vs. 15. Dedit ἐναιώρημα ἔχοντα γονοειδὲς καὶ τινὰ σμικρὰ, οἷον κρίμνα. Nunc etiam οἷον κρίμνα glossema esse mihi videtur; cf. adn. Nondum alio modo locum descriptum velim quam quo olim dedi; ἐναιώρημα γονοειδὲς κατὰ σμικρὰ idem quod ἐναιωρήματα στοργγύλα, γονοειδέα, διεσπασμένα. p. 185. mihi.

vs. antepenult. πελίη pro πελιδνή recepit.

p. 204. vs. 7. νυκτός cum Gal. legit.

vs. 21. αὐτίκα δὲ ἡδημόνει· οὔρον ἀνατεταραγμένον· νυκτός οὐκ ἐκοιμήθη παρέκρουσεν. Πεντεκαιδεκάτῃ πυρετός ὀξύς· πάντα κ. τ. ἐ. Ita R., qui ipse veretur ne audacior therapeia usus sit; quod nemo sane negabit. Miror autem Reinholdum existimare θολερὸν

esse glossema participii ἀνατεταραγμένον, quum potius hoc illius glossa sit, modo Hesychium inspiciamus. — Quod οὐ διενόει iure illi suspectum est, item concedimus. Certum est ὁκοῖον ἐκ τῶν καθεστηκότων γίγνεται ὅταν ἀναταραχῇ eximendum esse. Probabile est πεντεκαίδεκάτῃ πυρετὸς ὁξύς continuo inter se cohaerere, quod R. recte vidit. Iam proponam hanc loci scripturam: ὑπέστρεψε τεσσαρεσκαίδεκάτῃ· αὐτίκα δὲ νύκτα οὐκ ἐκοιμήθη, οὐδὲν ἐνόει (vel οὐδὲν κατενόει)· οὖρον βολερόν. Πεντεκαίδεκάτῃ πυρετὸς ὁξύς· πάντα παρέκρυσσε κ. τ. ἐ.

p. 205. vs. 2. Melius λεπτά, ὀλίγα, quod R. dedit, quam ὀλίγα λεπτά, propter id quod sequitur.

vs. 12. οὐκ εἶχον pro καὶ εἶχον de suo dedit. Opus est hac emendatione.

vs. 21. κατεκλίβη hinc transtulit post παρωξύνθη vs. 23. — Plane consentio. Hoc facto delevit etiam τὸ πρῶτον vs. penult.; omnia recte fecit!

p. 207. vs. 18. ἄπυρος ἐκρίθη· οὐχ ἰδρωσε dedit aptiore verborum ordine. Consentio.

vs. 19. σμικρά non recepit, qua de re consentio; sed non opus est ἐκπυῆσαν de conjectura scribere; quidni τὸ δὲ περὶ ἔδρην ἐξεπύησε· ἐρράγη ἅμα κρίσι?

vs. 20. Recte μετὰ δὲ κρίσιν e superioribus vitiose repetitum abiecit. Tum ἐπερρίγωσε recepit ex K.: itaque scripsit Ὀγδοαίῃ δὲ ἐοῦσα ἐπερρίγωσε· οὐ πολλῷ δὲ ὕστερον κ. τ. ἐ. Consentio.

p. 208. vs. 1. Διαλιπούσα δὲ δύο δωδεκάτῃ dedit, δύο de suo inferens. Non adversor.

vs. 5. εὐθύς de suo ante ἀρχομένη intulit; quod non inepte fieri, concedo.

vs. 8. ῥεῦμα δριμύ, δακνῶδες, ἀλμυρῶδες διὰ τέλεος παρέμενε dedit ex interpolatis illis p. 190. vs. 9. seqq., de quibus quid sentiam supra dixi.

vs. 9. ἔβησε πυκνά· πέπον κ. τ. ἐ. scripsit, πυκνά de suo inferens. Fortasse periisse πυκνά in vulg. prave scripta non ego negabo.

vs. 16. *Κυναγχική. Ἡ παρὰ τὰ Ἀ. ῥκει· πρῶτον ἀπὸ γλώσσης ἤρξατο ἀσαφείης· ἠφώνει· γλώσσα κ. τ. ἐ. Mihi illud ἀπὸ γλώσσης ἤρξατο ἀσαφείης· ἠφώνει non plane arridet; sed locus tam incertae lectionis est, ut quid re vera scriptum olim fuerit, scire non sit facile! In Reinholdi lectione abiicere vellem illud ἀσαφείης.

p. 209. vs. 3. ἀπέθανε κυνάγχική servavit; nempe κυναγχική initio historiae morbi asterisco notavit.

vs. 20. Ἡ παρὰ T. κατέκειτο τὰ εἰλ. κ. τ. ἐ. exhibet.

vs. penult. τό om.

p. 210. vs. 1. πόνοι om., quo sane locus carere facile potest. Tum ὑπεθερμαίνεται prae-tulit; cf. adn. nostram.

vs. 4. ὠφελείν οὔτι ἠδύνατο dedit. Per me licet.

p. 211. vs. 8. ὑποπέλια maluit.

vs. 11. ἢ κατέκειτο scribit.

p. 222. vs. 20. κατ' ἀρχάς reiecit.

vs. ult. παραχώδης ἀκρήτοισι· οὔρα λεπτά κ. τ. ἐ. Nempe pro ἐν ἀρχῇσι ἀκρήτοισι

de suo dedit. Equidem ἐν ἀρχῇσι omittere quam ἀκρήτοις illi substituere velim; nam alterum ex altero natum esse haud credo.

p. 223. vs. 3. pro ἄλλ' οὐρά τε ὁμοῖα scripsit de suo τᾶλλα οὐρά τε ὁμοῖα. Non est incongruum τᾶλλα, sed potuit etiam aliquid perire post ἄλλ'.

vs. 8. περιέψυξε servavit. Factum nolim; cf. adnn.

p. 224. vs. 5. ἐν δὲ τῇ ἑκατοστῇ dedit; equidem ἐν a recentiore manu illatum esse opinor. Cf. adnn.

vs. 13. παρὰ τὸ ψυχρὸν ὕδωρ scripsit; cf. adnn.

vs. 15. καθάρσιος οὐ γενομένης cum Gal. dedit, vulgo μή. Credo οὐ dandum esse.

vs. 24. καί om.

vs. 25. Vulgatum περιέψυξε retinuit, quod constare non posse videtur; nunc etiam περιεψύχθη legerim.

p. 225. vs. 4. ὑπεκούφισε effecisse videtur e vulgato ἐπεκούφισε; num recte scribatur vix scio, quum in historia morbi huius signi non amplius fiat mentio.

vs. 5. πολλαί cum Gal. om.

vs. 11. οὔτε τις ἄλλη dedit; cf. adnn.

vs. 15. 16. articulum ante σιγῶν et κοιλή non adscripsit.

p. 226. vs. antepenult. νύκτα κακὴν retinuit. Nunc etiam velim νύκτα κακῶς, quemadmodum passim νύκτα δυσφόρος legitur.

p. 227. vs. 12. δείλῃς ἀπέθανε de suo dedit. Fortasse recte!

p. 228. vs. 9. πουλύ· πουλὺς μέντοι ὁ π. ἐπετ. scripsit; quod fieri posse non nego.

p. 230. vs. ult. καί om.; cf. adnn.

p. 231. vs. 1. et 8. τήν omisit.

vs. penult. Post πάντα solum ῥαστώνη dedit, ubi vulgo ῥαστώνη δὲ ἦν, de quo emblemate sententiam non mutavi; cf. adnn. Solum ῥαστώνη dare, plane arbitrarium videtur.

p. 232. vs. 1. πυρετὸς πουλὺς servavit; cf. adnn. Etiam si p. 228. 9. πουλὺς ὁ πυρετὸς ἐπέτεινε feram, non ideo fero πυρετὸς πουλὺς, quae dictio insolita in his morborum descriptionibus.

p. 233. vs. 5. ἄπυρος hinc transtulit in versum sequentem ante ἐκρίθη. Plane consentio.

vs. 6. δέ om.

vs. 16. διήκει in δὲ ἤκει dissecuit, quod sane fieri potest.

vs. 22. πρῶτον τότε dedit voculis transpositis.

p. 234. vs. 7. Φαγὼν δὲ ἀκαιροτέρως βόειον ἐθερμάνθη dedit, πιὼν supprimens. Plane consensio: καὶ πιὼν, vel καὶ πιὼν ἀκρητότερον non congruit.

p. 234. vs. 11. pro πάντων αἱ βλάβαι μεγάλαι dedit πάντα ἐβλάβη propter nominativum χρῆσάμενος vs. 9. Difficile demonstratu est anacoluthon in vulgata structuram non esse ab auctoris manu, equidem nihil de sede sua moverim.

vs. 20. ἀφ' ἧς κατεκλίθη, ῥιγώσας ἐπεθερμάνθη καὶ ἐξεμάνη. In hac vocum transpositione plane acquiesco.

p. 236. vs. 5. ἐρεθισμῷ abiiciendum existimavit, quum nihil excerni dicatur. Faciendum esse non certo mihi constat. Quare non cum irritatione nihil possit excerni?

p. 237. vs. 12. παρέκρυσσε omittit, quo sane facile locus carebit! Attamen omnes codd. ferunt παρεκρούσθη, uno C. excepto; itaque forsitan παρέκρυσσε, πολλά παρέλεγε scriptum fuit, ut opponeretur superiori παρέκρυσσε ἀτρεμέως.

Ad Prorrheticum I.

1. Legam ἄλλως τε ἢν τεταρταίοισι ἢ ἀρχομένοισι. Particula ἢ abesse nequit. Quod R. in obelismo scribit «τεταρταίοισιν ἀρχομένοισιν = initio diei quarti. καὶ γὰρ ἐν Κω., τ. εἰσὶν ἢ ἀρχομένοισι = quarto morbi die aut initio quarti» mihi plane falsum videtur: sermo est de haemorrhagia vel statim principio morbi, vel die quarto, i. e. die iudicio non fausto, orta. Tum vero τεταρταίοισι ἀρχομένοισι quomodo interpretetur „initio diei quarti” non intelligo; dixissent πρῶτ' τεταρταίοισι, vel ἅμα τῇ ἡμέρῃ, vel ἅμα τῇ ἑφ.

4. τὰ . . . ἐφιδρώντα retinuit R., nec fidem habere videtur iis, quae de eiusmodi neutris pluralibus in his sententiis dixi tum in adnn., tum in Prolegomenis p. xx. Equidem nunc etiam contendo nullum scriptorem Graecum protulisse orationem, qualem hoc praesagium, alia similia obferunt: talia librariis debentur, non auctoribus: vitia autem eiusmodi ante Galeni tempora irrepsisse item certum est.

5. ἀγαθόν in fine recipere noluit; nisi facias, saltem lacuna notanda. Infra ad Coac. 90. plura de hoc loco.

8. Ex obelismo Reinholdi paene efficias minorem auctoritatem habere apud illum προαπαυδῆσαντων, quia Gal. huius lectionis non meminit. Sed iam patet Galenum non vidisse in suis libris lectionem antiquam, Erotianum contra eam et vidisse et nobis servavisse.

9. In obelismo ad h. l. R. „Γαλ. ὅτι τὰ Φρενιτικὰ πάθῃ τελευτᾷν εἴωθεν εἰς τρόμον σφοδρόν, . . . οὕκουν moriuntur.” Me iudice differunt inter se τελευτᾷν et τελευτᾷν εἰς. Si Galeni mentem loco nostro exprimere velis, scribendum τὰ Φρενιτικὰ εἰς νεανικῶς τρομώδεα τελευτᾷ. Antiquos autem nudum τελευτᾷν de obitu aegri intellexisse patet e Coaca 97.; docet item verbi huius usus apud auctores horum praesagiorum, vid., Prorrh. 30. 91. 128. 131.; contra τελευτᾷν εἰς Prorrh. 50. 111.

10. Scite ex ἀγρυπνώδεα ταχύ efficit ἀγρύπνῳ διὰ ταχέος. Intelligit ἀγρύπνῳ (γενόμενα) διὰ ταχέος [αὐτὸν] ἐκμαίνει. Quod fieri posse videtur.

11. Quod pro vulgata lectione eam recipit, e qua τε καὶ κλείειν τὸ στόμα abest, intelligo; esse potest scholion. Sed quod pro ἰσχυῶ reponit ἢ συχυῶ mihi non est perspicuum; adnotat quidem „χρόνῳ δηλαδή,” verum συχυῶ non nisi cum adiectivis iunctum novi, συχυῶ nude scriptum pro συχυῶ χρόνῳ me legere non memini.

17. ὄμματα natum esse ex ὄμμα τε mihi non persuadet.

19. καὶ αὐδῇ τρομώδεϊ dedit, ubi Littr. καὶ αὐδαὶ τρομώδεες proposuit. Mihi in tali corruptela, qualis totum locum obsidet, res incerta videtur.

22. In obelismo ad h. l.: Γαλ., inquit, 558. ἀραιὰ ὀδύνη . . . Nempe Galeni loci

lectionem opponere videtur iis, quae p. xx. Prolegg. conieci. Ego repono: vitia multa sunt in libris Hippocratis, quae Gal. vidit, sed non animadvertit. In eiusmodi quaestione nihil refert num Gal. id legerit, nec ne.

25. Videtur rursus emblemata, quod notavi, defendere verbis commentarii Galenici. Dissentio.

32. Quodsi lectionem ἀκατάστατα τὰ ἐναιωρεύμενα deducit e verbis commentarii Galeni τῶν δὲ ἀκαταστάτων οὖρων ἐν (ἐν abesse malim) τοῖς ἐναιωρήμασι, non video Pergamenum ea non adscribere potuisse ad vulgatum textum Galenicum. Ceterum si finem hist. aegr. 2. Ep. III. respiciam, vix credo τὰ post ἀκατάστατα periisse. Certius mihi videtur, quod e Gal. comm. elicit, hunc κακὸν δὲ καὶ ἐπὶ ἰκτέρῳ μύρωσις legisse; nec dubium, quin in τοῖσι δὲ καὶ lateat τισὶ δὲ καί, quod nunc prae οἶμαι δέ praefero.

34. De emendatione ἀφασσώδες pro ἀσαφές ψηλαφώδες, — in Coaca simili ἀσαφές abest, — nihil affirmo; ἀφάσσειν sane exponitur ψηλαφᾶν, sed ψηλαφώδες etiam Prorrh. 109. legitur, ἀφασσώδες non legitur in his libris; in Coaca vero ἀσαφές, quod Gal. explicat ad h. l., omitti potuit; neque enim incongruum est παράκρουσις ἀσαφής. Tum quaero: quare nunc Galeni comm. eum non prohibeat, quo minus ἀσαφής reiciat?

36. οἱ post πόνου addi sane potest.

53. Gal. me non movet, ut χολώδεσιν servem, minime si Coacam 602. conferam.

59. Non inepte profecto R. illud πονηρὸν δέ intulit ante καὶ τὸ μικρὰ ἐπιφ., sed locum totum non intelligo.

69. Pro codd. ἀναδρομῆς, ubi alii ἀναδρομή, scripsit ἀναδρομῆ sine πόνου addito, quod Coaca similis praebet. Ego credo potius Coacam veram loci lectionem referre.

72. Coniectura καὶ ἐξερυθρία pro ἐξερυθρα mihi parum firma videtur.

73. Scripsit οἷσι καί. Non adversor.

81. Οἱ, quod huic praesagio fere praemittitur, in ἡ mutavit et recepit. Tum h. l., itemque aliis, ubi passivam formam dedi, servat ὑποπεριψύχουσι. Equidem intransitivum illud περιψύχειν eo minus concoquo, quum non paucis locis passivum occurrat, v. c. Prorrh. 7. 61. 126. καταψύχεσθαι 153. cum Coacis similibus, 164.

86. Neque hic Gal. faciet, ut πνιγώδης servem.

87. ὥς συσπώντος τινος accipit "quasi quis guttur constringeret." Recte eum interpretari opinor.

92. καὶ κοιλίῃ δέ levis sane mutatio, quum καὶ κοιλίῃ δέ legatur; malim tamen κατὰ κοιλίην δέ, quia hoc magis ex horum scriptorum usu est.

93. προσδιελθόντων et περιδιελθόντων nata mihi videntur e προδιελθόντων, non e πρόσθεν διελθ., neque ex πρὶν διελθ.

95. τραχήλου ὀδυνῶδες miro modo ceteris interponitur. In 137. cum neutris pluralibus illis melius quidem congruit, attamen quum his ipsis in talibus omnem fidem denegem, vel propter Coacam 166., Reinholdi ratio mihi non arridet. Tum totum illud οἷσιν ἂν — ἡκεῖν abiiciendum videtur.

98. Parum certum esse arbitror illud ἡ δέ τι[να] in Reinholdi lectione et relegens Gal. comm. dubito, num vere inde deducas Pergamenum ὄγκῳ non legisse adeoque e textu reiiciendum esse. Ego apud Gal. p. 720. vs. 7. προσωφελοῦσι in προσωφελεῖ mutandum

esse opinor; sed totus locus mihi potius indicio est eum ὄγκῳ in textu suo vidisse quam abfuisse!

110. αὕτη scribere per me licet; sed locum non intelligo.

112. θρασεῖαί τε latere in lectione θρασύταται vel in θρασύτητι, non credo. Illae vero καταψύξεις εἶναι et δοκέουσαι parvam mihi faciunt fidem!

114. καὶ τὸ ἰδρῶτι κουφίζεσθαι pro τῷ ἰδρ. κ. certa est emendatio.

115. κοιλή ἀπολελαμμένη me iudice non praestat prae Coacae lectione, quin ne prae vulgata quidem.

117. Quo iure περίγλισχρα in πέλια γλίσχρα mutetur, adlato licet prognostici loco, non video. De ξηρώδες nunc etiam dubito; video iam citari ex Etym. m. voce λάσιος. Verum ibi praecedente πυρῶδες admodum suspectum est et in ξηρόν mutandum videtur.

121. In vulgato ἤρά γε latere ἀτὰρ καὶ parum probabile.

123. ἐπιλειπόντων pro ἐπὶ πλέον pulchre repertum mihi videtur; placet item σπασμώδες καὶ αὗται. Si πυρέξαι tangerem, malim in πυρέσσειν quam in πυρεξάση mutare. Interpunctio postremorum apud R. haud facilem praebet structuram; malim in ea loci scriptura ἤρξαντο legere quam ἤρξατο. Ceterum quae uncis intersepsi, emendata licet, nunc etiam a recentiore manu addita videntur.

130. Loci huius constitutio mihi parum arridet et arbitraria esse videtur.

134. Mihi Coacae lectio nunc etiam vera loci scriptura esse videtur.

138. De Erotiani loco, quem tentat R. in obelismo, nihil affirmo. Quum ignoretur quorsum referendus sit, ego eum intactum sibi relinquere malo.

140. Rectissime πυκνή pro dativo praebet; et δὲ αἱμορραγείι eiicit. Consentio!

148. In Galeni comm. R. emendat εἰ γὰρ καὶ τοῖς τεσσαρεσκαιδεκαταίοισιν ὁμοίως ἄτοπον, credit autem illum legisse ἄλλως τε καὶ ἦν τεσσαρεσκαιδεκαταίοισιν ἐπίσταξις. Verum si hoc legerit, quomodo dicere potuit: τὸ μὲν ἐπίσταξις περιττόν· εἰ γὰρ κ. τ. ἐ. ? Si demas ἐπίσταξις s. ἐπιστάξη, remanet ἐνδεκαταίοισι στάξεις δύσκολοι, ἄλλως τε καὶ ἦν τεσσαρεσκαιδεκαταίοισι. Quomodo igitur ἐνδεκαταίοισι accidere possunt στάξεις decimo quarto die? Ego non intelligo neque Galeni locum, neque Prorrhети; itaque num recte pro δίς legatur ἰδ', ignoro.

150. Num τὴν ῥύσιν addas, nec ne, non magnopere differt. Galenum dixerim tradere id quod ipse observavit, sed non ita, ut ea observatione sua locum illustrare velit. Cetera, quae proponit R. mihi incerta videntur. Ego nec Prorrh. 150. nec 151. alio modo nunc legerim quam olim.

156. Illud ἐν ἅπασιν cum mss. Parr. omittere malim.; cf. adnn.

164. Potest πνευματουμένοις scribi sine εἶναι, nec tamen praefero prae Coacae et librorum nonnullorum huius loci lectione.

Ad Praenotiones Coacas.

40. Tum h. l. tum 54. 87. 112. 113. περιψύχειν intransitivum esse opinatur. Iam in superioribus notavi ad Prorrh. 81. exempla passivorum a περιψύχειν, καταψύχειν, in his libris obviorem, neque desunt in Coacis, quae non in Prorrh. leguntur, v. c. Coaca 63. Plura conquirere supersedeo, sed vide quam certo iam antiquissimo tempore vitium exstituerit, quod ego non ferendum arbitror. Codices Coaca 40. ferunt περιψύχοντα, — Prorrh. 126. simili περιψυχόμενα et Coaca 342. item simili mss. περιψυχόμενα. Nonne manifesto constat vitia antiqua esse illa intransitiva περιψύχειν, καταψύχειν? — Ἀποψύχειν intransitive sumitur, non περιψύχειν.

150. δι' abesse mavult; cf. adn.

151. ἐπ' εἰλεοῖσι δυσώδεσι requirit; nunc etiam dubito, num a veteribus medicis hoc scriptum fuerit; ferrem εἰλεώδεσι, δυσώδεσι, non alterum.

352. κατόχως servare mavult; non amplius dissentio.

518. κενεαγγικῶς iure praeferre videtur.

581. Φλαῦρον servare vult. Tales res sane minutae sunt, sed saepius recurrunt; ego nondum mihi persuadeo eiusmodi neutra singularia, κακόν, ὀλέθριον, Φλαῦρον non subinde librariis deberi; loco nostro Φλαῦρα melius congruit quam Φλαῦρον; itaque eiusmodi mutationum me nondum poenitet.

11. De neutris pluralibus non amplius dicam.

26. Proponit τὰ τριταιοφύεα βίγεια πυρετῷ ἀτάκτῳ, [οὐ] πάνυ κακοήθεια· τάναντία δὲ, [τὰ] τὴν ἐν μέσῳ παροξυνόμενα ὀλέθρια. Non displicet haec loci scriptura; dubitanter eam proponit R., neque ego certum quid eam obferre opinor, verum probabilem esse.

45. Notat nunc plures sententias ubi κακόν in κακοί de meo mutavi et revocandam censet mss. lect. Itaque hoc loco, — est autem instar ceterorum, — legit: κοπιώδεις, λυγρώδεις, κάτοχοι, κακόν. Mihi id mirum sonat, nec credo Graecum auctorem id dedisse: Prorrh. 102. οἱ ἐξ ἀρχῆς ἐφιδρώντες . . . ὀλέθριοι codicum est lectio, quam R. ipse etiam recipit. Nonne simili modo eiusmodi locis κακοί scriptum fuerit? Me quidem eiusmodi mutationum minime poenitet.

59. De coniectura [σφυγμοὶ] οἱ πρὸς χεῖρα ἀναΐσσοντες, quam dubitanter proponit, nihil affirmo; absonum non est.

90. ἀγαθόν cum cod. A. omittendum censet, quia Prorrh. 5. Galenus huius lectionis non meminit. Postremum hoc probat in Galeni mss. non scriptum fuisse, sed Galenum non omnem varietatem lectionis antiquae collegisse, nec colligere potuisse certum est. Itaque nunc etiam defendo scripturam, quae mihi sola congrua videtur. Non potuit poni regula universalis, manifesta in phreniticis esse somnia.

123. De iis, quae proponit, nihil affirmare ausim.

136. E lectione cod. A. ἐξιδροῦσι puto illum deduxisse τῇ ἑκτῇ ἐφιδροῦσι, quod non displicet; sed si ita legerim, simul ἔπειτα reiecerim.

258. ἐν τοῖσι τετηκόσι χρονίως verissima est emendatio ducta e Coaca 634.

274. De κοιλίῃ ταραχώδης, ναρκώδης nunc etiam valde dubito.
277. Videtur Coacas 277. 278. legere velle e scriptura Aph. 34. 35. IV.
316. Hunc locum eodem modo legere vult quo scripsit Prorrh. 83. et ad Gal. provocat. Mihi ἀλγήματος ἀναδρομαὶ . . . ἀνεμέουσαι . . . ἐμέσασαι incongruum videtur.
318. Οἷσιν ὁσφύος ἄλγῃμα . . . κακόν· οὔτοι . . . ἤρά γε τούτοις . . . proponit. Fortasse eiusmodi scriptura loci melior, sed res incerta est.
328. Resituit neutra pluralia, qualia mihi non ferenda videntur.
337. Locum legere vult, quemadmodum Prorrh. 148. descripsit, de quo supra dixi.
339. Non satis apertum mihi, quid velit.
365. De ξυνερεύθει ἢ Φ. dictum iam est ad Progn. in hoc Epimetro p. cxxvii. vol. III.
370. Mira lectio mihi est κυναγχικὰ ἐν γλώσσαις οἰδήματα. Fueritne pristina lectio τὰ κυναγχικοῖς οἰδήματα ἀσήμεως ἀφανισθέντα ὀλέθρια?
375. Locum hunc integrum esse non posse, certum iudico. Dubitanter proponit ἄλλως καταμωλωμένων τῶν τοιούτων. — Equidem item dubito, nec boni quidquam in promptu habeo.
393. De νοσέειν, νόσημα R. in adn.: καθάπερ τοῖς νῦν, οὕτως ἴσως καὶ τοῖς τότε ἐτρέπετο τὸ ὅ εἰς οὐ τονιζομένης τῆς συλλαβῆς νοῦσος, νούσημα, ἐνούσεων, ἐνούσησα· εἰ δὲ μὴ, ἔμενε νοσήματος, ἐνοσήσαμεν. Num iure id ponat, non satis scio: apud Herod. I. 19. ἐνόσῃσε lego.
397. ἀκροσφαλέστεραι proponit.
418. Locum legere vult e scriptura Prorrh. 97. — Mihi πλευροῦ ἄλγῃμα . . . ἀλόγως ἀφανισθέν· ἐξίστανται non ferendum videtur.
436. Procul absum ab opinione me hunc locum certo restituisset; sed vulgatam quam R. revocat, vitiosam esse, nunc etiam iudico.
458. Lectio, quam R. proponit, τοῖσι ξηροῖσιν ὑδρωπιώδεσι στρόφοι περὶ τὸ λεπτόν ἐμπίπτοντες κακὸν προσήμινουσι veram scripturam referre non credo, modo cf. Aphh. in adn. a me laudatos. Nondum video meliora quam quae dedi.
486. ἐκστάσεις . . . περιβλέπουσαι non ferendum, me iudice.
490. Nondum concoquo lectionem vulgatam.
548. Coaca 541. indicio mihi est orationem, qualis vulgatus textus obfert, non esse profectam a sententiae auctore, sed posteros nescio quos neutra pluralia illa dedisse. Quid est, quaeso περὶ κρίσιν τὸ τοιοῦτον γινόμενον μετὰ βηχίου ἐπιρριγεῖ? Ipsum illud τραχήλου ὀδυνώδεα in primo membro vulgatae me iudice indicio est recentiores locum immutavisse; factum hoc est ante Galeni tempora; non nego; sed corrigimus R. et ego et alii plura vitia Galeno antiquiora.
579. Pro corruptis postremis huius loci coniicit: τὰ χλοιώδεα τὴν ἐπίχροϊαν ἔοντα. Nihil affirmo.
580. Pro iis, quae eieci (cf. adn.), proponit dubitanter: τοῖσι δὲ λοιποῖσι τὸ ἀνάπαλιν, τὸ οἷον ξυνεστραμμένον τε καὶ χαλαζῶδες γονοειδέσι διαχεόμενον. Ego item de his dubito.
582. Quod proponit, τὸ δὲ ἐκπεμπόμενον λίπος ἴσχον [ὀλιγόχρονον] σημαίνει πυρετόν, probabilis omnino correctio est.

585. Pro τὸ δὲ ἐπιταραχθὲν μὴ καθιστάμενον vult solum τὸ δὲ ἀνατεταραγμένον. Ego nihil mutaverim.

589. 590. Interpungendo succurrere vult vulgatae legens . . . σημαίνει· τρομώδεα πρεσβυτέροιςιν, ἐν πυρετῷ καὶ οὕτως, ἐπιφαινόμενα κ. τ. ἐ.; — ad καὶ οὕτως adponit = χωρὶς πυρετοῦ. Non consentio: οὕτως respicit dolorem derепente ortum et urinae retentionem. Ceterum καὶ τρομώδεα . . . ἐπιφαινόμενα λιθιδία που διουρέει librariorum oratio est, non sententiae auctoris.

608. τὸ [ὑπο]ψάφαρον μαλθακόν me iudice bona est emendatio.

De Galeni glossa ἀνεστραμμένα· ἀνατεταραγμένα. εἴρηται δὲ ἐπὶ οὕρων tacuisse puto Littréum, propter eandem causam ob quam ipse de ea tacui, nempe quia nihil intelleximus.

Ad Epidemiorum librum II.

p. 463. 10. proponit ταῦτα δυσκριτώτερα μὲν, [μᾶλλον] δὲ εἰ μὴ . . . τρόπον, ἄλλως γὰρ ἦσσαν. Ego propter rerum nexum et verborum rationem, quae interpolationem, quam sustuli, omnino arguunt, valde dubito. Voluitne febres pluvio tempore esse δυσκριτώτερας? Scilicet, inquis, ἰδρωτικώτεραι sunt κατ' ἀρχάς, ideoque δυσκριτώτεραι febres. Sed etiam sicca tempestate κατ' ἀρχάς sudor esse potest in febricitantibus; nec causa apparet cur febres, in quibus initio sudant pluvio coelo, difficiliter iudicentur quam in quibus principio morbi sudant coelo sereno.

p. 464. 15. Vult: οἷον [γὰρ] [τῆς νόσου] τὸ δαίλης παροξύνεσθαι, τοιοῦτον καὶ τῶν νόσων ἐκάστης καταστάσις πρὸς ἀλλήλας κ. τ. ἐ. Non adversor, sed non credo opus esse mutatione τῆς νόσου in τῶν νόσων, quia τῆς νόσου est morbus epidemius, variis tempestatibus anni varias formas referens. Ego si iterum locum ederem, scripserim: οἷον γὰρ τὸ δαίλης παροξύνεσθαι, τοιοῦτον καὶ τῆς νόσου ἐκάστης καταστάσις πρὸς ἀλλήλας.

Ibid. vs. penult. Post ἄρχοι puncto minore distinguit; per me licet.

p. 468. 2. Dubitanter coniecit ἐς τὸ ἔξω, οἷον τά γε Φύματα καὶ τὰ ἐκπυῶντα. Puto illum τά γε e τάγγαι efficere velle, sed quid γε eo nexu?

Ibid. vs. penult. opportune comparat Epid. VI. 1. 12., quo facto vulgatum εἰ μὲν in αἰ μὲν recte mutare videtur. Verum nunc quaero possitne constare βηχώδεις ἀποστάσεις αἰ μὲν ἀνωτέρω τῆς κοιλίης οὐχ ὁμοίως ῥύονται? Non mihi videtur. Βηχώδης ἀπόστασις satis mirum; si quid sit, est ἀπόστασις νόσου ἐς βῆχα, quod eo nexu incongruum. Sed dubium non est, quin pro βηχώδεις legendum sit βηχώδεσι, quo recepto omnia bene se habebunt.

p. 469. 6. post γλῶσσαι infert αἰ et vs. seq. vulgatum ὑπό servat; consentio.

p. 470. vs. penult. Iure suspectum illi est τὸ πούλῳ χλωρόν. Proponit τὸ πελιόχλωρον, comparans ἐρυθρόχλωρον. Cogitare coeperam, num forte τὸ ὑπόχλωρον scriptum olim fuerit.

p. 478. vs. 13. Me iudice alio modo locus describi non debet quam quo illum dedi Cobeto praeunte Proleg. vol. II. p. II. Mirum non est in tantis turbis periodum a loco aberravisse. Illud πρὸς τὸ Ἀφροδίσιον αἱ θύραι ἔβλεπον est indicatio situs aedium, in quibus aeger aliquis decubuerit.

p. 480. vs. 3. Coniicit: φαύμενος ἢ κατωτέρω τι τοῦ ὁδ. καλ., ἢ κατ' ἴξιν [αὐτοῦ]. Φάρυγξ οὐ φλεγμαίνουσα, [ἐγ]κεκλιμένη δέ. Tum vs. 8. vult ἀλλ' ὅτι σμφοὶ μᾶλλον καὶ . . . — Denique vs. 9. Γλῶσσαι illi initium est novae periodi. Ac cum postremo hoc plane consentio, non item cum ceteris. Primum ἦν δέ vs. 3. integrum esse videtur, nec tangendum est; tum non satis apparet unde et quo iure ἢ κατ' ἴξιν αὐτοῦ expromat. Porro in κειμένη latere ἐγκεκλιμένη non credo; nolo affirmare certum esse ἀνειμένη, quod exhibui, sed melius quid nondum reperi. Versu autem 8. in corrupto ἀλλὰ φύσει μὲν reconditum esse quod proposuit, parum est probabile; mihi desperatum videtur.

p. 485. vs. 1. Sine dubio recte requirit ἐρεύθει τὸ πρόσωπον s. τὰ πρόσωπα.

p. 487. vs. 1. Πτύαλα πολλὰ ἔπτυσε κατ' ἀρχὰς ἀνθρᾶ, ἔπειτα ἀμφὶ ζ' ἢ η' πέποινα rectissime emendat, me iudice.

p. 498. vs. 19. Legit: Ἡ Στυμ. οἰκέτις — ἢ οἶδημα ἐγένετο ὥς ἔτεκε θ. — ἀπέστραπτο δὲ τὸ . . . ὁδύνη — παρὰ σφυρὸν . . . Non multum adversor, sed in vulg. potius latet οἰδήματα quam οἶδημα. — Agit simul de loco p. 473. vs. 3., ubi tentat: καὶ ἡ Στ. ἐκ ταραχῆς κοιλῆς μακρῆς θῆλυ ἀποφθείρασα τετράμηνον, ὑγιήνασα ᾤδησεν. Quo iure pro ὀλιγήμερου scribat μακρῆς non video; non intelligo quare post paucorum dierum profluvium ventris non potuerint consequi quae traduntur.

p. 502. vs. 18. Pro πυρῆνος ἔν legit πικρῆς ὄμφακος ἔν, collata formula e § 65. additamentorum spuriorum ad librum de V. Acut. Si quid eiusmodi scriptum fuerit, ὄμφακίου τοῦ τῆς πικρῆς ὄμφακος datum fuisse dixerim.

Ad librum Epidemiorum IV.

p. 616. vs. 8. Sine dubio recte interpungit post ὑπακούουσαι. Quod autem ex ἀνιδρώτες format οἱ ἰδρώτες, minus placet; potius legerim καὶ ἀνιδρώντες κατὰ λόγον τῶν πυρετῶν. Tum vs. 9. σπλῆνες ἔστι οἷσι σμικροί, σκληροί; in quibus num σμικροί dandum sit, dubito. Versu autem 12° seqq. scribendum esse opinatur: πολλῶ δὲ μᾶλλον [ῶν] ἰσχοιο κάτω ἢ γαστήρ, τότε ἀπελαμβάνετο· οἷσι μὲν αὖθις εἶεν σπλῆνες [μεγάλοι] τε καὶ ἐπηρμένοι, αἰμορραγίη ἐξ ἀριστεροῦ. Multa in his liberius novata videntur; equidem malim: πολλῶ δὲ μᾶλλον εἶχοντο κάτω αἱ γαστέρες· καὶ γὰρ ἀπελαμβάνοντο ὑπὸ τὸν χρόνον τοῦτον· οἷσι μὲν τοῦτο ἦν, σπλῆνες δὲ καὶ ἐπηρμένοι, αἰμορραγίη ἐξ ἀριστεροῦ.

p. 517. vs. penult. πάντα ἐν τούτοις τοῖς χρόνοις ἕκτη ἐκρίνετο legit putans in ἕκταϊα ὀγδοαῖα latere ζή' i. e. ἕκτη. Est hoc pulchre repertum, sed tamen fere totius

morbi plenae crisis numeros in eiusmodi rebus notare solebant, ita ut potius diem 18um memorari exspectes quam sextum.

p. 527. vs. ult. R. legit solum ὁ ἀπὸ τοῦ ἱππου καταπεσὼν κ. τ. ἐ., κεραμείου pro scholio reiicit; hoc num vere statuat valde est dubium; equidem ὁ ἀπὸ τοῦ κεραμείου ἱππου καταπεσὼν legerim.

p. 529. vs. 2. ut vulgatum εἰδυῖα tueatur interpungit post ἔχοι; vs. autem 4. vult μεγάλη· οἶόν [τε] — βήσσουσα γὰρ ἐτύγχανεν, — ὁδοιπορῆσαι θᾶσσον, quod mihi parum arridet. Sed eum laudo, quod προπυρεταίνουσα ad § 22. retulit.

p. 529. vs. 7. Hoc igitur loco R. requirit: Ἡ δὲ τοῦ Ἀπημάντου ἀδελφεοῦ προπυρεταίνουσα ἀπέφθειρε ἐξηκονθήμερον, ὥς ἔφη, ἐβδομαίη θῆλυ. Consentio lubens.

p. 530. vs. 1. Hunc locum comparat cum § 29. (p. 536. vs. 11.); loco nostro non de Apemanti uxore sermonem esse putat sed de ipso. Probabile hoc esse non negabo. Iam legit: Ἀπημάντῳ, ᾧ ἐν τῇ ἔδρῃ ἄλγημα, ἔστραπτο ἐς κενεῶνα τὸν δεξιὸν καὶ περὶ τὸν ὀμφαλὸν κάτωθεν ὀλίγον... Equidem non video cur παρὰ p. 536. vs. 12. in περί mutari debeat; in Reinholdi scriptura legere malim ἔστραπτο ἐς κενεῶνα τὸν δεξιὸν παρὰ τὸν ὀμφαλὸν κάτωθεν ὀλίγον. — Porro p. 536. vs. 15. legit: Καὶ ὁ τέκτων [ᾧ] ἐπὶ τὰ ἔτερα τῆς αὐτῆς ἔξις, καὶ οὗτος... De ᾧ inserto non dissentio; inferendum est superioribus, quemadmodum dictum est, mutatis. Sed non mihi persuadet de vulgato ἐπὶ τὰ ἔτερα ἐκ τῆς αὐτῆς ἔξις esse deflectendum. Quid ἔξις sibi velit non satis apertum mihi.

p. 533. vs. 7. In Hegesistrati historia magnam partem consentit cum iis, quae in adn. dixi et de lectione Ἡγησιστράτῳ, ᾧ τὸ ἐμπύημα ego plane consentio. Sed quod ὀδόντα post ἔσχατον inserit et αὖθις ante ἐξιθῆ delet, huius rei causa idonea non apparet. Nexus est inter hunc locum et eum, qui paulo post de Hegesistrato legitur. Utroque loco fragmenta habemus e nexu, quo olim ferebantur, dissoluta; quapropter difficile est rectum iudicium ferre de eiusmodi vocabulis inserendis, omittendis.

p. 534. vs. antepenult. Nunc R.: Ἀνδρὶ ταῦτά, πλὴν χρονιώτερα· ἐβδόμη· ἐκρίθη ὑπόσπληνος· ὀγδόη καὶ εἰκοστῇ... Ad ὑπόσπληνος adnotat οὗ σχόλιον τὸ ἐς τὰ ἀριστερά. Postremum hoc mihi non persuadet: legerim: Ἀνδρὶ ταῦτά πλὴν χρονιώτερα· ὑπόσπληνος ἐκρίθη ἐβδόμη· ἐς τὰ ἀριστερά ὀγδοηκοσταίῳ τούτῳ τὰ τοῦ ὀφθαλμοῦ.

p. 536. vs. 6. pro ἡσυχῇ nunc etiam malim ξύνηθες quam συχόν, quod R. proponit.

p. 537. vs. 6. legit Ἡ γυνὴ ἢ κατὰ [τὰ] Σωσίλειω· λευκοφλέγματος· κνῆμαι σκληροῖσιν ἐκθύμασι... Ad λευκοφλέγματος quod attinet, de hac voce nunc etiam dubito; ἐκθύμασι effecit ex οἰδήμασι vulgatae et quamquam speciosa est emendatio, non sum certus οἰδήμασι non esse emblema, quod non emendari, sed reiici debeat; nescio num veteres ἐκθύματα vocaverint ista σκληρά, λευκὰ, Φολιδώδεα in cute apparentia.

p. 538. vs. 1. Scribendum iudicat: ἐνιαυτός· πυρίη ἐν Φακῷ δὲ καὶ τὰ ἐξανθήματα ἐξετάκη οὐ [μὴν] τελέως. Pars horum data est ex περιμφακώδης vulgatae, quod non reiiciendum, sed emendandum esse recte vidit R.; recteque item illum vidisse censeo in περί aliquid ad πυρίη pertinens latere; minus mihi persuadet in ὀμφακώδης aliquid a Φακός ductum esse reconditum; nec plane satisfacit mihi. Legerim post R. tentamina: χρόνος τῇ ἐς ὀφθαλμοὺς ἀποστάσι ἐνιαυτός· πυρίη ὀμφακώδης καὶ τὰ ἐξανθήματα ἐτάκη οὐ τελέως.

p. 538. vs. 15. legere mavult ἀποσιτίη ἐγυιῶθη. Per me licet, sed ego non fecerim.

p. 539. vs. 10. scribit: Ἀθηνάδεω (;) οἰκετίδι — ἥ ἔθεντο ὄνομα Στλεγγίδα — ἡμορράγησε τοῖσιν ἐπιμηνίοισιν. Mihi non admodum placent haec; parum probabilia videntur, locus autem summatim desperatus est.

p. 540. vs. 6. ὅτι pro οἶα legit et vs. seq. δεῖ pro ῥά. Consentio et lubens receperim.

p. 542. vs. 5. λαπαρή proponit pro λιπαρή. Equidem vol. II. Praef. p. III. conieceram λαπαρή, ut ad aegrotantem spectet, quod nunc etiam malim propter λαπαρός p. 552., quamquam R. eo loco aliam rationem inire placuit.

p. 546. vs. 2. Recte ταχυγλωσσότερος recepit, abiecit διαλεγόμενος προπετέως. Ego nescio quo modo contrarium feceram.

p. 547. vs. 8. Tentat: Οἷσι κατὰ τὰ δεξιὰ ὑπολάπαρος ἔντασις, (νεΦριτική ()); ἥν μὴ λύεται λήγοντος τοῦ πυρετοῦ [ἐκπύσσεται]. οἷσι δὲ ὑπολαπάρου [οὔσης] τῆς κοιλίης, ἐν αὐτῇ ταύτῃ οἶονεῖ περιλαμβανόμενον σκληρόν τι ὀδυνῶδες γίγνεται καὶ οὐκ ἐθέλει διαχεῖσθαι, πάνυ κακότηες ἴσως καὶ τὸ τοιοῦτον ἐκπύσσεται. — Nihil de his affirmo.

p. 551. vs. 1. ἐλάπασσεν cum Littréo requirit. Equidem si iterum textum ederem, intactam relinquerem vulgatam. Iudicium vix ferre possumus de vocabulis e connexionione ereptis.

p. 551. vs. 12. ὕπνοι ἤσαν οἱ παρ' οὗς [ἐδόκει] οὐ γενέσθαι, ὅτι . . . Melius quid sane non habeo in promptu.

p. 552. vs. 1. dubitantur proponit: . . . ἀπογενόμενος. Ἄμα ἡσθενήκοτι αὐτῷ κεκρυμμένον; — tum vs. 3. ὑποδιελθούσης legit; vs. 7. λυπηρός. Mihi autem ἄμα ἡσθένει τῇ ἐωυτοῦ non tangendum videtur; ὑποδιελθούσης certa mihi est emendatio; λαπαρός potius in aliam sedem transtulerim, uti dixi in Praef. ad vol. II. p. III.; λυπηρός pro λαπαρός olim scriptum fuisse non credo.

p. 553. vs. 5. καὶ τὰ διὰ σφῶν αὐτῶν παροξύνοντα — legit. Mihi vulgatum παρωξύνοντο aut non tangendum, aut in παροξυνόμενα duce Littréo mutandum videtur; παρωξύνοντα non congruere opinor.

Ibid. vs. 9. supplet: γίγνεται. [οἷσι δὲ] οἶα τὰ ἐν ἀρχῇσι, τοιαῦτα ἐπιφαίνεται, οὐ. Sensus sane idoneus inest.

Ibid. vs. 11. De κρίνειν in μγκύνειν ab R. mutato nihil affirmo. Sed fidem habeo restitutioni οἷόν τι παρὰ τῷ διδασκάλῳ καὶ ἄλλοτε εἶδον.

Ad librum Epidemiorum VI.

SECTIO I.

4. In adn. ad h. l. citavi Galenum, in cuius verbis col. 2. vs. 37. legit: εὐδῆλον ὅτι προσυπακοῦσαι δεῖ τῷ παιδεῖον πάθος, ὥς . . — Si ita legis, malo εὐδῆλον ὅτι προσυπακοῦσαι δεῖ τῷ παιδεῖον τὸ πάθος, ὥς . . — 12. In adn. Galeni locum p. 562.

col. 1. vs. 24. post R. legerim: ἅπαντα πᾶσιν ὁμοίως πιστεύοντες τοῖς γεγραμμένοις οἱ ἐξηγησάμενοι ἐπαινοῦσι μετὰ τοῦ μηδὲ νοεῖν ὧν ἐπαινοῦσιν ἔνια.

13. Galenum legisse καὶ τᾶλλα ὅσα παρεῖται facile Reinholdo credo; sed contendo Galenum talia legisse, quae non sint ab ipso auctore addita.

14. p. 563. vs. 2. οἱ δὲ πεμφιγώδεις δεινοὶ ἰδεῖν cum Galeno vult legere.

SECTIO 2.

1. p. 564. vs. ult. R. requirit συνεκχυμοῦντα ὀργήσασθαι. Τὸ ὁμοῖον κ. τ. ἐ. Porro demonstrare studet Galenum ὀργήσασθαι, non ὀργάσασθαι legisse. Opinatur Galenum et glossarum Herodotearum auctorem verbum Ionicum ὀργέομαι sumpsisse. — Mihi autem, ut plane dicam, non persuadet. In Mnemosyne vol. IX. p. 35—45. de his tam accurate, docte, lucide, ut solet, egit Cobetus, ut mihi dubium non sit, quin ὀργάσασθαι legerit Gal.; sed fac illum ὀργήσασθαι legisse, non tamen proficimus; nimirum neutrum probum est. Sed, ni fallor, ne vel ex Reinholdi quidem mente ipsius emendatio constare posse videtur; nam si ὀργάσασθαι vel ὀργήσασθαι, ne ab eius scriptura aberremus, pro ὀργάσαι poni possit, — quod dubito num ipse R. contenderit, si Cobeti adnotationem, de qua dixi, pervolverit, — certe legere oporteat συνεκχυμοῦν ὀργασάμενον, non συνεκχυμοῦντα ὀργάσασθαι. Me iudice συνεκχυμοῦν firmum est; ὀργάσασθαι antiqua est lectio, sed in qua sensus sanus non inest.

SECTIO 5.

15. p. 593. vs. 7. legit Γυνὴ ἦν ἐλατήριον, ἢ αἶξ ἦν σίκυον ἄγριον βεβρώκη, παιδί-οισι κάθαρσις. Ad ἐλατήριον adnotat [πεπώκη]. — Nunc etiam ipsa scriptura antiqua detectu difficilis mihi videtur.

SECTIO 6.

4. p. 595. vs. 2. vulgatum ἔβησσε γὰρ ἐκ κορυφῆς emendare conatur legendo ἐκ κορύ-ζης; et vero „nam post gravedinem tussivit” probabilem refert sensum.

SECTIO 8.

28. p. 613. vs. 1. Ad ea, quae de hoc loco dixi in Praef. ad vol. II. p. iv. adnotat: καὶ τοῖς νῦν τὰ τοιαῦτα πεπίστευται, μάλιστα δὲ ἦν καλοῦσι πτώσιν ἥπατος, ἢ νεφρῶν. Respondeo sermonem esse de replicatione, non de descensu, meque dubitare de observatione ἐπιπτύξιος λοβοῦ iecinoris, quam quis aegrum conquassando temporis articulo restituerit!

Ad librum Epidemiorum VII.

p. 640. vs. 15. ὡς κατεξηρασμένης τῆς Φάρυγγος καὶ τῆς πάσης ἀδυναμίας παρεούσης tradita est lectio. R. proponit καὶ τῆς κατασπασίως ἀδυν. παρεούσης, et sane probabile est eiusmodi quid dedisse auctorem; πόσιος, praesertim καταπόσιος congrua sunt.

p. 642. vs. 13. proponit γαλακτοποτήσαντι γάλακτι πεπυρωμένῳ: non novi exempla huius dictionis; cf. adnn.

p. 643. vs. 5. τινά coniecit pro τήν; mihi coniectura parum probabilis est.

p. 644. vs. 9. pernegligenter sane ἄπεφθον redditum est *non coctum*; probe enim novi ab ἀφέψω duci!

Ibid. vs. penult. ὀλιγοποσίῃ δὲ ἐχρήτο καὶ μετὰ τὸ σιτίον τῷ ποτῷ ἢ αὐστηροτέρῳ τῆς ἀλωσίμου. Vulgatam hanc lect. pulcherrima coniectura emendat R. scribens καὶ μετὰ τὸ σιτίον ποτῷ οἴνῳ αὐστηροτέρῳ μὴ τεθαλασσωμένῳ.

p. 645. vs. 1. explet Κτησικράτει τὸ [ὄνειον] ἐν τῷ ἀλεύρῳ μᾶλλον κ. τ. ε. Est hoc aliquid; sed mirum tamen ὄνειον γάλα ἐν τῷ ἀλεύρῳ, quum potius exspectes ἄλευρον ἐν γάλακτι ὀνειῶ. Videram iam olim num forte τὸ . . . . ξὺν τῷ ἀλεύρῳ dandum sit; sed nondum reperi quod sit eiusmodi, ut in eo acquiescam.

p. 647. vs. 7. coniecit καὶ χρῶμα ἐπ' ὀφθαλμοῦ δεξιῷ, οἷον εἰαρίτου ὕφαιμον. Pulchre sane hoc repertum est et tamen quaeris, quum quid ὕφαιμον sit nemo antiquorum ignoraverit, quare οἷον εἰαρίτου addatur; nempe saepius τὸ ὕφαιμον solum de oculis ponitur.

Ibid. vs. 18. In τράχηλος διὰ παντὸς ἀκίνητος· ξυμπεριάγειν τῇ κεφαλῇ ἐδεῖτο. R. requirit ξυμπεριάγειν τὴν κεφαλὴν [ἄλλον] ἐδεῖ. — Mihi non certo constat vitium loco inesse; ξυμπεριάγειν τὸν τράχηλον τῇ κεφαλῇ recte dici videtur; ἐδεῖτο si reddas „rogabat” i. e. rogare solebat, vulgata probum sensum refert.

Ibid. vs. 23. ἤδη ὀρρώδες mutatum cupit in ὕδαρῶδες; fateor me cur aliquid mutandum sit non satis perspicere.

p. 648. vs. 18. In prima adn. ad principium capitis videbis me reiecisse insiticia quaedam mihi visa. Horum partem recipere vult R. legens: πνεῦμα — τὸ ἐωθινὸν ἥσσον, ἀπὸ μέσου ἡμέρης μᾶλλον — πυκνότερον μικρῷ βήξ κ. τ. ε. Mihi τὸ πνεῦμα μικρότερον μικρῷ unum non divellendum emblemata nunc etiam esse videtur.

p. 652. vs. 4. corrigendum esse arbitratur: καὶ ἐπὶ ὀφθαλμοῦ τοῦ δεξιῷ τὸ ὕφαιμον οἷον δάκρυον ἦν· οὖρον δὲ [ὕδατῶδες] αἰεῖ. Ad ὕδατῶδες adnotat: οὗ πρόσγραμμα ἂν τὸ ὃ τοῖσι παισὶ πονηρόν ἐστι. Mihi haec parum firma videntur. Vulgatum καὶ ἐπὶ ὀφθαλμοῦ τοῦ δεξιῷ τὸ ὕφαιμον ἦν καὶ δάκρυον ἦν parum elegantem habet repetitionem verbi ἦν; — possis fortasse recte priore loco eiicere; — verum τὸ ὕφαιμον οἷον δάκρυον ἦν parum congruum mihi videtur, nam quae inter illa erit similitudo? — Eius coniectura ὕδατῶδες profluxit e loco Prognostici, quem citavi in adn.; sed non facile, me iudice, demonstraveris auctorem non scripsisse ὃ τοῖσι παισὶ πονηρόν ἐστι αἰεῖ.

p. 656. vs. 10. E vulgata ὃ δὲ Βάλεως ἐκ τοῦ ὄρεος πάντα ἡμαρτηκῶς ἰθ' γλῶσσα πονηρῇ, ὑπέρυθρος καὶ κατὰ Φωνὴν ἦν ἐν τῇ ῥέμβῃ elicit R.: ὃ δὲ Βαλοιεύς, ἔτι τοῦ

θέρεος . . . , παντήμαρ τακείς ἐν τινι ῥέμβῃ . . . . . ἔκτῃ γλώσσᾳ ὑπέρυβρος σμικρὰ κατε-
 Φρόνει. Ex adnotatis describo: „τολμηρὸν γὰρ τὸ κατὰ Φωνὴν ἦν ἐν τῇ ῥέμβῃ σημαίνειν
 ἀξιοῦν· et voce vacillabat.” — Foësius ita est interpretatus, quem secutus sum, ut aliquid
 darem. Credo probabiliter illud ἐν τῇ ῥέμβῃ referri ad Baliensis huius vagationem quam-
 dam. Verum ἔτι τοῦ θέρεος incertum est; παντήμαρ τακείς ἐν τινι ῥέμβῃ mirum sonat;
 ferrem λιμῶ τακείς, sed etiamsi feras, iure quaeris num in vulgata lateat; quod mihi parum
 probabile. Non magis intelligo, qua ratione e vulgato textu deducat σμικρὰ κατεΦρόνει.
 Sunt huiusmodi loci ita corrupti, ut ulcus intactum relinquere fere praestare videatur. Quod
 dein R. in seqq. p. 656. vs. ult. ante Φωνή inserit ζ' et ante πόδες p. 657. vs. 2. η', non
 sine causa factum videtur.

p. 661. vs. 14. vulgo οἱ ψόφοι δὲ πινούσῃ μεγάλοι ἐγίγνοντο. R. lenissima mutatione
 multo aptius: ψόφοι δὲ οἱ πινούσῃ μεγ. ἐγίγν. — Sine dubio ita locum legere oportet.

p. 665. vs. 5. R. coniicit . . . ἦει καὶ ὁ πόνος διέλιπεν. “Ἐδρῃ ἔξω[στο]. Τετάρτῃ
 ἐς ὄρχιας καὶ ἐς ἡβὴν καὶ κοιλίην κ. τ. ἐ. Illud ἔδρῃ ἔξω[στο] non est eiusmodi, ut
 plane satisfaciatur, sed non facile est illud ἔδρῃ et ἔδρῃ ἔξω librorum cum ceteris ita coniu-
 gere ut sensus idoneus emergat. In reliquis cum R. consentio, nisi quod ὁσχεάς prae ὄρχιας
 praetulerim.

p. 668. vs. 23. μᾶλλον . . . . . scripsi lacunam notans; R. μᾶλλον in μέλαν mutat.
 Parum probabile est μέλαν in μᾶλλον abiisse; sputa primum ὠχρά, postero die μέλανα,
 tertio πρασίζοντα fieri non admodum vero simile.

p. 670. vs. 20. γλώσσα . . . ἀκρατής scripsi, ubi libri ἀκροπῖς. R. Galeni glossam
 ἀκροαπῖς γλώσσα ad hunc modum emendat: ἀκρορραφῆς γλώσσα· οὕτως εἴρηται ἐν τῷ
 ζ' τῶν ἐπιδημιῶν ἢ οἷον ἀκρατής διατυπῶσαι· τοῦτέστιν ἢ ἀδιάρθρωτος ὑπὸ δυσκινησίας). —
 p. 673. vs. 16. tentat: σπασμώδης, ἀφρὸς δὲ οὐ πάνυ· καὶ τρίτῃ καὶ τετάρτῃ· πέμπτῃ
 ἐπεσήμηνε τῇ γλώσσῃ· ἀκρορραφῆς· καὶ ὁ σπασμὸς κ. τ. ἐ., reicit autem pro scholio
 οὐχ οἷός τε ἦν λέγειν, ἀλλ' ἴσχετο ἐν τῇσι ἀρχῇσι τῶν ὀνομάτων καὶ ἔπταιεν ἢ γλώσσα
 σφόδρα. Pag. 694. vs. 17. μετὰ ταῦτα ἀκροπῖς mss., ubi item ἀκρατής dedi; R. vero eo
 loco requirit μετὰ ταῦτα ἀκρέων ψύξις. — In hisce Reinholdi tentaminibus multum boni
 inest, et gavisus sum eum retractasse, quae omnino corrupta erant, necdum ad pristinam
 integritatem restituta; sunt tamen in quibus dissentio. Incipiam a Galeni glossa: Foësius in
 Oecon. iam monuit ἀκροαπῖς γλώσσα extra literarum ordinem legi; hinc puto factum est,
 ut R. ἀκρορραφῆς corrigeret: praecedit ἀκρόπλοα, sequitur ἀκροσαπῆς. Verum nunc quaero
 sitne ἀκρορραφῆς vocabulum, quod significet τὴν ἀκρατῇ διατυπῶσαι, — vel linguam, ἢ ἴσχετο
 ἐν τῇσι ἀρχῇσι τῶν ὀνομάτων. — Formatur nomen a ῥάπτω et ἀκρορραφῆς debet esse
 lingua extrema sua parte consuta, sin passivo sensu non sumendum dicas, sed activo, erit
 lingua extrema consuens. Aut ego fallor aut scholion e p. 673. rectissime ab R. expulsum
 ad verum ducit: ἴσχετο ἐν τῇσι ἀρχῇσι τῶν ὀνομάτων, sola vocabulorum principia pronun-
 tiare valebat, non tota; itaque fuit ἀκροεπῆς, quemadmodum ἀμετροεπῆς est qui ultra mo-
 dum loquax verba fundit. — Quin ἀκροεπῖς foemininum esse potest illius ἀκροεπῆς et, ut
 saepe fit, veritatem, quae in propinquo erat in ἀκροπῖς, ἀκροαπῖς, e longinquo repetivimus
 ἀκρορραφῆς et ἀκρατής legentes. — Itaque p. 670. vs. 20. iam lego: γλώσσα ξηρῇ, ἀκρο-

ἐπίς κ. τ. ἐ. Pag. 673. vs. 16. iam legerim: σπασμώδης, ἀφρὸς δὲ οὐ πάνν· τρίτη καὶ τετάρτη ἐπεσήμεναι τῇ γλώσση· πεμπταῖος ἀκροεπὴς καὶ ὁ σπασμὸς ἐπεγένετο κ. τ. λ. Pag. vero 694. vs. 17. ἀκροεπὴς mutare in ἄκρων ψύξις non ausim.

p. 681. vs. 9. vult γλίσχρὸς ἰχῶρ . . . ἐκθλίβεται· ταχὺ προσίσταται· ὡς καὶ κ. τ. ἐ. adnotans ad προσίσταται: „τοῦτο δηλαδὴ τὸ ἐκθλίβεσθαι ἰχῶρα γλίσχρον τε καὶ κολῶδη. § 96.” — Nempe p. 700. 3. καὶ πνίγες προσίσταντο. — Consentio; locum olim non intellexi.

p. 685. vs. 18. ᾧ τὸ κύφωμα ἐκ νεφρίτιδος ἐγένετο pro ἐκ φρενίτιδος probabilis est emendatio; nam licet κύφωμα ἐκ νεφρίτιδος non quotidie observetur, veteres videre potuerunt spinae curvaturam, quae ab alia quidem affectione profluxerit, sed eiusmodi ut nephritidem eam esse crederent.

p. 688. vs. 9. Dubitanter καταδάμμασι proponit; sed ὑπὸ κωνώπων καταδάπτεσθαι non facile alicui acciderit.

p. 690. vs. ult. Dubitanter proponit: βηχίον τι ἀραιὸν ξηρόν. Οὔρα θολερὰ ἐπ’ ἀρχῆς, μετὰ δὲ καθαρὰ, οὐκ ἄχροα, ἐναιωρήματα διεσπασμένα· μετὰ δὲ σύναγμα ἐφαίνετο ἐν τῷ . . . Τριταίῳ αὐτομάτῃ κοιλίῃ ὑπῆλθε ξυσματώδεα, μυσσά. Τετάρτῃ . . . — . . . μαλθακόν· ὑπέφρισσεν αἰεὶ . . . Ego a coniecturis iam abstineo!

p. 694. vs. 15. lectionem χλάμυδα praeferit; non adversor, puto eam esse potiore.

p. 701. vs. 19. et p. 705. vs. 20. οὐ γενομένων et οὐ παυομένου legendum esse monet, ubi μή dederam. Concedo.

p. 708. vs. 19. ὑγιάνθη h. l. me fugit; ὑγιάσθη, ut aliis locis, dandum esse opinor.

Ad Epidemiorum V.

p. 721. vs. 23. legit: ὁκότε δὴ βήσσοι.

p. 723. vs. 7. proponit ὃ καὶ πρισθὲν αὐτίκα ἔσχεν ἐπεικίως· [ἔπειτα μὴν] οἶδημα . . . . ῥίγος καὶ ἡμέρη μᾶλλον . . . . Ad ἔσχεν adscribit etiam εἶχεν et ad ἡμέρη adponit ἐς ἡμέρη. Videant alii, num haec praestent.

p. 725. penult. In praef. ad vol. III. p. iv. post ὕδατι inserendum esse εἰ dixi, et simul ibi μετακλυσθείη scripsi. Vere monet R. μετεκλύσθη in ea lectione servari posse.

p. 727. vs. 5. legit: καὶ τὸ ἄκρον διήκε κάτω τοῦ ὀμφαλοῦ· πέλιον, ἐποιδέον ὃ διήλθε χωρίον, [μετ’ οὗ] πολὺ, ἐπειδὴ ἐτρώθη· ἔπειτα . . . . Mihi admodum est dubium vulgatum διήνεγκε mutandum esse in διήκε; neque cetera certa videntur. — Vide num forte διήλθε sit glossema et legere oporteat: καὶ τὸ ἄκρον διήνεγκε κάτω τοῦ ὀμφαλοῦ πέλιον ἐποιδέον χωρίον πουλύ?

p. 728. vs. ult. ἤκουεν vult R. pro vulgato εἰσῆκουεν. Mihi hoc praestare videtur, uti olim visum est.

p. 729. vs. 21. scribendum censet: ὁπῇ ἐφάνη ἐς τὸ δέρτρον ἐπὶ θάτερα ἀφῆκουσα,

καὶ πρὸς τῷ νεφρῷ ὁστέα ἀπίλλητο σαπρά. Credo ἀφήκουσα praestare prae ἐφήκουσα, et tamen hoc scribere potuit auctor, nec mutaverim; — ἐπὶ θάτερα profecto non est „utrinque” sed „ad alterum usque latus.” — Ex ἐπήλθε, pro quo solus V. ἐπήλθετο, efficit ἀπίλλητο provocans ad glossam Galeni ἀπιλλήθη· συνεκλείσθη. Quorsum hanc glossam referre oporteat, non est notum; sed ἀπίλλητο parum arridet h. l., quin incongruum plane esse dixerim. Quaero autem num totum illud ἐπήλθε emblemata sit, et legere oporteat: ὅπῃ ἐφάνη ἐς τὸ δέρτρον ἐπὶ θάτερα ἐφήκουσα καὶ πρὸς τὸν νεφρὸν καὶ πρὸς σαπρά τὰ ὁστέα.

Ibid. vs. penult. legit: τοῦτου ἢ τε σχέσις τοῦ σώματος παρέλαθε ἐπίχολος ἐοῦσα σηπεδόνι ξηρῇ τοῦ δέρτρον πολλῇ κ. τ. ἐ. Provocat vero ad Gal. gl. ξηρῇ σηπεδόνι, quae refertur ad Ep. V. p. 716. vs. 15. — Verum mihi non persuadet scribi potuisse a quoquam quod proponit: quid erit ἢ σχέσις τοῦ σώματος παρέλαθε ἐπίχολος ἐοῦσα σηπεδόνι ξηρῇ?

p. 730. vs. penult. Τοῦτο παρέλαθέ με δεόμενον πρισθῆναι· ἔκλεψαν δέ μευ τὴν γνώμην αἱ ῥαφαὶ ἔχουσαι ἐν σφισι ἐωυτῇσι τοῦ βέλεος τὸ σῖνος· ὕστερον γὰρ καταφανὲς γίγνεται. Ego ἔκλεψαν γὰρ μευ τὴν γνώμην de meo scripseram; recte vero R. monet de constare posse. Locum autem totum descripsi, ut alii mecum videant, num forte ὕστερον γὰρ καταφανὲς γίγνεται sit adnotatio lectoris, quam e contextu demere oporteat.

Ibid. vs. 25. dubitanter proponit Κοιράνειος a Κοίρανος provocans ad Aelianum 202.

Ad librum de flatibus.

Notabo ea solum, in quibus dissentiam, aut alia de causa aliquid adnotare lubeat.

p. 124. vs. 1., ubi vulgo διδασκαλεῖον, quod Marc. etiam habet, dedit διδασκάλιον, verum de *docendi mercede* sermo esse nequit h. l.

Ibid. vs. 9. dedit οἷός τ' ἂν εἴη προσφέρειν τὰ ξυμφέροντα ἐκ τῶν ἐναντίων τῶν ἐν τῷ σώματι, ἐφιστάμενος τῷ νοσήματι. Dubium nullum, quin multo rectius quam olim factum est locum accipiat. Verum illud τῶν ἐν, quod vulgata fert, in mss. non legitur, adeo ut parum constet unde proveniat; neque vero Calvum legisse nunc video. Tum vero ἐπιστάμενος sine dubio accipiendum quasi ἐφιστάμενος scriptum sit, sed num ideo Ionismus repudiandus sit, dubito. E Marciano scripserim: οἷός τ' ἂν εἴη τὰ ξυμφέροντα προσφέρειν τῷ σώματι, ἐκ τῶν ἐναντίων ἐπιστάμενος τῷ νοσήματι.

p. 125. vs. 19. διαρριπτεῦνται, licet A. praebeat, non recipiendum videtur.

p. 126. vs. 5. Ex A. βίον pro δρόμον recepit. Sitne utrumque recipiendum et legendum τῷ δὲ πυρὶ τὸ πνεῦμα τροφή· τοῦ δὲ πνεύματος τὸ πῦρ στερηθὲν οὐκ ἂν δύναιτο ζῶειν· ὥστε καὶ τὸν τοῦ ἡλίου βίον καὶ δρόμον ἀένναον ἐόντα κ. τ. ἐ. Nempe antecedit ἀλλὰ μὴν ἡλίου τε καὶ σελήνης καὶ ἄστρον ὁδὸς διὰ τοῦ πνεύματος ἐστίν.

Ibid. vs. 11. πῶς ἂν ἄλλως ἀλλ' ἢ non ferendum videtur. Aut solum ἀλλ' ἢ, aut ἄλλως ἢ scripserim.

p. 129. vs. 1. καὶ πνεύματος πλησμονή ἐπιπλείων γίνεται praebebet. Mihi nunc etiam ἐπίπλεον s. ἐπίπλεων sine πλησμονή veram lectionem referre videtur. Illud πλησμονή in praestantibus mss. A. et Marc. non habetur; puto autem expletum esse ab iis, qui ἐπίπλεον non recte intelligerent.

Ibid. vs. 17. ἥσόν τε ψυχρῶν dedit, ubi vulgo καὶ ἥσόν τι ψυχρῶν. Cod. A. sane τι omittit; verum vulgata antiqua scriptura loci est me iudice, e qua τι in A. excidit.

Ibid. vs. 22. Legit: τὸ αἷμα φοβεόμενον τὴν παροῦσαν Φρίκην διέσσεται παντὸς τοῦ σώματος καὶ ξυνθέει ἐς τὰ θερμότατα· αὐτοῦ μὲν οὖν ἐάλη· καθαλλομένου δὲ τοῦ αἵματος ἐκ τῶν ἀκρωτηρίων τοῦ σώματος ἐς τὰ σπλάγχνα, τρομέουσιν αἱ σάρκες καὶ πάλλονται· τὰ μὲν γὰρ τοῦ σώματος γίνεται πολύαιμα, τὰ δὲ ἄναιμα· τὰ μὲν οὖν ἄναιμα διὰ τὴν ψύξιν οὐκ ἀτρεμέουσιν, ἀλλὰ πάλλονται· τὸ γὰρ θερμὸν ἐξ αὐτῶν ἐκλέλοιπεν· τὰ δὲ πολύαιμα διὰ τὸ πλῆθος τοῦ αἵματος αὖ τρέμουσι * καὶ Φλεγμονὰς ἐμποιέει· οὐ γὰρ δύνανται πολλοῦ γενομένου ἀτρεμέειν. Ecce! integrum textus Reinholdiani locum describo. Quare? Nimirum, quia optime de hoc loco est meritus et quia quae dedit invitant, ut videas num post eius lucubrationes aliquid conferre liceat insuper ad loci intelligentiam. R., ubi libri ferunt διέξις κατὰ παντὸς τοῦ σ. et A. διαίτσει διὰ παντὸς τοῦ σ. quam lect. in adn. leviter contemnere non debueram, de suo dedit διέσσεται παντὸς τοῦ σ.; mihi codicis A. lectio recipienda videtur. Porro ξυνθέει pro ξυντρέχει se scribere adnotat ex Erotiani συνθέειν· ξυντρέχειν. At manifesto glossa Erotiani refertur ad locum e lib. de fractis p. 46. vs. 24.; quare ego vulgatam non tangendam esse iudico. Tum pro vulgato τὰ σπλάγχνα τρομέουσιν καὶ αἱ σάρκες, in quibus A. L. V. praebeant ἐς τὰ σπλ. dedit ἐς τὰ σπλάγχνα, τρομέουσιν αἱ σάρκες καὶ πάλλονται, postremum verbum desumens e loco de Intt. aff. p. 380. vs. 10., ubi carnes propter dolorem πάλλεσθαι dicuntur. Ex αὗται μὲν οὖν αἱ ἄλλαι (ἄλαιο alii), quae verba ex A. exsulant, pulcre elicit αὐτοῦ μὲν οὖν ἐάλη; fortasse melius ἐάλη. Verba καὶ Φλεγμονὰς ἐμποιέει asterisco notat et abicere velle videtur, qua de re plane consentio. Iam vero πάλλεσθαι a scriptore dici mihi visum est de partibus sanguine nimium repletis, τρομέειν de partibus refrigeratis; neque credo eum haec promiscue usurpavisse. Quae in fine leguntur οὐ γὰρ δύνανται πολλοῦ γενομένου ἀτρεμέειν mihi suspecta sunt; puto esse scholion. Pariter mihi suspectum est, quod iis respondet in superioribus τὸ γὰρ θερμὸν ἐξ αὐτῶν ἐκλέλοιπεν. Nempe tum hoc tum illud plane otiosum esse dixerim. Itaque vide num legere oporteat: τὸ αἷμα φοβεόμενον τὴν παροῦσαν Φρίκην διαίτσει διὰ παντὸς τοῦ σώματος καὶ ξυντρέχει ἐς τὰ θερμότατα· αὐτοῦ μὲν οὖν ἐάλη· καθαλλομένου δὲ τοῦ αἵματος ἐκ τῶν ἀκρωτηρίων ἐς τὰ σπλάγχνα, αἱ σάρκες τρομέουσιν· τὰ μὲν γὰρ τοῦ σώματος γίνεται πολύαιμα, τὰ δὲ ἄναιμα· τὰ μὲν οὖν ἄναιμα διὰ τὴν ψύξιν οὐκ ἀτρεμέουσιν· τὰ δὲ πολύαιμα διὰ τὸ πλῆθος τοῦ αἵματος πάλλονται.

p. 130. vs. 23. ξυνιστάμενον (τὸ πνεῦμα) ἐς ὕδωρ ἔρχεται vulgo; χεῖται pro ἔρχεται A.; ego τρέπεται scripseram, Littr. A. sequitur. Reinh. exhibet ἔργεται, quod sane facile in ἔρχεται abire potest; itaque auctor voluisse putatur τὸ πνεῦμα ἐς ὕδωρ ξυνιστάμενον primum ἔργεσθαι in aquam conversum, dein διελθεῖν διὰ τῶν πόρων.

p. 131. vs. 15. ὁκόσοι μὲν ἂν εἰλεοὶ εἶεν ἢ ἕτερα ἀνειλήματα, ἀποστηρίγματα φυ-

σέων εἶναι αἴτια ἅπασιν ἡγοῦμαι φανερόν εἶναι cum R. lego, una in re minuta ab eius ratione decedens; scilicet ἕτερα mihi servandum videtur.

p. 132. vs. 22. pro τῇ δὲ Φ. de coniectura dedit καὶ γὰρ τῇ Φ., quod num praestet, dubito: habebimus ter γάρ, — in praecedente, in hac, et in sequente periodo.

Ibid. vs. antepenult. de suo ἐνεργάζεται pro simplice verbo dedit, quod recte factum esse opinor; sed minus placet διαπνεόμενον vs. seq., pro quo nunc etiam ἀναπνεόμενον legendum esse arbitror.

p. 133. vs. 2. dedit κάτω ἰὸν κάτωθεν ἀνιόντι recte sane; malim autem κάτω ἰὸν τῷ κάτωθεν ἀνιόντι.

Ibid vs. 9. οὕτως ταύτῃ ῥέειν praebuit, vulgatum οὕτως servans et ταύτῃ, quod A. pro οὕτως habet, simul recipiens. Ego, si οὕτως servaverim, alio loco intulerim et scripserim: ὁκόταν οὖν ἐβισθῇ τὸ ῥεῦμα ταύτῃ ῥέειν καὶ οὕτω χαραδρωθέωσι οἱ πόροι.

Ibid. vs. 11. vulgo δριμύ δὲ ἐὼν τὸ φλέγμα προσπίπτον τε τῇ σαρκὶ ἐλκοῖ καὶ ἀναρρηγνύει τὰς φλέβας. R. dedit προσπίπτον δὲ τῇ σαρκὶ δριμύ ἐὼν τὸ φλέγμα ἐλκοῖ καὶ ἀναρρηγνύει τὰς φλέβας. Vix credo hoc vulgatae praestare: sentio Latine locum expositum esse, quasi auctor voluisset id, quod R. dedit; sed vulgata explicanda videtur προσπίπτον τε τῇ σαρκὶ, ταύτῃ ἐλκοῖ καὶ ἀναρρ. τὰς φλ., quam notionem perire credo in Reinholdi scriptura.

p. 135. vs. 2. Quare pro ἔτι αἱ ἀποτακησόμεναι, quod omnino in vulgata latet, praeferat ἔτι αἱ ἀποτακεῖσαν ἄν, non satis perspicio.

Ibid. vs. 5. τοῦ μὲν οὖν ὕδρωπος εἶρηται τὸ αἴτιον· ἤδη δὲ ῥητέον ὥς αἱ ἀποπληξίαι καὶ αὗται γίνονται διὰ τὰς φύσας scripsit. Nempe ῥητέον de suo intulit, ut καὶ αὗται vulgatae servaret, sed vel in ita scripto loco illud καὶ αὗται miro modo poni dixerim; requiras ἤδη δὲ ῥητέον ὥς καὶ αἱ ἀποπλ. γίνονται διὰ τὰς φύσας.

Ibid. vs. 9. Non dicam non recte scribi καὶ πολλαὶ διεσδύνουσai ἐμφυσήσωσι τὰς σάρκας, sed non latet hoc in tradita lectione.

Ibid. vs. 21. scripsit ἡγεῦμαι δὲ ἐμπροσθεν μηδενὶ εἶναι μηδὲν ἄλλο τῶν ἐν τῷ σ. κ. τ. ε. Nempe A. habet ἡγ. δὲ οὐδεν ἐμπρ. οὐδενὶ εἶναι. Nunc etiam quaero ἐμπροσθεν quid huc? significabitne ante morbi ingressionem? sed loquitur summatim de iis, qui epileptici fiunt, et de iis, qui non fiunt. Malim nunc etiam ἐμπροσθεν in eum locum transferre, quorum olim retuli. Quod autem dein pro μᾶλλον scribit ἄλλο, simul ξυμβαλλόμενον in ξυμβαλλομένων mutans, id fieri sane potest; iam vero e vulgato ἄν ἢ effecit ἄλλ' ἢ, quo facto aut supra ἄλλο, aut hoc loco ἄλλ' abundat.

p. 137. vs. 27. pro διαλύονται praetulit cod. A. scripturam διαφέρονται, quam in διαφορέονται mutat; quod cur fiat, non video, nam διαφέρονται bene se habet.

p. 138. vs. 1. φαίνονται τοι οὖν displicet; aut οὖν cum vulgata, aut τοίνυν cum A. legendum est. Sed recte coniunxit vulgatam cum codicis A. lectione in μάλιστα πολυπραγμονοῦσαι, τούτων πολυτροπώτεραι αἰτίαι εἶναι.

Finem scribendi nunc faciam in hisce :

In libello *περὶ ὀφθαλμοῦ*, vol. III. p. 281. mihi, locus est, quem cum edebam, non intelligebam. Vulgata lectio haec est :

“Ὅταν δὲ ξύης βλέφαρα ὀφθαλμοῦ, ξύειν εἰρίῳ Μιλησίῳ οὖλῳ, καθαρῷ, περὶ ἄτρακτον περιειλῶν, αὐτὴν τὴν στεφάνην φυλασσόμενος, μὴ διακαύσης πρὸς τὸν χόνδρον, σημεῖον δὲ ὅταν ἀπόχρη τῆς ξύσιος, οὐκ ἔτι λαμπρὸν αἷμα ἐξέρχεται ἀλλὰ ἰχώρ αἱματώδης, ἢ ὕδατώδης. Sichelius in ed. Littréi post ξύειν interposuit [εἴτα καίειν], quod tamen eo loco incongruum, nam habebis ξύειν εἴτα καίειν εἰρίῳ Μιλησίῳ; fiebat autem ustio ferramentis, non lana; vid. p. 280. vs. 4., unde simul discimus ustionem ἐνδοθεν fuisse factam, i. e. in coniunctiva palpebrali. Verum nunc videndum de nomine στεφάνη, quod plerisque est *iris*, Rufo vero Ἐφῆσιο p. 24. *margo palpebrae*. Hoc autem significatu vocem usurpat scriptor noster e vulgata lectione ac monet cavendum esse, ne urendo marginem palpebrae penetres ad cartilaginem usque. Iam vero sentis mirum esse principio loci nullam ustionis factam esse mentionem. Possis credere τὴν ξύσιν et τὴν καῦσιν apud veteres chirurgos semper fuisse coniunctas; at p. 280. auctor: ξύων, inquit, καὶ, ἣν δοκέη προσδέεσθαι, καὶ ἐπικαίων ἐνδοθεν, unde patet antiquos ξύσιν solam et ξύσιν cum ustione usurpavisse. Aut igitur locus noster negligenter descriptus esse putandus est, aut emendandus. Si sumas negligentiam scriptoris in causa esse, saltem legendum erit: “Ὅταν δὲ ξύης βλέφαρα, ξύειν εἰρίῳ Μιλησίῳ οὖλῳ, καθαρῷ, περὶ ἄτρακτον περιειλῶν, αὐτὴν τὴν στεφάνην φυλασσόμενος, μὴ διακαύσης πρὸς τὸν χόνδρον· σημεῖον δὲ ὅτι ἀπόχρη τῆς ξύσιος, — οὐκ ἔτι λαμπρὸν αἷμα ἐξέρχεται, ἀλλὰ ἰχώρ αἱματώδης ἢ ὕδατώδης. — Sin sumas locum olim perspicue propositum fuisse, legi debere videtur ad hunc modum: “Ὅταν δὲ ξύης βλέφαρα [καὶ καίης], ξύειν εἰρίῳ Μιλησίῳ οὖλῳ, καθαρῷ, περὶ ἄτρακτον περιειλῶν, — [καίειν δὲ] αὐτὴν τὴν στεφάνην φυλασσόμενος, μὴ διακαύσης πρὸς τὸν χόνδρον· σημεῖον δὲ ὅτι ἀπόχρη τῆς ξύσιος, — οὐκ ἔτι λαμπρὸν αἷμα ἐξέρχεται, ἀλλὰ ἰχώρ αἱματώδης, ἢ ὕδατώδης.

Corrigas in Prorrh. II. p. 373. vs. 7. ἀκρόπαθοι, quod nescio quomodo me textum describentem fugit, quum tamen non ignorarem Heringae de illo loco adnotationem.

Haec hactenus!

Scripsi Groningae
mense Maio CIOIOCCCLXVII.

AD ARETAEUM.

Quae vol. III. editionis Hippocratis ad Aretaeum spectantia epimetro addidi vix typis erant mandata, cum accipiebam ab Reinholdo coniecturas ad eundem auctorem ab illo descriptas. Dolui tunc me eas non prius obtinuisse; sed quum nuper decreveram epimetrum continuare, ad Reinholdum scripsi atque ab eo veniam impetravi coniecturas illas edendi et quid mihi de iis videretur adponendi. Itaque iam manus ad opus admoveo et singulas describo simul adnotans quod operae pretium esse existimem. Paginae citantur a Reinholdo ex editione Traiectina. anni 1847.

p. 6. vs. 3. σπασμὸς δὲ καὶ τάραχος τῶν αὐτέων ἔη dedi cum Crasso, Petito; mss. habent αἰτίων. R. proponit μυκτήρων. Vereor ut σπασμὸς καὶ τάραχος τῶν μυκτήρων apte dicatur, neque vero in αἰτίων latet μυκτήρων. Nondum meliora novi quam quae dedi.

p. 12. vs. 17. ἀπέθανον γὰρ πρὶν ἢ τὸν ἰητρὸν ἐπὶ τέχνῃ χρῆσασθαι. — R. non acquiescit in lectione tradita, sed pro ἐπὶ proponit τῇ. Mihi ἐπὶ sine casu recte se habere videtur.

Pag. 15. vs. penult. καὶ πόνος φλεβῶν, ὥς ἐπ' ἄνθρακος. R. proponit καὶ πόνος φλέγων ὥς ἐπ' ἄνθρακος. Me iudice felix est emendatio, quam futurus editor recipere debebit.

p. 16. vs. 1. pro συνήφθη τε ἂν καὶ πλατὺ ἔλκος ἐγένετο requirit συνήφθη τε καὶ ἐν πλατὺ ἔλκος ἐγένετο.

p. 17. vs. 4. καὶ ἡ Συρίη μάλιστα κοίλη. Recte requirit καὶ ἡ Συρίη μάλιστα ἡ κοίλη, vel καὶ ἡ Συρίη μάλιστα Κοίλη. Illud praetulerim.

p. 19. vs. 15. καὶ ῥηϊδίως ἀναβήσσωσι λεῖα, ὁμαλά, ὑγρά, μὴ στρογγύλα edidi, in quibus μὴ de meo adscripsi. — R. ὁμαλά uncinis intersepsit, μὴ non recipit; ad στρογγ. adscribit: „abgerundet = p. 32. ἀφρώδες, στρογγύλον.” Verum p. 32. de sanguine reiecto, non de muco, nec pure sermo est; de significato adiectivi στρογγύλος sane non dissentimus. Quare ὁμαλά reiiciat, non liquet: ego λεῖα de superficie, ὁμαλά de materie aequabili, non e diversis mista intelligo, nec glossema esse credo ὁμαλά ad λεῖα adscriptum. De negatione addita alios alio modo sentire posse, intelligo; nondum tamen levia videntur argumenta, quibus in adn. coniecturam firmare conatus sum.

p. 32. vs. 6. Codicum lectio est: ἀλλὰ καὶ ἡ ἐν ξυνῷ ἀγγεῖῳ Φθορὴ τῶν τοῦ θώρηκος ἀναγομένων ἄλλη· διαστήσαις ἂν τὰ ξυμμεμιγμένα ὡς ἐκ παραθέσιος ὡς ὄντα μέρη θώρηκος· τὴν δὲ ἰδέην σαρκοεῖδα δοκοῖς ἂν πνεύμονος ἔμμεναι μέρη. — R. proponit: ἀλλὰ καὶ εἰ [εἴη] ἐν ξυνῷ ἀγγεῖῳ, Φθορὴ τῶν (ἀπὸ) τοῦ πνεύμονος ἄλλη διαστήσαις ἂν τὰ ξυμμεμιγμένα ἐκ παραθέσιος (comparatione) ὡς ὄντα μέρη θώρηκος· τὰ δὲ (τὴν) ἰδέην κ. τ. εἰ. — Equidem quid in eiusmodi scriptura offendat, dicam: ἐκ παραθέσιος alio loco significare posse *comparatione*, non nego, sed nego hoc loco, ubi iungitur cum verbo διίστάναι, id significare. Tum vero etiamsi sumas eum significatum, auctor ex lectione Reinholdi diceret dignosci particulas e pulmone reiectas, ab iis, quae a thorace prodeant, ἄλλη Φθορῇ, i. e. alio putrefactionis modo; verum hoc non congruit cum seqq. τὰ δὲ τὴν ἰδέην σαρκοεῖδα δοκοῖς ἂν πνεύμονος ἔμμεναι μέρη; nam adpectus ille carnosus in putrefactis perierit. Me iudice praestat τὰ δὲ τὴν ἰδέην σαρκοεῖδα prae τὰ δὲ ἰδέην σαρκ., quod dederam; de ceteris dissentio. Dubitari posse de mea loci constitutione non ego negabo.

p. 34. Ad initium cap. III. interrogandi signum adponit voculis εἴγε ὅλως. Non video dubitandi causam.

p. 41. vs. 7. Pro ἀνελήφθῃ coniecit ἀνελίχθῃ, vel ἀνελήθῃ. Nihil mutandum videtur; cf. adnn. ad l. 1.

p. 43. vs. 9. οὐδὲ ἔν τισι ἐς τὰ ἐπίκαιρα χωρία codd., ubi de meo τοῖσι dedi. R. vult οὐδὲ ἔνδυσι ἐς τὰ εἰ. χ. At ἔνδυσι nihil est; meum vero τοῖσι ineptum! Verbo aliquo opus esse recte perspexisse mihi videtur R., sed quale olim scriptum fuerit, frustra quaero; de ἐνίσταται cogitavi, eo sensu, quo ἐκεῖ ἐνίσταται, ibi consistit, dicitur. Alii videant! ἦν μὲν ἐτέρωθί πῃ Φλεγμονὴ συστῇ legitur p. 222. vs. 3., unde fere οὐδὲ συνίσταται ἐς τὰ εἰ. χ. legeris.

p. 44. vs. 6. διάφραγμα καὶ ὁ ὑπεζωκῶς scripsi, articulum de meo inferens, quem abesse mavult R.

p. 47. vs. 3. εὔτε πρώην καθ' ἐν καθέν, ἐκφανῆναι τὸ αἷμα libri. Equidem πρὶν ἢ dedi ex Coraïs coniectura et καθέν cum O., putans intransitive sumi. Coraes κάτωθεν voluit. Melius R. πρὶν ἢ κοθεν ἐκφανῆναι τὸ αἷμα, quod recipiendum videtur.

Ibid. vs. 9. dedi προσώπου ἐρύθημα ξὺν εὐχροίῃ, ubi mss. ἀχροίῃ, quod tuetur R. Provocat ad p. 91. vs. 10., ubi ὠχροὶ τὰ πρόσωπα πλὴν τῶν μύλων, τάδε γὰρ ἐρευθῇ (lege ἐρεύθει!) et ad Gal. XV. 904., ubi tamen ἰδίως δὲ καλοῦσιν ἀχρόους, τοὺς λειφαίμους potius pro meo εὐχροίῃ militare dixerim. Equidem nunc etiam defendo id, quod dedi, sequente ὑπέρυθροι δὲ τὸ ξύμπαν σῶμα.

Eadem pag. vs. 10. seqq. ordinem dictorum mutatum cupit, ita ut vs. 13. seqq. ὡς τῆς ἐπὶ τοῦ παντός — κονδύλοισι (vs. penult.) inferantur post ὑπέρυθροι δὲ τὸ ξύμπαν σῶμα. Concederem fortasse, si debitus nexus rerum ex nostri doctrina perturbaretur. Sed est omnino nexus inter inflammationem magnae arteriae, quae in pulsatione apparet, et τὴν ἐπὶ τῷ παντὶ διαπνοήν. Vid. p. xxvi. prolegomenorum. Itaque nihil de sede sua movendum videtur.

p. 60. vs. penult. Codd. ἐπὶ γυναικῶν μὲν γὰρ αὐτέων καὶ ὑστέρων Φλεγμονὰς ἀναπιέζει· ἐπ' ἀνδρῶν δὲ τὸ ἔσχατον τὸ εὐθὺ τὸ παράμηνες ἔντερον. R. proponit ἐπὶ γυναικῶν μὲν γὰρ αὐτέην αὐχὴν ὑστέρης ἀναπιέζει· ἐπ' ἀνδρῶν δὲ τὸ ἔσχατον ἔντερον. Quare αὐχὴν, cuius in mss. lectione vestigium nullum, introduci debeat, non video, nec credo τὸ

παράμυκτος esse insititium; cf. adnn. Ego si iterum locum ederem, unum quid in mea lectione mutarem; non ἂν πιέζει darem, sed ἀναπιέζει servarem.

p. 52. vs. 4. ἐμπίπραται ἢ κύστις καὶ ἢ ξύμπασα κοιλίῃ βιαιοτέρῃ καὶ πάντα κακίῳ κ. τ. ἐ. R. requirit ἐμπίπραται ἢ κύστις καὶ ἢ ξύμπασα κοιλίῃ καὶ βιαιότερα πάντα καὶ κακίῳ, κ. τ. ἐ. Emendatio sine dubio recipienda erit!

p. 55. vs. 9. Pro κεκαμμένοι de oculis dicto proponit: „κεκομμένοι (fatigati).” Non credo admitti posse coniecturam; si quid aliud quam κεκαμμένοι, quod nunc etiam mirum mihi obvenit, dandum sit, erit κεκινημένοι; requiritur aliquid quod opponatur τῷ ἀτενέει.

p. 62. vs. 12. R. desiderat τισὶ δὲ καὶ τὰ δεξιὰ μῦνον, ἢ τὰ λαιὰ μῦνον, κρόταφος, ἢ ὦς, ἢ καὶ ὀφρύς μία, ἢ ὀφθαλμὸς εἰς μέσφι μέσου, ἐς ὅσον ὄρον ἢ ῥις ἐς ἴσα τέμνει [τὸ] μέτωπον. — In his ἐς ὅσον ὄρον ἢ ῥις ἐς ἴσα τέμνει τὸ πρόσωπον parum aptum videtur; nec probabile est in codicum lectione μῦνον latere μέτωπον. Hic locus nondum expeditus est, nam quod ipse dedi satisfacere perito lectori non posse, probe sentio, sed meliora non novi!

p. 63. vs. ult. ἢ οἶον ἄνεμος [εἰ] ἰστίοισι ἐγκοναβέοι proponit. Nempe quo tempore haec ad me scripsit, nondum nota illi esse potuit Adamsii emendatio ἢ οἶον ἄνεμος ἰστίοισι ἐμβρέμεται, de qua dixi p. cxxxiv. vol. III., et in qua illum quoque iam acquiescere opinor.

p. 68. vs. 5. καὶ διεξίει χολὴ ἄνωθεν ἢ κάτωθεν μελαγχολῆσιν mss. De meo μελαγχολῶσι scripsi. R. proponit μελαγχροίης, quam vocem novimus ex Odyss. XVI. 165., ubi de eo, qui nigra cute est, usurpatur; quare de bile vix apte dici putaverim.

p. 71. vs. 5. διάλειψις δὲ ἀτελής ἦν τῷ τῆς μανίης λόγῳ γίγνηται, οὐκ εἰκότως ἀκεομένου τοῦ κακοῦ κ. τ. ἐ. codd. — R. coniicit διάλειψις δὲ ἀτελεῖ ἴησι τοῦ τῆς μανίης λόγου γίγνεται, οὐκ εἰκότως κ. τ. ἐ. Sed ἴησιος ἀτελέος mentionem factam fuisse in priore membro, cum οὐκ εἰκότως ἀκεομένου τοῦ κακοῦ sequitur, non est probabile. Equidem si iterum locum ederem, e mea lectione ἂν abiecerim!

p. 72. vs. 11. ἐδεδίει γὰρ τις ληκύθων ἔκπτωσιν. Scribit ad me R.: „* . . . ληκύθων ἔκπτωσιν, ampullarum calamitatem· ἐφοβεῖτο δηλονότι μὴ καταγῇ ὥς λήκυθος.” — Suspicio sane probabilis de loci sensu, sed e textus verbis eam deducere mihi non contingit!

p. 73. vs. 5. εἶτα ἐπῆγε ὦμῳ ἐξιὼν libri, ubi τῷ praemisi nomini, credens ἐπάγειν τῷ ὦμῳ dici de humeris sursum adductis, uti aliquid timentes facere solent. R. proponit εἶτα ἐπῆγε οἰμώσων, quod tamen quid significet, parum apertum. Vere autem emendavit R. seqq., legens ἐπεὶ δὲ ἀπέλθοι et κεῖ παλινδρομήσειε. Sed quod ex ἀμβολῇ vs. 8., secundum codd. lectionem, efficit ἀντιβολή, minus placet quam Petiti ξυμβολή. — Possitne in illis, de quibus primum vidimus, legi: εἶτα ἐπῶμωζε ἅμα ἐξιὼν, vel ἤδη ἐξιὼν. Certum est illud ἐπῆγεν ὦμῳ vitiosum esse.

p. 74. vs. 2. ἐπ’ ἐνόισι γὰρ ἔασιν ἰδίῃ ἥχοι ὥτων, ubi ἰδίῃ ex δῆ, quod exhibui, natum dixi, R. proponit δεινοί. Primum hoc non latet in tradita lectione, tum vero neque satis congruum in rerum propositarum nexu, propter seqq.

p. 77. vs. 14. οὐ κάρτα ῥῆιδίως codd., unde οὐ γὰρ ῥ. dederam; R. proponit οὐ γὰρ τοι ρ. —; per me licet!

p. 78. vs. 1. ἰσχει δὲ καὶ ἐξ ἐωυτέων καὶ ἔλασσον libri, ubi de meo ἀλλ' ἔλασσον dedi; R. εἰ καὶ ἔλασσον, qua ratione καὶ servatur.

Ibid. vs. 7. ἐνίκαται δὲ κύλλὰ γίνεται, οὐδὲ ἐς μῆκος ἀποτείνεται, [εὔτε] βραχύτερα ἐωυτῶν φαίνεται· εἰ δὲ καὶ ἐκτανύσαι βίη τις, ὅπως (ξύλα ἢ) κᾶλα κατάξαι ἂν τὰ μέλεα, — quae loci emendatio multum arridet, ita ut recipiendam censeam.

p. 79. vs. 10. pro οὐ κακίων ἢ ἀπονίη requirit οὐ κάκιον ἢ ἀπονίη. Plane consentio.

p. 83. vs. 2. pro lectione ἥτις ἐν τῇσι κορυφῇσι πεπιλημένη εἵνεκεν αὐτῶν, quam dedi, vocem notatam de meo substituens mss. lectioni πεπλησμένη, vult: ἡ τῇσι κορυφῇσι πεπλησμένη εἵνεκεν αὐτῶν, quod mihi non praeplacet prae eo, quod exhibui.

Ibid. vs. 5. codd.: γνάθων τὰ λεπτὰ ποιεῖ ὁδοῦσι προσιζάνειν μειδιῶσι ἵκελοι. R. vult γνάθων τὰ λεπτὰ ἐπειὶ τοῖσι ὁδοῦσι προσιζάνει, μειδιῶσι ἵκελοι. Primum ἐπειὶ apud Aretaeum legi non memini, sed ἐπεὶ; tum vero in ΠΟΙΕΙ non id latet, sed ΤΟΙCΙ; itaque praestat me iudice, quod ipse dedi, in quo, si ἵκελοι servare lubeat, possis interpungere: γνάθων τὰ λεπτὰ τοῖσι ὁδοῦσι προσιζάνει· μειδιῶσι ἵκελοι· πάντα κ. τ. ἐ. Nec tamen hoc praefero prae olim editis.

p. 84. vs. 1. mss. ferunt: ἄρθρα ἐναργῇ ἔξαρθρα, ἀσαρκώδεα καὶ ἡ κνήμη ἰσχύον τε καὶ βραχίων· ὑπερίσχει γὰρ ἡ ἄκανθα ἢ πρόσθεν κοίλη κ. τ. ἐ. Ex quibus ἐναργῇ pro glossemate expulit Wigg. Ipse ἄσαρκα scripsi et ἰσχύον τε καὶ ἡ κνήμη; denique γὰρ sustuli. — R. non ἄσαρκα, sed ἀσαρκότερα proponit, ἡ ante κνήμη tollit et de suo post καὶ βραχίων infert καὶ ῥάχισ, ut γὰρ servare possit. Potest sane ad eum modum locus describi.

Ibid. vs. 6. codd.: παιδία ξυνεχῶς τῇ βήσσει μέχρι Φθόης κοτὲ ρηϊδίως ὑγιάζεται. R. vult: παιδία ξυνεχῶς, [καί] τοι βήσσει μέχρι Φθόης κοτὲ, ρηϊδίως ὑγιάζεται. Equidem dederam ξυνεχῶς τε βήσσει καὶ κοτὲ ρ. ὑγ., quod nunc etiam praeplacet prae Reinholdi oratione decursu sane haud facili.

Ibid. vs. antepenult. libri: οἷσι δὲ ἐν τῇσι κοιλήσι τοῦ ἀνθρώπου κατ' ἕξιν τοῦ θώρηκος, ἢ τὰ κάτω ὑπὸ τὸ διάφραγμα πύου ἀποστάσεις γίνονται. Dederam οἷσι ἐν τῇσι κοιλήσι τὰ ἄνω, κατ' ἕξιν τοῦ θώρηκος, ἢ τὰ κάτω ὑπὸ τὸ δ. κ. τ. ἐ. R. in his mavult ἢ τοι ἄνω — ἢ καὶ κάτω. Equidem τὰ κάτω firmum esse opinatus τὰ ἄνω dedi; possis sane etiam τῇσι ἄνω — ἢ τῇσι κάτω scribere!

p. 85. vs. 1. Post ἣν ἐκδέχεται Φθόη R. insertum cupit locum e vs. antepenultimo paginae Φθίσιν ἔλεξα πρόσθεν ἕτεραν ἔμμεναι ξυμβεβῶσαν κατὰ φύσιν; tum pergit legere: ἢ [ἐν] ὑπεζωκίῳ ἐν πλευρῷ κ. τ. ἐ. Infra vero eadem pag. vs. 16. mss. ferunt κῆν μὲν εἶσω ῥέπη αἰ πλευραὶ τὰ ὁστέα κατὰ χώραν τὴν σφῶν αὐτῶν κ. τ. ἐ., unde τὰ ὁστέα expuli. Reinholdus contra αἰ πλευραὶ reiecit et uno tenore legit: κῆν μὲν εἶσω ῥέπη τὰ ὁστέα ἔστηκε κατὰ χώραν τὴν σφῶν αὐτῶν· ἣν δὲ ἔξω ῥέπη κ. τ. ἐ. Mihi primum non constat cur verba illa, de quibus primum dixi, transferenda sint; nempe non video cur illo loco potius poni debeant quam quo in tradita lectione describuntur. Tum vero licet inferens ἔστηκε, μίμνει, vel μίμνουσι expulsisque ceteris periodum paginae penultimam cum postrema paginae coniungere possis, minime constat potius inde eiicienda illa esse quam lacunam notari oportere. Mihi viri eruditissimi ratio haec potius temeraria dicenda quam probanda videtur.

p. 89. vs. 7. καὶ τὸν ἐμπυϊκῶν τρόπον vulgo; praefert R. lectionem ἐμπυϊκόν; iure, ut opinor.

Ibid. vs. 11. ad καὶ εὐρυτέρων τῆς ὑγρασίας δέονται, interrogandi signum adponit R. Non videtur aliud quid Aretaeus scripsisse; sin interpretationem quaeras, non difficilis videtur: nempe et humorem et aërem continere debebunt τὰ στήθεα; itaque debent esse εὐρύτερα τῆς ὑγρασίας. Possis fortasse velle καὶ εὐρυτέρων τῆς ὑγρασίας αὐξανομένης αἰεὶ δέονται; sed non video Aretaeum dare non potuisse quod mss. ferunt.

p. 90. vs. 5. οὐκοτε ἐς πολλὸν ἂν διαρκέσειε vel οὐκοτε ἐς πολλὸν διαρκέσει desiderat: vere!

p. 94. vs. 2. ὄγκος ὑπὸ τιτῆσι ἢ πλευρῆσι codd.; R. proponit ὄγκος ὑπεστί τῆσι πλευρῆσι. Mihi de vitio in vulgata non constat.

Ibid. eodem vs. ἀλλ' ἦν μὲν ἥ ὑπὸ τὰς νόθας [ὁ] ὄγκος ὀδυνῇ πιεζόμενος, τὸ ἥπαρ οἰδέει . . . ἦν δὲ μὴ ὑπὸ τὸ ὀστέον μίμνωσι αἱ ὀδύнай, τοῦ ὑμένου τοῦ σημείου proposuit R. — Possis ita locum describere, sed non multum proficies ad perspicuitatem, nec multo propius accedes ad traditam lectionem; nam οἰδέει natum esse ex αἱ ὀδύнай parum probabile est; μίμνωσι vero haud ita firmum mihi videtur, ut reiicere non liceat.

p. 95. vs. 8. R. legit: ἦν δὲ ἅπαντα ξυνδιδῶ, πῦον λευκὸν, λεῖον, ὁμαλὸν, ἄνοσμον γ' ἄρα ἐκρέη, πέπτῃ δὲ τὰ σιτία ἢ γαστήρ, εὐελπισ ὠνθρωπος. Cum qua lectione summatim consentio; ego tamen γάρ abiicere malim quam pro eo γ' ἄρα scribere; tum malim διεκρέη quam ἐκρέη.

p. 98. vs. 1. recte ὑπαναίσθητον requirit; vulgatam in adn. defendere non debueram.

p. 100. vs. 8. οὗ τὴν ἀκαθαρσίην ἐπιούσαν οὐ δέχεται ὁ σπλῆν R. recte pro ἐούσαν legens ἐπιούσαν.

p. 104. vs. 7. ἦν μὲν ἐπὶ σπλάγχχνῳ libri, ubi de meo γάρ pro μὲν scripsi; R. mavult μὲν γάρ. Per me licet.

p. 106. vs. 1. ἐξανέργαστον relictum est; vere monet R. esse debere ἀνεξέργαστον.

p. 109. vs. antepenult. Vult ἦδε [ἦ] ἐς τὸ ὕδωρ ξυντήκουσα ἕξις κ. τ. ἐ. Mihi ἦδε parum apte poni videtur; malim ἦδὲ ἢ ἐς τὸ ὕ. ξ. ἐ. κ. τ. ἐ. —; seu potius haec sola vera scriptura loci erit.

p. 110. vs. 1. codd.: ἰδέαι δὲ πλεῦναι, ἥς ἅτάρ κ. τ. ἐ. Dederam cum Scalig. ἰδέαι δὲ πλεῦνες, ἅτάρ κ. τ. ἐ. R. vult ἰδέαι δὲ πλεῦνες εἰσι, ἅτάρ κ. τ. ἐ. Putat in ἥς vestigium esse verbi εἰσί.

p. 113. vs. 16. cum plerisque mss. dedi διὰ τὸδε οὐδὲ νῦν γράφω; vulgo editur διὰ τὸδε νῦν οὐδὲν γράφω; R. vult διὰ τὸδε νῦν οὐδὲ γράφω.

p. 119. vs. 4. προσεξεχύθη κοτὲ καὶ πρὸς τῷ οὐρῷ αἷμα ἀναδορῇ τοῦ πόρου recte R.

p. 120. vs. 3. παιδίοισι δὲ πολλὸν ὑπὸ τοῦ αἵματος τὸ ἰλυῶδες ἐψηθὲν, ὅπως [ὑπὸ] πυρὸς, γενέσιος [πύρου] αἰτίνη ἐν ἔδρῃ ἴσχει proponit R. Mihi eius ratio non arridet. In adn. plura scripsi, quae non defendam. Omnibus perpensis vellem: παιδίοισι δὲ πολλὸν ὑπὸ τοῦ αἵματος τὸ ἰλυῶδες ἐψηθὲν γενέσιος ὅπως περ τὴν ἔδρην ἴσχει. Non intelligo postrema Reinholdi γενέσιος — ἴσχει.

p. 123. vs. penult. R. πῦον δὲ ἀλῆς, παχύ, . . . ἐκδιδόι, [εὔτε] εὐήθεα τὰ . . .

Et quod ex ἀλλ' ἐς elicit ἀλές, certa emendatio est; malim tamen πῦον δὲ ἀλές, παχὺ, λευκὸν, μὴ κάκοδμον εἰ ἐκδιδοῖ, εὐήθεια τὰ ἀπὸ τῶνδε ἔλκεα.

p. 128. vs. 4. καὶ ὑπ' ἐννοίης κοῦφοί vulgata, ubi cum aliis κωφοί dedi. R. coniicit κυφοί, quod fortasse alicui arrideat, quia sequitur ψυχὴν δὲ ἀμειδέες, ἀμείλιχοι, ita ut quod proxime antecedit ad corpus referendum videri possit. Praefero tamen κωφοί.

p. 134. vs. 8. ἀπελύθη κοτὲ καὶ εὐμηκες ἄρρηκτον κατὰ [τὰ] πλεῦνα ὅπως κ. τ. ἐ. coniicit R. Non apparet causa cur τὰ inferatur; ἄρρηκτον in hac re parum congruum videtur; contra nihil est quod offendit in ἄκριτον κατὰ πλεῦνα me iudice.

Ibid. vs. ult. οὐδὲ γὰρ ἡ πίστις αἵματος ἔκκρισις. Reinholdi emendatio οὐ δὴ γὰρ ἄπιστος αἵματος ἔκκρισις recipienda erit, nisi οὐ γὰρ δὴ ἄ. malis.

p. 138. vs. 2. R. legendum esse opinatur: ἄκρατον (s. ἄκρητον) δὲ ὑπ' ἀσθενείης ἐῆ s. ἐᾷ. Obstat me iudice antecedens ἀναίτησις, quod intransitivum est et cuius subiectum ἡ τροφή esse debet.

p. 141. vs. ult. codd.: δοῖαι γὰρ αἰσχίῃς μοῦναι ἐπηλλαγμένοι χιτῶνες (μόνοι ἀπηλλαγμένοι χιτῶνες alii). — Pulchre R. elicit: δοιοὶ γὰρ ἐς χιεσμὸν [ἀλλήλοισι] ἐπηλλαγμένοι χιτῶνες. Quin ne ἀλλήλοισι quidem addito opus esse videtur: confidenter legerim δοιοὶ γὰρ ἐς χιεσμὸν ἐπηλλαγμένοι χιτῶνες.

p. 144. vs. 1. coniicitur τουτέῳ ὦν ἐξ ἐωυτέης πονέει ἡ θερμὴ, [ἡ] καὶ ἐκ τῆς κατὰ αἰσθήσιν ἔσωθεν ἐγείρεται ὥσιος. Φύσιος δὲ ἔτι ἐς μέζῳ περιούσης τὰ ἄλγεα. Video quidem illum ἡ περιουσίης, quod pro glossemate ad Φύσιος τῆς ἐς μέζῳ expulcrum, servare velle, sed mihi nunc etiam nihil nisi glossema in textum receptum esse videtur; itaque nunc dissentio ab R. Num vero τοῦτῳ ὦν principio legendum sit, valde dubito, τοῦτο apte erit accusativus rei a πονέειν pendens.

p. 152. vs. 9. οὐκ ἐς πολλὸν δὲ καὶ ἔδρα δηλοῖ codd., ubi δῆλη de meo dedi, ἔδρα autem dici putabam de plena morbi confirmatione; obversabatur ob mentem ἐν ἔδρῃ ἵζει ἡ μελαγχολία p: 256. 17. — R. proponit οὐκ ἐς πολλὸν δὲ καὶ ἕτερα δηλοῖ. Coniectura non displicet.

p. 161. vs. 2. πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἀμφαιρέουσι (ἀφαιρέουσι alii) τινὰ ψευδέα ἰνδάματα codd. Pro corrupto verbo ἀμφαιρέουσι dedi παμφαίνουσι, quam lectionem certam esse haud affirmo. R. proponit ἀμφέρουσι, i. e. ἀναφέρουσι; me iudice plane incongruum hoc; intransitivo ἀναφέρειν locus non est; transitivum igitur? Sed quid erit subiectum? τοιχογραφίῃ? Sequi debet ἀναφέρει, non ἀναφέρουσι; quin ipsum ἀναφέρει sensu parum congruo poneretur. — Displicet Reinholdi coniectura; non plane satisfacit mea ipsi mihi; λαβέτω δὲ καὶ ἄλλος.

p. 161. vs. 16. μὴ διόλλυται τῆς τροφῆς ἡ ἐγκαιρίῃ mss.; R. διόλγεται scriptum cupit; equidem διολλύγεται dederam. Praestat aoristum dare.

p. 172. vs. ult. πρήσσει δὲ θερμὴ προσγνέι τὰδε καὶ τῇδε καὶ τῶν ἄλλων πταρμικῶν κρέσσον. Pro τὰδε R. desiderat τὰ τοιάδε; quod scribi sane potest, sed quare τὰδε constare non possit, non satis apparet.

p. 174. vs. 1. libri: δριμύ δὲ τὸ ἐπίπλασμα καὶ ὠκέως ἐρυθήματα ἐντεῦξον, ὠκέως δὲ οἰδαλεθῆναι· εἰ κίνδυνος δὲ φλυκταινώσιος καὶ τρωμάτων, ξυνεχέως ἐπαίρειν τὸ

ἐπίπλασμα κ. τ. ἐ. R. in his legit: καὶ ὠκέως ἐρυθήματα ἐντεῦξον οἰδαλέα ἰθὺ γιγνόμενα· αἰεὶ δὲ κίνδυνος Φλυκταίνωσιος καὶ τρωμάτων· ξυνεχέως [ᾧν] ἐπαίρειν κ. τ. ἐ. — Non dicam non speciose ista esse reperta; sed tamen non ab omni parte satisfaciunt. Num in tradito textu ὠκέως δέ sit insiticiū, dubium; οἰδαλέα ἰθὺ γιγνόμενα non facile deducitur ex οἰδαλεθήμεναι, et ipsum illud ἰθὺ οἰδαλέον γίγνεσθαι non magnam per se mihi facit fidem. — Mihi locus nondum ad pristinam lectionem restitutus videtur. Quod ipse dedi οἰδαλέα θέμενον, vel propter medium male se habet. Postrema αἰεὶ δὲ κ. τ. ἐ. omnino placent in Reinholdi lectione. Mihi in corrupta voce οἰδαλέα θέμεναι latere videtur, sed hoc cum vicinis coniungi nequit, nisi aliquid excidisse statuas. Possitne legi: δριμὺ δὲ τὸ ἐπίπλασμα καὶ ὠκέως ἐρυθήματα ἐντεῦξον, ὠκέως δὲ [δυνάμενον] οἰδαλέα θέμεναι· αἰεὶ δὲ κίνδυνος Φλυκταίνωσιος καὶ τρωμάτων· ξυνεχέως [ᾧν] ἐπαίρειν τὸ ἐπίπλασμα καθορέοντα μή τι τούτων ξυμβῇ?

p. 177. vs. 17. probat coniecturam, quam in adn. protuli, ἣν δὲ καὶ ναυτίῃ μιν ἔλῃ. Idemque facit p. 179. 4. ubi item vult: πολλὸν δὲ τούτων Φαρμακεῖη ποικιλωτέρῃ καὶ πλέων ἤδη λέλεκται.

p. 182. vs. 3. Φύσας δὲ διεξίουσι (διεξίουσαι cod. Angl.) τῆσδε τῆς νούσου παιδες (παίδοισι cod. Angl. et Par. unus) tradita scriptura est. — R. proponit: Φῦσαι δὲ [μὴ] διεξιούσαι τῆσδε τῆς νούσου πέδαι εἰσι. Non mihi nota sunt exempla eiusmodi dictionis; neque omnino probare possum coniecturam viri eruditissimi. Quod ipse dedi non magis satisfacit. Possis e cod. Anglico fortasse deducere: Φῦσαι δὲ διεξιούσαι [ἐπὶ] τῆσδε τῆς νούσου παιδίοισι, [ἀγαθόν.]

p. 186. vs. 10. requirit ἀπὸ τῶν παρισθμίων τε καὶ τοῦ θώρηκος, nempe τοῦ abest e vulg.; consentio.

p. 187. vs. 12. desiderat χυλῶ μύρων, ἢ ῥόων ὕδατι λεανθέντων. Codd. ferunt ῥοιῶν, R. proponit ῥόων provocans ad Gal. in Exeg. voce ῥόα, cum quo confer Diosc. I. 180. — Ego cum R. consentio, cuius lectione difficultates omnes, de quibus in adn. dixi, tolluntur.

Ibid. vs. 14. ἣν δὲ ἔλκεα [ἐξ] ἐσχαρέων πτώσι vult. R., ubi libri ἣν δὲ ἔλκεα ἐσχαρέων ἔωσι. Malim nunc etiam ἣν δὲ ἔλκεα ἐξ ἐσχαρέων ἔωσι, κ. τ. ἐ. In R. lectione saltem ἐκπτώσι dandum esset; tum vel sic ἔλκεα ἐστι ἐσχαρέων ἐκπτώσι non satis apte dici videtur pro oratione nitida nostri; pro εἶναι saltem γίγνεσθαι vellem.

p. 191. vs. 16. vult καὶ ἔριον θέντα μαλθακὸν ξὺν ἀλείφατι θερμῷ μετὰ πηγάνου ἢ ἀνῆθου ἀφεψήματος. Cf. adn. nostra et indicem in εἴρια.

p. 192. vs. 13. δευτέρην δὲ χώρην ἔχουσι οἱ χόνδροι ὀλίγοισι τοῖσι πτισάνης ἀγαθοὶ καὶ ἄριστοι ἐόντες librorum est lectio. R. vero proponit: . . . οἱ χόνδροι, ὀλίγῳ ἤσσον τῆς πτισάνης ἀγαθοὶ, καὶ ἄριστοι ἐόντες. Mihi haec parum placent; illud καὶ ἄριστοι ἐόντες fere abundat in illa loci scriptura. Nondum melius quid reperi quam quod exhibui.

Ibidem vs. penult. Adnotavit * . . . κακίων δὲ ἐπ' αὐτῶν =; His deterior —; — Non satis eum intelligo: ἐπ' αὐτῶν est ἐπὶ τῶν πλευριτικῶν: „His” mihi est dativus.

p. 196. vs. 9. pro ἐς ἄν ἐκλειγμα Φυρῆν requirit ὥς ἄν ἐ. Φ. — Consentio.

p. 201. vs. 15. νίτρω ἢ ῥητίνῃ τῇ τῆς τερμίνθου recte emendat.

p. 203. vs. ult. pro τάμνειν desiderat τάμνουσι, quod recipere oportebit.

p. 205. vs. 9. ἡ εἶρια τὰ πινοέντα, ἡ σπόγγοι ἐμβραχὺ δευθέντες ὄξει coniicit. Mihi ἐμβραχὺ non praestare videtur prae mss. plerorumque scriptura ἐς βραχὺ. Recte vero οἱ ante σπόγγοι omisit. Ego ὄξεος scribere non debueram. Lego nunc: ἡ σπόγγοι ἐς βραχὺ δευθέντες ὄξει.

p. 205. vs. 13. R. κηρωτῇ ἢ μύρω ῥοδίνῳ mavult. Non adversor!

p. 206. vs. 1. Pro Petiti emendatione δευθέν proponit κοθέν, *alicunde*. Mihi non praestare videtur prae Petiti correctione, quae loco pseudo-Hipp. firmatur.

Ibid. vs. 8. et p. 207. vs. 11. mavult κεράτων quam κερατίων. Per me licet.

Ibid. vs. 10. οὐ μὴν Φαρμακείῃ γε vere emendare videtur.

p. 208. vs. 1. ποικίλαι δὲ καὶ αἱ χρήσιες legit, utrumque καὶ et αἱ recipiens. Recte!

Ibid. vs. 10. proponit: καὶ γὰρ καὶ τὰ ποικίλα ἦκα ἀηδέα ἐπὶ χρονίων γίγνεται. Verum Homericum ἦκα apud Aretaeum non legere me memini; nec vero eiusmodi quid latet in corrupta mss. lectione. Nondum reperi meliora iis, quae in textu descripsi.

p. 209. vs. penult.: ἦν δὲ πρήση μὲν, ἴσχηται δὲ τὸ αἷμα dedi, ubi libri πρήσηται et πρήσσεται; cf. adnn. — R. ἦν δὲ παρήσηται μὲν, ἴσχηται δὲ proponit adnotans „Aorist. τοῦ παρίεμαι, *debilitor*.” — Non credo eiusmodi quid velle scriptorem; sed sentio dubitari posse de iis, quae ante viginti annos certa mihi videbantur et quibus meliora nondum novi.

p. 210. vs. 2. mss.: πιρρόν, ubi στερέον dederam, R. vult παγώτερον. Mihi vero Adamsius rem hic nobis restituuisse videtur. Cf. vol. III. Hipp. p. cxxxvi.

Ibidem initio cap. 3. μέλλουσαν μὲν γὰρ ἦν προγιγνώσκης, — ἀτὰρ ἡδὲ [πρὸς] τὰ παρεόντα ἐπεσσυμένως ξυνεργάζηται, — ἐξελάοις κ. τ. ἐ. Horum nihil probandum videtur. De vera Adamsii emendatione vid. Hipp. vol. III. p. cxxxvi.

p. 213. vs. 12. κῆν στερεὰ ἦ, ὀλισθηρὰ ἔσεσθαι γιγνέσθω mss., unde ἔσεσθαι eieci. R. in eo ἔς τι latere putat, quod fieri posse non nego.

p. 214. vs. 7. καὶ οἶνος ἐὼν ξυνήθης ἔη, unde effeceram καὶ οἶνος ὦν ξυνήθης εἰ εἶη. — R. proponit καὶ οἶνος ᾧ ἂν ξυνήθης ἔη. — Propius etiam ad traditum textum accedes, si legas: καὶ οἶνος ἐὰν ξυνήθης ἔη, κ. τ. ἐ.

p. 215. ad notulam ad vs. 2., ubi dixi „minus tamen intelligo quid sit ἐς Φύρησιν ξυντεθείς” adscripsit quae sequuntur: ἵνα χρησιμεύσῃ ὥς ζύμη ἐπὶ τῆς ἄρτου Φυρήσεως. Ignorabam istum omphacii usum.

Eadem p. vs. 5. desiderat ἦτω δὲ καὶ πρὸς ἄρκτον ὁ οἶκος. Quod attinet ad sensum consentio; nolim tamen ἦτω de coniectura apud Aret. inferre, legam ἔστω δὲ καὶ πρὸς ἄρκτον ὁ οἶκος.

p. 218. vs. 9. requirit χυθέντι pro χυθείς. Credo illi obtemperandum esse.

p. 219. vs. 16. pro ἀναίρη requirit Tarini coniecturam ἀναρρέη. Loco rursus inspecto video omnino ἀναρρέειν voluisse Aretaeum; — ἀναιρῆ, ἀναίρη absurda sunt, quorum nulum intransitivum esse possit. — Sed quod deinde R. pro mss. lectione καὶ τὰ ἄκρα ἀδικῇ vult καὶ τὰ ἄκρα διακαίη, parum placet, neque enim διακαίειν congruum est cum isto rerum nexu. Quare lego θέρμη δὲ πάντα ἀναρρέη καὶ ἐς τὰ ἄκρα ἀΦίκη κ. τ. ἐ.

p. 221. vs. 4. lege ξυμφέρει.

Ibidem. vs. 10. ex additamento, quod post κογχαρίων in mss. quibusdam habetur,

τῶν ἐχόντων μὲν κάλλος, (cf. adnn.) R. efficere vult ἐχίνων (τῶν μεγάλων), ita ut ἐχίνων solum in textum inferendum putet. Mihi non persuadet.

Ibid. vs. 11. mss. ἔχειν ὧδε κύμινον κ. τ. ἐ., ubi de meo ξυνέψειν τῷδε κύμινον dedi, R. vult ἐγχέειν ἡδὲ κύμινον. Quomodo ἡδέ requirat, non intelligo; ἐγχέειν eum velle ut propius ad codicum ἔχειν accedat, omnes intelligimus. Legerim ἐγχέειν τῷδε κύμινον. κ. τ. ἐ.

p. 222. vs. 13. στηριχθέντα ex Wiggani coniectura dedi, qui etiam σταθέντα proposuit; — συστάντα s. ξυστάντα vult R. —; non inepte sane; num prae Wiggani στηριχθέντα praestet, non discerno.

p. 225. vs. penult. pro ἦν οὗτος ὑπεκκαυθῆ vult ἵνα οὗτος ὑπεκκαυθῆ. Dissentio; neque enim puto intelligi posse.

p. 230. vs. 7. R. legit: καὶ γὰρ προπετεστέρη τῷ βρίθει καὶ τῷ ὄγκῳ τοῦ αὐχένος γίγνεται· ἡ γὰρ κατὰ πυθμένα φλεγμασίῃ ἄνω ῥέπει. Ἦν μὲν ὦν ἐς πόδας ἔξω θέῃ, ἀσηρόν μὲν καὶ ἀλγεινὸν καὶ ἀτερπές, δύσχρηστον δὲ καὶ βαδίσαι καὶ ἐς πλευρὰν κατακέεσθαι καὶ ὑπτίαν, ἦν μὴ τῷ πόδε πεπλεγμένη [ῆ] ἡ γυνή. Ἦν δὲ ἄνω θέῃ, κ. τ. ἐ. Quod caput rei est, pulcherrime R. e mss. lectione ἔξωθεν effecit ἔξω θέῃ. Ceterum in paucis aliam viam tenuerim: ἦν μὴ τῷ πόδε πεπλεγμένη ἢ Graecum neminem dixisse opinor; neque credo ex codd. lectione πάθει recte scribi βρίθει, sed βάθει, quod probe congruit; — ἐς πόδας ἔξω θέει de utero mirum mihi videtur quodammodo, licet Aretaeum dedisse existimem. Itaque scripserim: καὶ γὰρ προπετεστέρη τῷ βάθει καὶ τῷ ὄγκῳ τοῦ αὐχένος γίγνεται· ἡ δὲ κατὰ πυθμένα φλεγμασίῃ ἄνω ῥέπει. Ἦν μὲν ὦν ἐς πόδας ἔξω θέῃ, ἀσηρόν μὲν καὶ ἀλγεινὸν καὶ ἀτερπές· δύσχρηστον δὲ καὶ βαδίσαι καὶ ἐς πλευρὰν κατακέεσθαι καὶ ὑπτίαν, ἦν μὴ τῷ πόδε ξυμπεπλεγμένῳ ἔχη ἡ γυνή. Ἦν δὲ ἄνω Φοιτέῃ, κ. τ. ἐ. Quare pro postremo Φοιτέῃ R. velit θέῃ, non capio.

p. 232. vs. 2. ξυστῇ eieci, pro quo ἔξεστι legit R. ἀτὰρ ἡδὲ ἐγχυτον ἔξεστι ἐγχεῖν τῇ ὑστέρη. Recte!

Ibid. vs. 6. Legit: . . . εὐαφοῦς, εἴτα διαζῶσαι ταινίαις σφίγγοντα ὁκῶς (τε) διαλήψῃ τὸν χώρον, ὥς μὴ αὖθις ἄνω θέειν [αὐτέην]. Fateor mihi haec non placere; emendatio non se commendat facilitate et probabilitate. Fateor ceterum neque plane certam esse scripturam loci, quam exhibui, sed meliora nondum innotuerunt.

p. 234. vs. 3. ἔη R. pro inepto ἔοι.

p. 240. vs. 12. pulchre emendat: τὸ δὲ πλῆθος ὅσον κοτύλης, ἢ σμικρῷ πλεῖον, δυοῖν δὲ μὴ περαιτέρω· κενεαγγέειν γὰρ οὐ χρή.

p. 241. vs. 12. κόκκος ὁ τῆς Κνίδου lege; cf. prolegg. p. XLIII.

p. 244. vs. 11. ὁκόσα relictum est, ubi ὁκόσοι legendum esse monet R.

p. 247. vs. 18. μὴ ante πολλόν requirit; vere! Sed etiam ἄν post ὁκόσον desidero; itaque lego: πλῆθος δὲ ἔστω μὴ πολλόν, πλὴν ὁκόσον ἂν ἀκάματον ῆ.

p. 248. vs. 11. κεφαλῆς γὰρ νούσου αἱ προφάσιες libri; ego pro γὰρ de meo δέ dedi; R. vult γ' ἄρα: Dubito num prae δέ praestet.

p. 249. vs. 5. pro πράσου defendit πράσων; recte! nihil mutandum erat: τὰ πράσα frequentissimi usus est.

p. 249. vs. 7. R. legendum esse coniicit: . . . καὶ κεφαλῇ· καὶ τὰ θηρευτὰ δὲ, λά-

γως, πτήνα πάντα· τῷ πλήθει δὲ τεκμαίρεσθαι· ἀλεκτορὶς εὖπορος κ. τ. ἐ. Nempe membrorum transpositione subvenire studet vitio, quod ego ἄλλα inserendo tollere volui. Non displicet Reinholdi ratio.

p. 252. vs. 13. μηδὲ ἐς τροχὸν κύκλῳ στροφούμενον, μηδὲ [ἐς] βέμβικα δινεύμενον vult R. — Credo praestare quod dedi pag. ult. praefationis. Apud Homerum κύκλα sunt *rotae*.

Ibid. vs. penult. recte emendasse locum mihi videtur, quem ita legit: Γυμνάσια δὲ ἐπὶ τούτοις πρὸς χεῖρας ἐς τόνον τῶν ἄκρων· ἄλειμμα μὴ κάρτα λιπαρόν· τρίψις ἐμμελής μὲν οὔσα, σκληροτέρη δὲ ἐς πύκνωσιν ἀφ' ἡμιτυμβίου λίνοις ὠμοῖσι· οἰδαλέοι γὰρ κ. τ. ἐ. — Pulchre reperit in ἐνόντων latere ἐς τόνον.

Pag. 254. vs. 3. R. proponit: . . . τοῦ νοσήματος· οὐκέτι γὰρ ἐγκύρουσι τῆς ἰήσιος οἱ τῇ (τὴν) ἀρχῇ (ἣν) τῆς ξυνουσίης προσινόμενοι, ἀωρή τοῦ πρ. Non video haec praestare iis, quae data sunt: fortasse melius in nostra scriptura legeris: οὐκέτι γὰρ ἔγκαιροί τινες ἔασι τῆς ξυνουσίης, τὴν ἀρχὴν προσινόμενοι ἀωρή τοῦ πρήγματος.

Pag. 256. vs. 10. pro ἐπὶ σχέσι vult ἐπὶ ἐπισchéσι. Per me licet; sed emendatione opus non est: σχέσις pro ἐπίσχεσις apud alios etiam legitur; quod ad Aretaeum attinet, cf. indicem.

Pag. 257. vs. 19. ἐξ ἔδρης διεκινήθη coniicit. Non inepte sane pro scriptura δὲ ἐκινήθη. Quod autem vs. seq. ἴχνεα pro ἴχνια requirit, non video Homericum ἴχνια a nostro usurpari non potuisse.

Pag. 258. vs. 6. requirit καὶ θερμῶν γυμνῶν τοῦ ὀστρακώδεος [μὴ ὀπτῶν]. Malim tamen: Ὡτα καὶ ψυχρότερα καὶ θερμὰ μὴ ὀπτὰ, γυμνὰ τοῦ ὀστρακώδεος. Nempe vereor ne genitivi librariis debeantur.

Pag. 258. vs. 13. vult καὶ μελιτώδης ἢ ξύστασις, quod non praestare puto prae lectione, quam dedi. Aliquid memorari debet, quod *constituens* sit remediorum illorum, ut recentiores loquuntur. Vide num vs. 12. melius legatur: τῶν σπερμάτων τὸ τοῦ κοκκάλου.

Pag. 259. vs. ult. . . . ἐς χόνδρον ἀλλάξαι ἵνα δὲ καὶ ὡς πτισάνη [ῆ] σμηγματώδης ἐπίσθῳ· ἀφυσότερος γὰρ κ. τ. ἐ. R. — Melius tamen Adamsius locum expedit. vid. Hipp. vol. III. p. cxxxvii.

Pag. 266. vs. 5. vult διάπνευσιν; sed in tradita lect. διάνηψιν id sane non latet, sed διάνιψιν, quod datum est.

Ibid. vs. 7. χρήσιμος de coniectura Petiti datum est. R. pro eo proponit ἀρήγει. Per me licet! Putat forsitan post εὐκρασίη facilius ἀρήγει quam χρήσιμος perire potuisse.

Pag. 273. vs. 1. mavult ἀρνόγλωσσον quam ἀρνογλώσσου. Non amplius adversor; cf. adn.

Pag. 274. vs. 7. coniicit ὃ ἐντίκτει pro ἐντηκτον. Praeferendum videtur ἐντίκτειν. Vid. Hipp. vol. III. p. cxli. — Reinholdus ad suum ὃ ἐντίκτει adscripsit = τὸ ἐντικτόμενον μεσηγὺ ὑπὸ τοῦ οἰκείου.

Pag. 276. vs. 13. desiderat ξὺν τῷ οἰνομέλιτι παλαιῷ τὴν μίξιν. Non credo οἰνομέλιτι una voce scriptum fuisse; cf. adn. ad h. l.

Haec hactenus!

